CĂRȚILE SÂNGELUI 1

TANYA HUFF

prețul sângelui

LEDA

PREŢUL SÂNGELUI

Scriitoarea canadiană Tanya Huff (n. 1957) este autoarea seriei de romane cu vampiri *The Blood Books (Cărţile sângelui),* care a fost adaptată pentru televiziune sub titlul *Blood Ties (Legături de sânge*) în 2007. Din anii 1980 şi până astăzi, a publicat mai multe serii de proze în genul fantastic sau *science-fiction.* Ea afirmă că trăieşte exclusiv din scris şi că duce o viaţă absolut normală, cu ipotecă, maşini şi multe pisici, alături de partenera ei de viaţă şi colegă într-ale scrisului, Fiona Patton (n. 1962).

TANYA HUFF

CĂRŢILE SÂNGELUI

Volumul I

PREŢUL SÂNGELUI

Traducere din limba engleză şi note de
IULIA ARSINTESCU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mihnea Gafiţa
Tehnoredactare computerizată: Corina Huţan

Tanya Huff
THE BLOOD BOOKS, volume 1
BLOOD PRICE
Copyright © 1991, 2006 by Tanya Huff
All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-276-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HUFF, TANYA
Cărţile sângelui/Tanya Huff;
trad.: Iulia Arsintescu. – Bucureşti: Leda, 2010
5 vol.
ISBN 978-973-102-275-8
Vol. 1: Preţul sângelui – 2010. – ISBN 978-973-102-276-5

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111 (71)-31 = 135.1

Pentru John, care încă de la început a fost mai mult decât înţelegător în ceea ce priveşte discuţiile la telefon, fotocopiile, drumurile la oficiul poştal, faptul că ajungeam târziu, plecam devreme, iar uneori nu veneam deloc. Îi mulţumesc.

Unu

Ian îşi înfundă mâinile adânc în buzunare şi scrută încruntat peronul pustiu de la metrou. Îi îngheţaseră mâinile, era într-o dispoziţie de rahat şi habar nu avea de ce fusese de acord să se vadă cu Coreen la ea acasă. Având în vedere circumstanţele, un teren neutru ar fi reprezentat o idee mai bună. Îşi mută privirea încruntată spre ceasul cu leduri care atârna din tavan. 12:17. Treisprezece minute ca să ajungă de la Eglington-West la Wilson Station, încă şase străzi cu autobuzul, apoi trei străzi în fugă până la Coreen. Nu se putea.

Eu o să ajung târziu. Ea o să-şi iasă din pepeni. Şi, cu asta, s-a dus şansa noastră să ne împăcăm. Oftă. Avusese nevoie de două ore de ceartă la telefon ca s-o convingă să fie de acord cu o întâlnire. Era nevoie să arzi mult timp ca să păstrezi o relaţie cu Coreen, dar sigur nu te plictiseai. Doamne, femeia avea temperament, nu glumă… Buzele lui schiţară un zâmbet, aproape fără să fie conştient de mişcarea lor; partea bună a acestui temperament merita tot efortul, ca să te menţii în şaua relaţiei. Zâmbetul i se lărgi. Coreen avea o mulţime de energie, pentru o femeie care abia dacă măsura un metru cincizeci şi cinci.

Trase cu ochiul din nou la ceas.

Unde naiba era trenul ăla?

12:20

Ajungi până la 12:30 sau te laşi păgubaş, îi spusese ea, făcând abstracţie complet de faptul că Direcţia Transporturilor din Toronto, omniprezenta DTT, redusese drastic numărul trenurilor de duminică şi că, la această oră, avea noroc dacă îl prindea pe ultimul.

Partea bună era că, dacă reuşea să ajungă până la urmă,

având în vedere ora din noapte şi faptul că amândoi aveau cursuri de dimineaţă la opt, trebuia să rămână acolo peste noapte. Oftă. *Dacă mă lasă să intru în apartament.*

Se îndreptă agale către capătul sudic al staţiei şi se uită în tunel. Niciun fel de lumină, dar simţea un curent în faţă şi asta însemna, de obicei, că trenul nu-i departe. Tuşi şi se întoarse. Mirosea ca şi cum ar fi murit cineva acolo, ca atunci când într-o casă rămâne un şoarece prins între pereţi şi putrezeşte.

— Un ditamai şoarecele, mormăi, frecându-şi nasul cu pumnul.

Putoarea îi intrase în plămâni şi tuşi din nou. Ciudat ce feste îţi poate juca mintea; acum, că devenise conştient de miros, i se părea din ce în ce mai puternic.

Pe urmă, auzi ceva ce nu puteau fi decât paşi, nişte paşi apropiindu-se din tunel, din beznă. Paşi grei şi apăsaţi, deloc asemănători celor ai unui muncitor care se grăbea să prindă trenul după o zi de muncă, nici ca paşii unui vagabond care căuta siguranţa peronului. Paşi grei, apropiindu-se intenţionat din spatele lui.

Ian savură groaza ascuţită care îi făcea inima să bubuie şi-i tăia respiraţia. Ştia foarte bine că, dacă s-ar întoarce şi s-ar uita, explicaţia s-ar dovedi prozaică, aşa că înlemni şi savură necunoscutul rămas necunoscut, delectându-se cu fiorul de adrenalină al fricii, capabil să-i ascută toate simţurile şi să facă secundele să pară ore.

Nu se întoarse până când paşii nu urcară cele şase trepte de beton până la peron.

Era deja prea târziu.

Aproape că nici nu avu timp să ţipe.

*

Înfundându-şi bărbia în haină – o fi fost aprilie, dar încă era frig şi umezeală, niciun semn de primăvară – Vicki Nelson se dădu jos din autobuzul de Eglington şi intră în staţia de metrou.

— A fost un dezastru, mormăi ea.

Domnul mai în vârstă coborât din autobuz în spatele ei

scoase un sunet întrebător. Ea îi răspunse cu o privire inexpresivă şi continuă să meargă. *Aşadar, nu numai că sunt „o companie îngrozitoare şi atât de încordată, încât aproape că zbârnâi”, dar mai şi vorbesc de una singură.* Oftă. Lawrence o fi fost drăguţ, dar nu era genul ei. Nu mai întâlnise niciun bărbat care să fie genul ei, de când plecase din poliţie, cu opt luni în urmă. *Ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla, dacă am fost de acord să ies cu un bărbat mult mai arătos decât mine. Nu ştiu de ce am acceptat invitaţia.*

Nu era întru totul adevărat; acceptase invitaţia pentru că se simţea singură. Ştia, doar că nu intenţiona să recunoască.

Ajunsese la jumătatea scărilor care coborau spre peronul dinspre sud, când auzi ţipătul. Mai degrabă o jumătate de ţipăt. Se frânsese la jumătate. Dintr-un salt ajunse pe platforma intermediară. De unde se afla, nu se vedea prin geamul de sticlă decât o bucată din fiecare peron şi nu-şi putea da seama de pe ce parte se auzise. Dar peronul dinspre sud era mai aproape, cobora mai repede la el.

Sări câte două, apoi câte trei scări odată.

— Cheamă poliţia! strigă.

Chiar dacă nu era nimeni s-o audă, putea măcar să sperie cauza ţipătului.

Nouă ani în serviciul poliţiei şi nu folosise pistolul niciodată. Acum ar fi vrut să-l aibă la ea. În nouă ani de poliţie, nu mai auzise niciodată un asemenea ţipăt.

Ce naiba crezi că faci? urla partea mai raţională a creierului ei. *Nu eşti înarmată! Nu te acoperă nimeni! N-ai nici cea mai vagă idee ce se petrece acolo! Ai plecat din poliţie doar de opt luni şi ai uitat deja tot ce te-au învăţat? Ce naiba vrei să dovedeşti?*

Vicki nu băgă în seamă vocea raţiunii şi continuă să se apropie. Poate chiar încerca să dovedească ceva. Ei, şi ce?

Ajunse pe peron şi-şi dădu seama imediat că alesese partea greşită, dar pentru o clipă se simţi chiar bucuroasă.

Un val de sânge împroşcase dalele portocalii ale

peretelui staţiei, începând cu un şuvoi roşu gros şi răspândindu-se apoi în stropi stacojii delicaţi. Dedesubt, pe pardoseală, cu ochii şi gura deschise larg deasupra a ce mai rămăsese din gâtul lui, zăcea un bărbat tânăr. Ba nu: zăcea cadavrul unui bărbat tânăr.

Mâncarea pe care tocmai o mâncase îi urcă lui Vicki în gât, dar experienţa dobândită în timpul investigaţiilor altor crime i-o împinse la loc.

Curentul din tunel se înteţi şi auzi trenul dinspre nord apropiindu-se. Părea la mică distanţă.

Isuse Cristoase, asta ne mai trebuia. La ora 12:35, într-o noapte de duminică, era cât se poate de posibil ca trenul să fie aproape gol, să nu coboare nimeni şi să nu observe nimeni şuvoiul de sânge din capătul cel mai sudic al peronului dinspre nord. Dar, ţinând cont de cum merg lucrurile, totuşi, era mai probabil ca din ultimul vagon să coboare un grup de copii şi o bătrână doamnă cu inima slabă şi să dea nas în nas cu ochii holbaţi şi ţipătul mut al cadavrului proaspăt.

O singură soluţie îi trecu prin minte.

Vuietul trenului umplu staţia şi, cu inima bătându-i şi urechile bubuindu-i de adrenalină, Vicki sări pe şinele ce duceau spre sud. Platforma de lemn care le traversa era departe, aproape la mijlocul stâlpilor de beton dintre cele două şiruri de linii, aşa că sări pur şi simplu, încercând să nu se gândească la milioanele de volţi din şine, care ar fi putut s-o carbonizeze. Se împletici o clipă şi se împiedică, blestemându-şi haina lungă şi dorindu-şi să fi purtat doar o jachetă, apoi, deşi ştia că era cea mai mare prostie, se uită spre trenul care venea.

Cum de a ajuns atât de aproape? Lumina era orbitoare, vuietul asurzitor. Înlemni, ţintuită de faruri, sigură că, dacă se mişca, ar fi căzut şi roţile de metal ale fiarei ar fi sfâşiat-o în bucăţi.

Pe urmă, ceva de înălţimea unui om se zări în tunelul dinspre nord. Nu văzu mare lucru, doar o umbră mişcătoare, neagră în lumina care se apropia, dar care o smulse din nemişcare şi o făcu să sară între şine.

Zgura îi scârţâia sub ghete, şinele de metal zvâcneau, dar ea reuşi, totuşi, să se sprijine cu mâinile de marginea peronului şi se împinse în sus. Lumea se umplu de zgomot şi de lumină şi ceva se frecă uşor de talpa ei.

Avea mâinile lipicioase, pline de sânge, dar nu sângele ei şi, pentru moment, doar asta conta. Înainte ca trenul să se oprească, îşi smulse haina şi o aruncă peste cadavru, apoi trase legitimaţia din buzunar.

Ajutorul conductorului scoase capul afară.

Vicki flutură etuiul de piele în direcţia lui şi se răsti:

— Închide uşile! Acum!

Uşile, care erau pe punctul de a se deschide, se închiseră din nou.

Îşi aduse aminte să respire şi, când capul bărbatului reapăru, îi vorbi autoritar:

— Spune-i conductorului să contacteze poliţia prin radio. Să le spună că este un 10-33… nu contează ce înseamnă! Presimţise că urma o întrebare. Ei or să înţeleagă! Şi nu uita să le explici unde anume.

Oamenii făceau tot felul de prostii în situaţii de urgenţă. În timp ce bărbatul intra la loc în cabină, ea se uită la legitimaţie şi oftă, apoi îşi împinse ochelarii la loc pe nas cu un deget plin de sânge. O legitimaţie de detectiv particular nu înseamnă absolut nimic într-un astfel de caz, dar oamenii reacţionau la ideea de autoritate, nu la persoană.

Se îndepărtă puţin de cadavru. Mirosul de sânge şi urină – blugii băiatului erau uzi în faţă – reuşea să acopere parţial mirosul metalic obişnuit al metroului. Un singur chip se uita pe fereastra celui mai apropiat vagon. Se încruntă la el şi se aşeză să aştepte.

După mai puţin de trei minute, Vicki auzi sunetul slab al sirenelor din stradă. Aproape că se înveseli. Fuseseră cele mai lungi trei minute din viaţa ei.

Le petrecuse gândindu-se, punând laolaltă stropitura de sânge şi poziţia cadavrului şi neplăcându-i ceea ce ieşea.

Nimic din ce cunoştea ea nu putea să reteze dintr-o lovitură carnea, ca şi cum ar fi fost de hârtie, şi nu se

putea mişca atât de repede, încât victima să nu aibă timp să se împotrivească. Nimic. Şi totuşi, ceva făcuse chiar asta.

Şi acel ceva se afla undeva în tuneluri.

Se răsuci până când putu să privească întunericul din spatele trenului. Simţi cum i se ridica părul pe ceafa. Oare ce ascundea umbra aceea? se întrebă. Se înfioră, şi nu numai de frig. Nu se considerase niciodată o femeie cu imaginaţie bogată şi ştia că ucigaşul plecase de mult, dar *ceva* îşi făcea veacul în acel tunel.

Zgomotul distinctiv de bocanci de poliţist pe pardoseală o aduse la realitate şi se trezi apucată de braţe. Poliţia fusese anunţată de o moarte prin violenţă şi o găsiseră acolo, lângă cadavru, plină de sânge – nu era de mirare că trăseseră o concluzie pripită.

Situaţia se dovedi haotică vreme de câteva minute, dar patru dintre cei şase agenţi auziseră de „Victory” Nelson, aşa că, după ce îşi cerură scuze, se apucară de treabă.

— …am acoperit cadavrul cu haina mea, i-am cerut conductorului să anunţe poliţia şi am aşteptat.

Vicki îl urmărea pe agentul West notându-şi în carnet şi străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet. Îşi aducea aminte cum era să fii atât de tânăr şi de serios. Oarecum. Când bărbatul ridică privirea, îi arătă cadavrul cu un gest din cap.

— Vrei să vezi? îl întrebă.

— Aăă, nu! Cred că nu trebuie să deranjăm nimic, până nu vin cei de la Omucideri, adăugă el după o secundă, oarecum timid.

Omucideri. Vicki simţi un nod în stomac şi orice urmă de bună-dispoziţie îi dispăru brusc. Uitase că nu se mai ocupa ea de crimă. Uitase că nu era cu nimic mai mult decât un martor – primul ajuns la locul faptei, şi asta numai din cauză că făcuse câteva prostii. Poliţiştii în uniformă o făcuseră să se simtă ca pe vremuri, dar detectivii de la Omucideri… departamentul ei. Nu, acum nu mai era departamentul ei. Îşi împinse ochelarii la loc pe nas cu dosul încheieturii.

Agentul West, surprins holbându-se, lăsă ochii în jos, încurcat.

— Ăăă… cred că nu s-ar supăra nimeni dacă v-aţi curăţa mâinile de sânge.

— Mulţumesc – şi Vicki zâmbi, făcând abstracţie de întrebarea nerostită. Cât de bine vedea sau cât de prost vedea era numai treaba ei. N-au decât să înceapă să se împrăştie printre poliţişti alte zvonuri. Dacă nu te deranjează, te rog să-mi dai vreo două şerveţele de la mine din geantă…

Tânărul agent vârî şovăielnic mâna în geanta mare din piele neagră şi o scoase ţinând nişte şerveţele, părând uşurat că încă mai avea toate degetele. Geanta lui Vicki fusese legendară la sediul central al poliţiei şi la toate secţiile din jur.

Aproape tot sângele i se uscase pe mâini în pete roşii-maronii, iar ce nu se uscase şerveţelele nu reuşeau decât să întindă şi mai tare. Dar şi le frecă oricum, simţindu-se cam ca Lady Macbeth.

— Ce faci, ştergi urmele?

Celluci, se gândi ea. *Trebuia să-l trimită pe Celluci. Ticălosul s-a mişcat întotdeauna fără zgomot.* Ea şi Mike Celluci nu se despărţiseră în cei mai buni termeni, dar, până se întoarse spre el, reuşise să-şi controleze expresia feţei.

— Încerc numai să-ţi fac ţie viaţa grea.

Vocea şi zâmbetul care o însoţea erau atât de false.

El dădu din cap şi o şuviţă lungă de păr castaniu închis îi căzu peste faţă.

— Întotdeauna cea mai bună idee este să joci tare. Pe urmă, îşi mută ochii spre cadavru. Dă-i declaraţia lui Dave. În spate, partenerul lui ridică două degete. Stau de vorbă cu tine mai târziu. Este haina ta?

— Da, a mea. Vicki îl urmări cum ridica marginea materialului îmbibat de sânge şi ştiu că, în acel moment, nu mai exista nimic pentru el în afară de cadavru şi de ceea ce-l înconjura. Chiar dacă aveau metode diferite, era la fel de concentrat la treabă cum era şi ea – *cum fusese*,

se corectă singură, în tăcere – iar competiţia nedeclarată dintre ei reuşise să rezolve multe anchete. Inclusiv unele de care nu se ocupaseră direct.

— Vicki?

Îşi descleştă maxilarul şi, continuând să-şi frece mâinile, îl urmă pe Dave la câţiva metri mai încolo pe peron.

Dave, care devenise partenerul lui Mike Celluci numai cu o lună înainte ca Vicki să plece din poliţie şi să aibă loc înfruntarea finală cu ţipete dintre ei, zâmbi cumva timid.

— Ce-ai zice să facem treaba ca la carte? zise el.

Vicki respiră adânc, fără să-şi dea seama că până atunci îşi ţinuse răsuflarea.

— Sigur, ar fi bine.

Se refugia de emoţii în respectarea procedurilor – o tradiţie a poliţiştilor de oriunde.

În timp ce stăteau de vorbă, trenul subteran, gol acum, se puse încet în mişcare şi plecă din staţie.

— … ai reacţionat la ţipăt, ai alergat pe peronul dinspre sud, pe urmă ai traversat şinele prin faţa trenului care venea dinspre nord, ca să ajungi la cadavru. În timp ce traversai liniile…

În sinea ei, Vicki tresări. Dave Graham era unul dintre oamenii cel mai puţin grăbiţi să te judece, dar tot nu reuşea să-şi împiedice vocea să transmită ce părere avea.

— … ai văzut o siluetă omenească îmbrăcată într-o haină largă, fluturând, interpunându-se între tine şi luminile trenului. Asta vrei să spui?

— În linii mari.

Despuiat de toate celelalte detalii înregistrate cu grijă, faptul părea o prostie.

— Bun. Dave îşi închise carnetul şi se scărpină pe o parte a nasului. Vrei să… mai rămâi?

Vicki îşi strânse pleoapele, pe când fotograful poliţiei mai trăgea încă o serie de instantanee. Nu-l vedea pe Mike, dar îl auzea în tunel, dând comenzi cu cea mai bună voce a lui de reprezentant al Biroului de Investigaţii Criminale. Jos în tunel… părul de pe ceafa i se ridică din nou când îşi aduse aminte cum simţise că *ceva* bântuia pe

acolo, ceva întunecat şi, dacă tot trebuia să-i dea un nume, ceva rău. Brusc îi veni să-l avertizeze pe Celluci să aibă grijă. Dar nu-l avertiză. Ştia cum ar fi reacţionat. Cum ar fi reacţionat *şi ea,* dacă rolurile ar fi fost inversate.

— Vicki? Mai rămâi?

Îi veni pe limbă să spună că nu, că ştiau unde s-o găsească, dacă mai aveau nevoie de ea, dar curiozitatea – despre ce ar fi putut găsi poliţia, despre cât ar fi reuşit să rămână ea atât de aproape de acea muncă pe care o iubea, fără să se prăbuşească – îi transformă negaţia într-un mormăit.

— O vreme, zise.

A naibii să fie dacă dădea bir cu fugiţii! Îl urmări pe Celluci urcând scările înapoi pe peron şi vorbind cu criminalistul, arătând cu braţul în spate, către şine. Criminalistul protestă, susţinând că avea nevoie de lumină, ca să-şi facă treaba, dar Celluci nici nu-l ascultă. Omul pufni, îşi luă trusa şi se îndreptă spre tunel.

Fermecător ca de obicei, se gândi Vicki, pe când Celluci se apleca să adune haina ei de pe jos şi se îndrepta spre ea, ocolindu-i scurt pe oamenii legistului, care închideau cadavrul în sacul portocaliu de plastic.

— Nu-mi spune, zise ea când el se apropiase destul, cu vocea seacă şi reţinută, aproape sarcastică, sperând să nu lase la vedere nimic din ghemul de emoţii ce i se cuibărise în măruntaie. Singurele amprente de la locul faptei sunt ale mele?

Existau, desigur, o mulţime de amprente în locul cu pricina şi nu fuseseră identificate nici unele – urmau să se ocupe de ele la secţie – dar urmele însângerate împrăştiate de mâinile lui Vicki se vedeau bine peste tot.

— Ai nimerit-o la fix, Sherlock. Îi aruncă haina. Dâra de sânge duce până într-o nişă tehnică şi se opreşte.

Vicki se încruntă, reconstituind în minte ce credea ea că se întâmplase chiar înainte de sosirea ei.

— Aţi verificat în partea dinspre sud?

— Acolo am pierdut urma. Tonul lui spunea, în plus: *Nu-l învăţa tu pe grădinar să vândă castraveţi.* Ridică o mână ca

să prevină următoarea întrebare. L-am pus pe unul dintre agenţi să stea de vorbă cu bătrânul, în timp ce Dave discuta cu tine, dar e complet isteric. Bombăne într-una despre Armaghedon. Vine ginerele lui să-l ia acasă şi am să mă duc să-l văd mâine.

Vicki aruncă o privire pe celălalt peron, unde bătrânul care coborâse după ea din autobuz şi apoi o urmase pe scările metroului stătea de vorbă cu un poliţist. Chiar şi de la distanţă nu arăta bine. Avea faţa cenuşie şi părea să bolborosească incontrolabil, cu o mână descărnată, străbătută de vene umflate, încleştată de mâneca agentului. Îşi întoarse atenţia din nou asupra fostului ei camarad.

— Cum rămâne cu metroul? îl întrebă. Îl închizi peste noapte?

— Da. Mike arătă cu mâna către capătul peronului. Vreau ca Jack să ia toate urmele din nişa aceea. Bliţuri intermitente indicau că fotograful încă mai lucra. Nu-i genul de caz în care să venim şi să plecăm în câteva minute. Îşi înfundă mâinile în buzunarele trenciului şi se încruntă: Deşi Direcţia de Transporturi a reacţionat de parcă l-am închide la o oră de vârf numai ca să evacuăm vreun vagabond.

— Ce fel de caz este? întrebă Vicki atentă, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă simţise şi el acel *ceva,* indiferent ce-o fi fost.

— Spune-mi tu, ridică el din umeri. S-ar părea că te-ai străduit din răsputeri să ajungi în mijlocul lui.

— Am fost aici, răspunse ea tăios. Cum ai fi vrut să procedez, să mă fac că nu văd?

— Nu aveai armă, nu aveai acoperire şi nu aveai habar de ce se întâmplă, îi recită Celluci exact lista de probleme la care se gândise şi ea mai devreme. Nu se poate să fi uitat toate regulile în numai opt luni.

— Şi ce-ai fi vrut să fac? şuieră ea printre dinţi.

— Eu n-aş fi riscat să mă las omorât, numai ca să dovedesc de ce mai sunt în stare.

Urmă o linişte ca un bloc de ciment şi Vicki scrâşni din

dinţi sub greutatea ei. Oare despre asta era vorba? Îşi privi vârfurile ghetelor, apoi se uită din nou în sus la Mike. La un metru şaptezeci şi cinci, se uita de la egal la egal la majoritatea bărbaţilor, dar Celluci, cu cei un metru nouăzeci şi trei ai lui, o făcea să se simtă mică.

— Dacă vrei s-o luăm de la capăt cu plecarea mea din poliţie, m-am cărat imediat, spuse ea.

El ridică mâinile în sus, ca şi cum s-ar fi predat.

— Ai dreptate. Ca de obicei. Iartă-mă. Nu vreau s-o luăm de la capăt cu nimic.

— Tu ai început discuţia.

Vocea ei suna ostil; dar nu-i păsa. Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul şi să plece imediat după ce-şi terminase declaraţia. Trebuie că-şi ieşise din minţi, dacă acceptase să rămână aşa, la îndemâna lui Celluci.

Un muşchi începu să se zbată pe maxilarul lui.

— Te-am rugat să mă ierţi. N-ai decât, fă-o pe super-femeia dacă vrei, numai că mie s-ar putea, adăugă el, cu voce seacă, să nu-mi placă să te găsesc moartă. *Poate* că nu sunt dispus să arunc la gunoi opt ani de prietenie…

— Prietenie? ridică Vicki din sprâncene.

Celluci îşi trecu mâna prin păr, descurcând şuviţele cu degetele, gestul lui obişnuit atunci când încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Poate că nu sunt dispus să arunc la gunoi patru ani de prietenie şi patru ani de sex numai din cauza unei neînţelegeri stupide.

— Doar sex? Atât? Vicki alese calea uşoară, ignorând subiectul mai greu al *neînţelegerii.* Motivele de ceartă nu le lipsiseră niciodată. Ei bine, pentru mine n-a fost doar sex, domnule detectiv!

Acum strigau amândoi.

— Am spus eu c-a fost doar sex? El îşi desfăcu larg braţele, iar vocea răsună cu ecou între pereţii staţiei de metrou. A fost un sex grozav, bine? A fost un sex fantastic! A fost… ce?

Agentul West, cu pielea lui netedă devenită stacojie,

interveni:

— Staţi în calea cadavrului, se bâlbâi el.

Mormăind o înjurătură neauzită, Celluci se retrase înapoi şi se lipi de perete.

În timp ce trecea targa, cu sacul portocaliu fluorescent bălăbănindu-se puţin dintr-o parte într-alta, Vicki strânse pumnii şi-şi imagină cum îşi înfigea unul chiar în nasul de o frumuseţe clasică al lui Mike Celluci. De ce îi permitea s-o tulbure într-atât? Avea o pricepere specială să se strecoare printre toate scuturile ei de apărare şi să-i stârnească emoţii pe care crezuse că le poate controla. *Să-l ia dracu'!* Nu reuşise să se abţină de această dată, avea dreptate. Un colţ al gurii ei se ridică în sus. Cel puţin vorbeau din nou…

După ce targa trecu, ea îşi întinse degetele şi puse o mână pe braţul lui Celluci.

— Data viitoare, am să procedez ca la carte, spuse ea.

Era o afirmaţie aproape cât o scuză, şi el ştia.

— Să n-o luăm de la capăt, oftă Mike. Uite, Vicki, în legătură cu plecatul din poliţie; nu eşti oarbă, ai fi putut rămâne…

— Celluci…, îi şuieră ea numele printre dinţii încleştaţi.

Întotdeauna reuşea să facă un comentariu de prisos.

— Las-o baltă. Se întinse să-i împingă ei ochelarii pe nas. Vrei să te duc în oraş cu maşina?

Ea se uită în jos la haina distrusă.

— De ce nu?

În timp ce o luau în sus pe scări în urma tărgii, el îi dădu un pumn uşor în umăr.

— Mi-a făcut plăcere să mă cert din nou cu tine.

Ea capitulă şi zâmbi. În ultimele opt luni, nu se bucurase deloc de cea din urmă victorie.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

*

Ziarele de luni aveau crima pe prima pagină. Tabloidul avea chiar şi o fotografie color cu targa scoasă din staţie, sacul de plastic reprezentând o explozie obscenă de culoare printre restul griurilor şi al bleumarinului. Vicki

înghesui ziarul în teancul tot mai gros „de reciclat” din stânga biroului şi continuă să-şi roadă o unghie. Teoria lui Celluci, etalată morocănos în timp ce conducea spre centru, presupunea un tip drogat şi ceva ca un dispozitiv cu gheare.

— Ca ale tipului ăluia din film.

— Acolo era vorba despre o mănuşă cu lame de brici ataşate, Celluci.

— Cam aşa ceva.

Vicki nu înghiţise varianta şi ştia că nici Mike nu credea în ea cu adevărat – era pur şi simplu singura variantă posibilă, până mai descoperea alte date. Soluţia lui finală de cele mai multe ori nu avea nicio legătură cu teoria expusă iniţial, dar pur şi simplu nu-i plăcea să înceapă de la zero. Ea, dimpotrivă, prefera să lase lucrurile să cadă în gol şi să vadă apoi cum se aranjează singure. Necazul, de data aceasta, era că nu cădeau. Avea nevoie de mai multe fapte.

Întinse mâna spre telefon şi-i trebui ceva timp ca să-şi ducă aminte şi să şi-o tragă înapoi. Lucrurile astea nu mai aveau de-a face cu ea. Dăduse o declaraţie şi numai până acolo se putea implica.

Îşi scoase ochelarii şi începu să frece una dintre lentile cu poalele tricoului. Marginile lumii se întunecară până când începu să i se pară că stătea la gura unui tunel înceţoşat; un tunel larg, mai mult decât potrivit vieţii zilnice. Până acum, pierduse circa o treime din vederea periferică. Până acum. Mai departe nu putea să fie decât mai rău.

Ochelarii îi corectau doar miopia. Nimic nu putea corecta restul.

Okay, asta-i datoria lui Celluci. Bun. Eu am treaba mea de rezolvat, îşi spuse ea cu fermitate. *Pe care pot s-o rezolv.*

Una de care chiar trebuia să se apuce. Economiile nu aveau să ţină o veşnicie şi, până acum, numărul cazurilor ei se dovedea stânjenitor de mic, vederea forţând-o să refuze mai mult de un potenţial client.

Scrâşnind din dinţi, trase în poală masivul anuar telefonic al oraşului Toronto. Cu puţin noroc, acel F. Chan căutat de ea, moştenitorul unei sume frumuşele de bani lăsate de un unchi de la Hong Kong, trebuia să facă parte din cele douăzeci şi şase de nume de pe listă. Dacă nu… existau mai bine de trei pagini pline de persoane cu numele Chan, pe şaisprezece coloane, aproximativ o mie opt sute cincizeci şi şase de familii, dintre care cel puţin jumătate pesemne că aveau un membru numit Fu.

Probabil că Mike Celluci îl căuta pe criminal chiar în această clipă.

Dădu gândul acesta deoparte.

Nu poţi să fii poliţistă, dacă nu vezi.

O să-şi facă patul. O să se întindă în el.

*

Terri Neal se rezemă de peretele liftului, respiră adânc de mai multe ori şi, când crezu că-şi recăpătase suficient energia, ridică mâna doar cât să se poată uita la ceas.

— Douăsprezece şi şaptesprezece minute? murmură ea. *Când naiba a trecut ziua de luni şi ce rost mai are să mă duc acasă? Peste opt ore va trebui să fiu înapoi aici.* Simţi greutatea pagerului pe şold şi se rugă în gând să fie măcar opt ore întregi. Firma îşi luase deja partea pentru ziua de astăzi – blestematul de pager începuse să sune imediat ce se urcase în maşină după-amiază, la 16:20 – aşadar spera că poate măcar aveau s-o lase în pace peste noapte, cine ştie?

Uşile liftului fâşâiră şi se deschiseră, iar Terri se târî afară, ieşind în garajul subteran.

— Mare realizare, murmură ea, să pleci de la birou.

Uitându-se oarecum cruciş în explozia de lumină a neoanelor, începu să traverseze garajul aproape gol, umbra dansând în jurul ei ca o marionetă nebună. Ura dintotdeauna lumina rece, dură, a tuburilor fluorescente, lumea arăta foarte neprietenoasă într-o lumină atât de crudă. Iar în această noapte…

Scutură din cap. Lipsa de somn o făcea să se gândească

la lucruri nebuneşti. Rezistă nevoii imperioase de a se uita în spate peste umăr. Ajunse, în cele din urmă, la singurul beneficiu al nesfârşitelor ei ore suplimentare.

— Bună, iubito, spuse ea. Scotoci în buzunar după cheile maşinii. Ţi-a fost dor de mine?

Deschise portbagajul, ridică servieta – *prostia asta cântăreşte vreo sută cincizeci de kile!* – o trecu peste margine şi o aruncă înăuntru. Îşi odihni un cot pe cheder şi se opri, jumătate înăuntru, jumătate în afara maşinii, inspirând mirosul de vopsea nouă, de plastic nou şi… de mâncare stricată. Se încruntă şi se îndreptă.

Măcar ăsta nu vine din maşina mea…

Se sufocă, dar închise portbagajul şi se întoarse. Nu aveau decât să-şi bată capul cu mirosul cei de la serviciul de pază, a doua zi dimineaţă. Ea nu vroia decât să ajungă acasă.

Îi luă o clipă să-şi dea seama că nu avea să reuşească.

Până să-i ajungă ţipătul în gât, gâtul îi fusese retezat şi ţipătul deveni un fel de gângurit al traheii despicate, umplută acum cu sânge.

Ultimul lucru pe care-l văzu fură pârâiaşele roşii alunecând la vale pe marginea întunecată a maşinii ei.

Ultimul lucru pe care-l auzi fu soneria insistentă a pagerului.

Şi ultimul lucru pe care-l simţi fu o gură lipită de ce mai rămăsese din gâtul ei.

*

Marţi dimineaţă, prima pagină a tabloidului urla: SPINTECĂTORUL LOVEŞTE DIN NOU! Dedesubt era o fotografie a antrenorului echipei de hochei Toronto Maple Leafs, iar titlul întreba – nu pentru prima oară în sezonul respectiv – dacă avea să fie concediat, pentru că Frunzele de Arţar ajunseseră din nou pe ultimul loc al celei mai proaste divizii a ligii. Încă un exemplu de punere în pagină stupidă, la care ziarele excelau.

— Concediaţi-l pe patron, murmură Vicki, împingându-şi ochelarii pe nas şi uitându-se la rândul tipărit cu litere mici

sub titlul principal. „Articolul la pagina doi”, se specifica acolo şi urma o fotografie a garajului subteran şi o relatare isterică a femeii care descoperise victima, descriind un cadavru mutilat întru totul asemănător celui găsit de Vicki în staţia de metrou Eglington West.

— Fir-ar să fie!

„Detectivul de la Brigada Omucideri Michael Celluci – continua povestea – spune că are foarte puţine îndoieli că această crimă nu reprezintă o copie la indigo a celei de la metrou şi că oricine va fi omorât-o pe Terri Neal l-a omorât şi pe Ian Reddick duminică noaptea.”

Vicki avea îndoieli serioase că exact aşa se exprimase Mike, deşi probabil că informaţia chiar asta era. Rareori găsea Mike de cuviinţă să coopereze cu presa, sau măcar să-şi ascundă dispreţul faţă de reprezentanţii ei. Atât de politicos nu vorbea niciodată.

Reciti iar detaliile şi o frică fără nume îşi trecu degetele de gheaţă pe spinarea ei. Îşi aminti prezenţa intensă simţită de ea în tunel şi-şi dădu seama că aceasta nu era ultima crimă. Formă numărul chiar înainte să-şi dea seama că intenţiona să telefoneze.

— Cu Mike Celluci, vă rog. Poftim? Nu, n-am niciun mesaj.

Oare ce vroiam să-i spun? se întrebă ea în timp ce punea receptorul în furcă. *Despre bănuiala mea cum că nu-i decât începutul? Tare i-ar mai fi plăcut…*

Dând la o parte tabloidul, Vicki îşi trase în faţă celălalt ziar local. La pagina patru, găsi cam aceeaşi poveste, mai puţin jumătate dintre adjective şi aproape toată isteria.

Niciuna dintre publicaţii nu specifica faptul că era aproape imposibil să retezi un gât dintr-o singură lovitură.

Dacă măcar mi-aş aduce aminte ce-i lipsea cadavrului ăluia.

Oftă şi se frecă la ochi. Până una-alta, avea cinci Fu Chan de vizitat…

*

Ceva se mişca în excavaţii. DeVerne Jones se aplecă

peste gardul de sârmă şi expiră aburi de bere în întuneric, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. Era şantierul lui. Primul ca şef de echipă. Urmau să înceapă să pună cofrajele dis-de-dimineaţă, pentru ca, atunci când avea să vină cu adevărat primăvara, să fie pregătiţi să toarne betonul. Se uită cercetător în umbrele grele ale utilajelor. Era ceva acolo jos. În şantierul lui.

Îşi dori brusc să nu fi hotărât să se abată pe la lucrări, în drumul de la cârciumă spre casă. Trecuse de miezul nopţii şi umbra pe care o ghicea în depărtare era, probabil, un beţivan în căutare de un loc ferit unde să se adăpostească, unde să-l lase în pace poliţiştii. Muncitorii aveau să-l alunge de acolo de dimineaţă, nu putea face nimic rău. Numai că acolo jos erau o mulţime de echipamente, cine ştie ce se putea întâmpla.

— Fir-ar al naibii!

Îşi căută cheile şi se îndreptă spre poartă. Lacătul atârna, deschis. În umezeală şi întuneric, ceva nu era în regulă, iar el fusese ultimul care verificase amplasamentul, înainte să plece. Nu-i aşa?

— Fir-ar să fie!

Tocmai se dovedise că făcuse bine să se oprească.

Poarta se deschise, balamalele ei scârţâind în semn de protest.

DeVerne aşteptă o clipă la capătul rampei, încercând să se lămurească dacă zgomotul nu speriase prada.

Nimic.

Îţi umpli burta cu bere şi pe urmă devii erou, se gândi, suficient de treaz cât să-şi dea seama că putea da de belea şi suficient de beat cât să nu-i prea pese.

Pe la jumătatea coborârii în excavaţii, ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi o văzu din nou. O siluetă ca de bărbat, care se mişca prea repede pentru un beţiv, dispăru în spatele unui buldozer.

DeVerne grăbi pasul, pe cât posibil în linişte. Vroia să-l prindă pe ticălos asupra faptei. Făcu un mic ocol şi trase dintr-un maldăr o ţeavă de un metru. Nu avea rost să rişte, chiar şi un şobolan s-ar fi luptat să scape. Zgomotul

metalului frecat de metal se auzi neobişnuit de tare, ecoul reverberându-se de marginile şanţurilor. Cum prezenţa îi fusese deconspirată, se duse direct după buldozer, pregătit de înfruntare, cu arma ridicată.

Cineva zăcea la pământ. DeVerne îi văzu pantofii strălucind într-o pată de umbră. În aceeaşi umbră – poate produsă chiar de el, DeVerne nu ştia sigur – se ghemuia o altă siluetă.

DeVerne strigă din nou. Silueta se ridică şi se întoarse, spărgând întunericul în jurul ei.

Nu-şi dădu seama că silueta se mişcase, până când nu-i fu smulsă din mâini ţeava. Abia dacă avu timp să ridice mâna cealaltă, într-o încercare inutilă de a scăpa cu viaţă.

Aşa ceva nu există! se văicări el pe tăcute, în timp ce murea.

*

Miercuri dimineaţă, titlul de pe prima pagină a tabloidului, scris cu litere de zece centimetri, suna ca un răcnet: UN VAMPIR BÂNTUIE PRIN ORAŞ.

Doi

El îi ridică braţul şi-şi trecu limba peste pielea moale de sub încheietura palmei. Ea gemu, cu capul dat pe spate, cu răsuflarea din ce în ce mai gâfâită.

Aproape.

O urmări cum se apropia de ultimul val, iar, când trupul i se arcui sub al lui, îi apucă între dinţi mica venă care se zbătea la baza degetului mare şi o muşcă puţin. Durerea scurtă era pentru ea doar o senzaţie în plus adăugată unui sistem deja complex, iar, când începură s-o străbată valurile de plăcere ale orgasmului, el bău.

Terminară aproape în acelaşi timp.

Se întinse şi-i dădu cu grijă la o parte de pe faţă o şuviţă de păr de culoarea mahonului.

— Mulţumesc, spuse el încet.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, murmură ea, luându-i mâna şi depunând un sărut în palma lui.

Zăcură în linişte o vreme; ea aluneca în somn şi apoi se trezea din nou, el trasa desene uşoare pe curbele sânilor ei, urmărind cu degetul vinişoarele albastre de sub pielea albă. Acum, că se hrănise, nu-l mai aţâţau la fel. Când se asigură că agentul coagulant din saliva lui îşi făcuse efectul şi că mica rană de pe încheietura ei nu mai sângera, îşi desprinse picioarele dintre ale ei şi păşi desculţ spre baie, să se spele.

Ea se ridică, în timp ce el se îmbrăca.

— Henry?

— Sunt aici, Caroline.

— Deocamdată. Dar vrei să pleci.

— Am de lucru.

Îşi trase un pulover peste cap şi apoi îşi scoase iarăşi

capul din el, clipind în lumina bruscă a veiozei. Anii îndelungaţi de experienţă reuşiseră să-l înveţe să nu i se mai facă rău, dar se întoarse cu spatele, ca să le dea timp ochilor lui sensibili să-şi revină.

— De ce nu poţi lucra şi tu ziua, ca un om normal? protestă Caroline, trăgând cuvertura căzută la picioarele patului şi cuibărindu-se sub ea. Atunci ai putea fi liber noaptea pentru mine.

El zâmbi şi-i răspunse sincer:

— Nu pot gândi în timpul zilei.

— Voi, scriitorii, oftă ea.

— Noi, scriitorii, acceptă el, aplecându-se s-o sărute pe nas. Suntem o specie aparte.

— Ai să mă suni?

— De îndată ce voi avea timp.

— Bărbaţii!

El se întinse şi stinse veioza.

— Şi asta.

Evitând cu îndemânare mâinile care-l căutau, o sărută de rămas-bun, păşi neauzit afară din dormitor şi traversă apartamentul întunecat. Auzi în spate cum i se schimbase ei ritmul respiraţiei şi ştiu că adormise. De obicei, adormea imediat după ce terminau, fără să-şi mai dea seama când pleca. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea, pentru că însemna că rareori se ciondăneau pentru că ea îi cerea să rămână peste noapte.

Îşi trase ghetele, îşi luă haina şi ieşi din apartament, cu o ureche urmărind să audă zgomotul yalei închizându-se. În multe feluri, trăia cea mai sigură perioadă din viaţa lui de până acum. În alte feluri, cea mai periculoasă.

Caroline nici nu bănuia ce era el de fapt. Pentru ea, nu reprezenta decât un interludiu plăcut, un companion ocazional, sex fără sentimente de vinovăţie. Nici măcar nu trebuia să se străduiască prea mult ca să lase această impresie.

Se încruntă la imaginea lui reflectată de uşile liftului.

Vreau mai mult!

Neliniştea creştea mereu în el de ceva vreme,

îmboldindu-l, nelăsându-l în pace. Faptul că se hrănise îl mai uşurase puţin, dar nu suficient. Înăbuşindu-şi un strigăt de frustrare, se răsuci şi lovi cu palma peretele de plastic. În spaţiul îngust, lovitura răsună ca o împuşcătură, iar Henry rămase cu privirea aţintită asupra crăpăturilor împrăştiate acum sub palma lui. Mâna îl ustura, dar lovitura părea să fi descărcat insuportabilul tensiunii.

Nu aştepta nimeni în hol, ca să-şi pună întrebări despre zgomotul auzit, aşa încât Henry părăsi clădirea aproape dezinvolt.

Pe stradă era frig. Îşi strânse ceva mai bine fularul în jurul gâtului şi-şi ridică gulerul hainei. Natura lui îl făcea mai puţin sensibil la vreme decât pe cei mai mulţi, dar tot nu-i plăcea să simtă fiori reci de vânt strecurându-i-se pe spinare. Cu poalele pardesiului de piele fluturându-i în jurul picioarelor, parcurse distanţa scurtă până la intersecţia cu strada Bloor, coti spre est şi se îndreptă spre casă.

Deşi se făcuse aproape ora unu a dimineţii de joi, iar primăvara părea să se fi hotărât să vină foarte târziu anul acesta, străzile încă nu se goliseră de tot. Traficul încă se derula neîntrerupt pe axa est-vest a oraşului şi, cu cât Henry se apropia mai tare de cea mai importantă intersecţie, cea dintre străzile Yonge şi Bloor, cu atât se intersecta mai des cu alte persoane pe trotuar. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult în această parte a oraşului, faptul că niciodată nu dormea de tot, de aceea îşi făcuse rost de o casă cât mai aproape cu putinţă de acest punct. După încă două străzi după intersecţia cu Yonge, intră pe o străduţă semicirculară şi merse pe ea până ajunse la uşa casei sale.

În viaţa lui, trăise în castele de toate formele, într-un număr mare de conace de ţară foarte retrase şi chiar într-o criptă sau două – asta în vremurile grele –, dar trecuseră câteva secole de când nu i se mai potrivise atât de bine o casă, precum apartamentul cumpărat în inima oraşului Toronto.

— Bună seara, domnule Fitzroy.

— Bună seara, Greg. Ceva evenimente?

Portarul zâmbi şi se întinse să-i deschidă uşa.

— Pace ca în mormânt, domnule.

Henry Fitzroy ridică o sprânceană blond-roşcată, dar aşteptă să se deschidă uşa, să nu mai bâzâie încuietoarea şi abia după aceea îl întrebă:

— De unde ştii cum e în mormânt?

Greg zâmbi:

— Am fost paznic la Cimitirul Mount Pleasant.

Henry clătină din cap şi zâmbi la rândul său:

— Trebuia să-mi dau seama că ai un răspuns pregătit.

— Da, domnule, aşa trebuia. Noapte bună, domnule. Uşa grea de sticlă puse capăt oricărei alte conversaţii, aşa încât Greg îşi ridică din nou ziarul, iar Henry flutură din mână în semn de rămas-bun şi se îndreptă către lifturi. Pe urmă, se opri şi se întoarse din nou spre uşa de sticlă.

UN VAMPIR BÂNTUIE PRIN ORAŞ.

Buzele lui Greg se mişcau când citea. Lăsă ziarul în jos, ascunzând titlul. Cu toată lumea lui redusă acum la cele cinci cuvinte, Henry împinse uşa să se deschidă.

— Aţi uitat ceva, domnule Fitzroy?

— Ziarul. Dă-mi voie să mă uit la el.

Nedumerit de ton, dar răspunzând ordinului, Greg îi întinse ziarul, până când Henry reuşi să i-l smulgă din mâini.

UN VAMPIR BÂNTUIE PRIN ORAŞ.

Încet, fără vreo mişcare bruscă, Greg se trase cu scaunul în spate, mărind pe cât posibil distanţa dintre el şi omul din faţa biroului. Nu era sigur de motiv, dar, în cei şaizeci şi trei de ani câţi avea şi în cele două războaie, nu mai văzuse niciodată o expresie cum era cea ivită acum pe faţa lui Henry Fitzroy. Şi spera să n-o mai vadă vreodată, pentru că furia lui depăşea furia omenească, iar groaza din ochii lui era mai mult decât putea să suporte un om.

Doamne, te rog, nu-l lăsa să-şi abată furia asupra mea…

Minutele părură să se dilate şi hârtia ziarului se rupse sub degetele încordate ale lui Henry.

— Ăăă, domnule Fitzroy…

Ochii căprui, ca un fum îngheţat, se ridicară de pe foaie. Ţintuit de ei, portarul, care tremura din toate încheieturile, mai înghiţi o dată, de două ori, înainte să termine ce avea de spus.

— Puteţi să păstraţi… ăăă… ziarul.

Spaima din vocea lui Greg reuşi să pătrundă prin furia lui. Exista un pericol în spaima aceea. Henry îşi regăsi poleiala de civilizaţie grijuliu construită peste natura lui feroce şi se strădui s-o afişeze din nou.

— Urăsc genul ăsta de ştiri senzaţionale, spuse el, izbind cu ziarul de birou, la care Greg tresări violent şi scaunul îi ajunse lipit de perete, fără altă posibilitate de a se mai retrage. Acest mod de a manipula frica publicului înseamnă jurnalism iresponsabil. Henry oftă şi-şi disimulă furia sub masca unei iritări istovite. Patru sute cincizeci de ani de practică reuşiră să facă verosimilă noua lui expresie, indiferent cât de fioros se arătase mai devreme. Ne fac pe toţi să arătăm rău.

Greg oftă şi-şi şterse de coapse palmele ude, căutând să priceapă explicaţia.

— Cred că scriitorii sunt destul de sensibili la aşa ceva, încercă el.

— Unii dintre noi, se declară Henry de acord. Eşti sigur în legătură cu ziarul? Îl pot păstra?

— Nicio problemă, domnule Fitzroy. M-am uitat de prima oară la scorurile de la hochei.

Mintea lui începuse deja să îngroape ceea ce văzuse, raţionalizând faptele, ca să le facă posibile, ca să le facă suportabile, dar tot nu-şi trase scaunul înapoi lângă birou, decât după ce uşile liftului se închiseră şi becurile luminoase ale etajelor începură să urce.

Cu muşchii înţepeniţi de efortul de a rămâne liniştit, Henry se concentră asupra respiraţiei, încercând să-şi controleze furia şi să nu-i permită să-l controleze ea pe el. În aceste vremuri, cei aidoma lui supravieţuiau integrându-se şi făcuse o greşeală potenţial fatală îngăduind să i se vadă reacţia la citirea titlului de ziar. Să-şi dea la iveală adevărata natură într-un lift gol nu

însemna cine-ştie-ce, dar să şi-o dea la iveală înaintea unui martor muritor era cu totul altceva. Nu că s-ar fi aşteptat ca Greg să sară şi să-l arate cu degetul, strigând: „Vampirul!”…

Se simţea vinovat faţă de bătrân pentru că nu încercase să-şi domolească furia. Îi plăcea Greg; în această lume a egalităţii şi democraţiei, era plăcut să găseşti pe cineva dornic să te servească. Atitudinea lui îi amintea de lucrătorii de pe proprietatea lui, din vremea când era copil, şi-l transporta, cel puţin pentru o clipă, înapoi la vremuri mai simple.

După ce îşi recăpătă controlul şi se adună, coborî din lift la etajul paisprezece, ţinându-i uşa doamnei Hughes, ca să poată intra împreună cu dogul ei. Câinele cel mare trecu pe lângă el cu picioarele încordate, cu părul de pe spate şi de pe ceafa ridicat, mârâind înfundat. Ca de obicei, doamna Hughes se grăbi să se scuze:

— Chiar nu înţeleg ce se întâmplă, domnule Fitzroy. Owen e de obicei un câine cât se poate de drăguţ. Niciodată… Owen!

Dogul, tremurând de dorinţa de a ataca, reuşise să-şi strecoare corpul uriaş între stăpâna lui şi bărbatul din uşă, încercând s-o păzească pe cât posibil de ameninţarea presimţită.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă Hughes, spuse Henry, luând mâna de pe uşile liftului şi permiţându-le să se închidă. Nu vă puteţi aştepta ca lui Owen să-i placă, aşa, chiar toată lumea.

Cu o secundă înainte ca uşile să se închidă de tot, îi zâmbi câinelui. Dogul recunoscu aşa cum se cuvenea dinţii dezgoliţi şi se smuci. Henry reuşi să-şi îmblânzească zâmbetul, în timp ce lătratul frenetic al câinelui se îndepărta în jos, spre parter.

Zece minute singur cu câinele şi ar fi reuşit să rezolve problema dintre ei. Regulile haitei sunt simple: cel mai puternic conduce. Dar Owen se deplasa întotdeauna numai lângă doamna Hughes, iar Henry se îndoia că doamna Hughes ar fi înţeles. Şi, cum nu intenţiona să-şi sperie

vecina, trebuia să se descurce cum putea cu antipatia câinelui. Păcat. Îi plăceau câinii şi i-ar fi fost foarte uşor să-l pună pe Owen la punct.

Odată ajuns în apartament, cu uşa bine închisă în urma lui, se uită din nou la ziar şi-şi arătă colţii.

UN VAMPIR BÂNTUIE PRIN ORAŞ.

Cadavrele lui Terri Neal şi DeVerne Jones fuseseră găsite golite de sânge.

Titlul părea să spună adevărul.

Şi ştia sigur că nu era el de vină.

Cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, aruncă ziarul în cealaltă parte a camerei şi avu o scurtă satisfacţie, privind cum se zbăteau paginile pe pardoseală ca nişte păsări rănite.

— La naiba! La naiba! LA NAIBA!

Traversă încăperea spre fereastră, îşi scoase haina şi o aruncă pe canapea, apoi smuci draperiile care îi blocau vederea oraşului. Vampirii sunt o specie solitară, nu se caută unii pe alţii şi nu ştiu pe unde le bântuie fraţii şi surorile. Deşi avea bănuiala că îşi împărţea teritoriul şi cu alţii asemenea lui, aceştia puteau să se mişte, să trăiască, să se hrănească, să se strecoare prin lumină sau prin umbrele nopţii, fără ca Henry să fie mai conştient de prezenţa lor decât oamenii obişnuiţi.

Mai rău, dacă ucigaşul chiar *era* un vampir, înseamnă că era un copil, unul dintre cei transformaţi de curând, pentru că numai cei transformaţi de curând aveau nevoie de o asemenea cantitate de sânge şi ucideau cu o inconştienţă atât de brutală.

— Nu-i unul de-al meu, şopti el în noapte, cu fruntea sprijinită de sticla rece.

Era mai mult o rugăciune, decât o afirmaţie. Toţi cei aidoma lui se temeau să nu aducă pe lume un asemenea monstru, un copil accidental, o transformare din joacă. Dar *el* fusese atent; nu se hrănea niciodată din acelaşi loc, înainte ca sângele să aibă timp să se reînnoiască, nu risca niciodată ca sângele lui să se amestece cu cel al victimelor. Urma să aibă un copil cândva, dar trebuia să fie o

schimbare dorită, aşa cum fusese a lui, şi avea să rămână lângă el, să-l ghideze, să-l ţină la adăpost.

Nu, nu era copilul lui. Dar nu-l putea lăsa să terorizeze în continuare oraşul. Frica nu se schimbase de-a lungul secolelor şi nici reacţiile oamenilor, iar, într-un oraş terorizat, aceştia se puteau aduna repede cu torţe, ca să înceapă să-şi ascută ţăruşi… sau, mă rog, echivalentul lor din laboratoarele secolului douăzeci.

— Nu vreau deloc să fiu legat de o masă de laborator tot restul zilelor mele, aşa cum n-am vrut nici să mi se taie capul şi să mi se înfunde gura cu usturoi, îi spuse el nopţii.

Trebuia să-l găsească pe copil înaintea poliţiei, înainte să creeze şi mai multe probleme. Să-l găsească pe copil şi să-l distrugă, pentru că, fără o legătură de sânge între ei, nu-l putea controla.

— Şi apoi, spuse el, ridicând capul şi dezgolindu-şi dinţii, am să-i găsesc părintele.

*

— Bună dimineaţa, doamnă Kopolous.

— Bună, dragă, te-ai trezit devreme.

— N-am putut să dorm, îi răspunse Vicki, făcându-şi drum spre spatele magazinului, acolo unde bâzâiau frigiderele, şi am rămas fără lapte.

— Ia la pungă, este în ofertă.

— Nu-mi place la pungă. Cu coada ochiului o văzu pe doamna Kopolous exprimând o dezaprobare mută şi o părere nu foarte favorabilă despre lipsa ei de dorinţă de a economisi patruzeci şi nouă de cenţi. Luă o cutie şi veni cu ea la tejghea. Ziarele încă n-au ajuns?

— Ba da, ba da, sunt aici, dragă.

Se aplecă deasupra teancului, acoperind titlurile cu trupul ei bondoc. Se ridică apoi şi puse lângă casă câte un exemplar din ziarele de dimineaţă.

ECHIPA SABERS ÎI ÎNVINGE PE CEI DE LA LEAFS CU 10-2.

Vicki îşi goli plămânii. Nu-şi dăduse seama că îşi ţinea răsuflarea. Dacă în tabloid nu se menţiona vreo altă crimă

– în afara hocheiştilor locali, măcelăriţi de adversari –, însemna că oraşul trecuse în siguranţă peste noapte.

— Ai şi tu de-a face cu lucrurile-astea îngrozitoare, nu-i aşa? o întrebă doamna Kopolous.

— Care lucruri îngrozitoare, doamnă Kopolous?

Îşi luă restul, apoi îl lăsă la loc şi luă, în schimb, un ou de ciocolată. Ce naiba, existau motive să sărbătorească. Doamna Kopolous clătină din cap, dar Vicki nu-şi dădea seama dacă în legătură cu oul sau cu viaţa în general.

— Te uiţi la ziare aşa cum te uitai atunci, când au fost omorâte fetiţele-alea.

— Asta s-a întâmplat acum doi ani!

Trecuseră doi ani şi o viaţă întreagă.

— Îmi aduc aminte că s-a întâmplat acum doi ani. Dar, de data asta, tu n-ar trebui să mai ai de-a face cu chestiile astea sângeroase. Sertarul casei de marcat se închise cu o izbitură mai puternică decât de obicei. De data asta, e vorba despre ceva necurat.

— Niciodată nu-i ceva *curat,* protestă Vicki, vârându-şi ziarele sub braţ.

— Ştii ce vreau să spun.

Tonul femeii nu lăsa loc de replică.

— Da. Ştiu ce vreţi să spuneţi. Dădu să plece, apoi se opri şi se întoarse din nou spre tejghea. Doamnă Kopolous, dumneavoastră credeţi în vampiri?

Femeia mai în vârstă îşi flutură mâna expresiv:

— Nu pot să nu mă gândesc că există, spuse ea, cu sprâncenele încruntate sever. Există multe lucruri în cer şi pe pământ…

Vicki zâmbi.

— Shakespeare?

Expresia femeii nu se îmblânzi.

— Faptul că vine de la un poet nu face afirmaţia mai puţin adevărată.

*

Când Vicki se întoarse în apartamentul ei din acea clădire cafenie cu trei etaje din cartierul chinezesc, se

făcuse deja ora 7:14 şi lumea din jur abia se trezea la viaţă. Se gândi să se ducă să alerge, înainte ca nivelul de monoxid de carbon să crească, dar se răzgândi, după ce trase aer adânc în piept. Poate că primăvara o fi sosit în mod oficial, dar avea timp destul de alergat când ar fi ajuns şi temperatura mai primăvăratică. Urcând treptele câte două, mulţumi combinaţiei norocoase de gene că îi dăduse un corp atletic pe care şi-l putea întreţine cu un minim efort. Deşi, la treizeci şi unu de ani, cine ştie cât avea să mai dureze acest noroc.

Anumite sentimente de vinovăţie o făcură să exerseze uşor cu greutăţi, în timp ce urmărea ştirile de la 7:30.

Până la ora 8:28, frunzărise toate cele trei ziare, băuse un ceainic şi jumătate de ceai şi pregătise factura de expediat lui Fu Chan. Se lăsă pe spate în scaunul de la birou şi începu să-şi şteargă ochelarii, îngăduindu-i lumii să se îngusteze până la dimensiunile unui cerc în tavan. Multe lucruri în cer şi pe pământ… Nu ştia dacă ea credea cu adevărat în vampiri, dar în mod cert avea încredere în simţurile ei, chiar dacă unul dintre ele devenise acum ceva mai puţin ascuţit decât pe vremuri. Ceva straniu se petrecuse în tunelul de la metrou şi nimic omenesc n-ar fi putut provoca o astfel de rană. O frază dintr-un articol din ziarul de miercuri îi tot umbla prin minte: „O sursă de la biroul medicului legist susţine că atât cadavrul lui Terri Neal, cât şi cel al lui DeVerne Jones au fost golite de sânge”. Ştia că nu era treaba ei, dar…

Brandon Singh ajungea întotdeauna la biroul său de la Medicină Legală la ora 8:30 dimineaţa. Bea o cană de ceai, mânca un covrig, iar la ora 8:45 era perfect disponibil.

Deşi nu mai avea nicio poziţie oficială care să-i permită să sune, legiştii *erau* plătiţi de la buget, iar ea *era* un contribuabil. Se întinse după agenda cu numerele de telefon. *La naiba! Ce poate fi mai rău, după întâlnirea cu Celluci?*

— Cu doctorul Singh, vă rog. Da, aştept. *Oare de ce te întreabă de fiecare dată dacă aştepţi?* se întrebă Vicki, împingându-şi ochelarii pe nas cu mâna liberă. *Parcă ai*

avea de ales.

— Doctor Singh la telefon.

— Brandon? Sunt Vicki Nelson.

Accentul puternic de Oxford – vocea lui de vorbit la telefon – se înmuie.

— Victoria? Îmi pare bine să te aud. Ai fost ocupată, după ce ai plecat din poliţie?

— Destul de ocupată, recunoscu ea, ridicându-şi picioarele pe colţul biroului. De la moartea bunicii ei dinspre mamă, din anii şaptezeci, doctorul Brandon Singh era singurul de pe lume care îi spunea Victoria. Nu reuşise să-şi dea seama dacă dintr-o politeţe de şcoală veche sau din cea mai pură perversitate, întrucât ştia prea bine cât de tare îi displăcea ei să-şi audă numele întreg. Mi-am deschis o agenţie proprie de investigaţii.

— Am auzit zvonuri în acest sens, într-adevăr. Dar zvonurile – cu ochii minţii, Vicki îi văzu degetele lungi de chirurg tăind aerul – spun şi că ai orbit de tot şi vinzi creioane la colţul străzii.

— Nu. Încă nu.

Furia îi uscase vocea. În schimb, vocea lui Brandon se mai încălzi:

— Victoria, îmi pare rău. Ştii că nu sunt un bărbat cu tact, n-am prea avut timp să-mi educ manierele… Era o glumă veche, făcea trimitere la prima lor întâlnire, datorată autopsiei unui binecunoscut comerciant de droguri. Spune-mi… zise el, apoi se opri să înghită o gură de lichid, după cum se auzi în receptor. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Lui Vicki nu-i displăcea obiceiul lui Brandon de a trece direct la subiect după o conversaţie foarte scurtă şi ştia că nu-i putea cere altcuiva mai mult tact decât putea el oferi. *Nu mă ţine de vorbă degeaba, sunt un om ocupat* – asta se simţea în toate convorbirile sale telefonice.

— Articolul din ziarul de ieri, despre cadavrele golite de sânge ale lui Neal şi Jones, este adevărat?

I se răspunse cât se poate de formal:

— Nu mi-am dat seama că eşti implicată şi tu în caz.

— Nu sunt cu adevărat implicată. Dar eu am găsit primul cadavru.

— Povesteşte-mi.

Ea se conformă; schimbul de informaţii reprezenta moneda de schimb între angajaţii poliţiei, chiar dacă ea nu se mai număra printre ei.

— Şi care ar fi opinia ta profesională? o întrebă Brandon, atunci când ea termină.

— Opinia mea profesională, îi răspunse Vicki în acelaşi mod, bazată pe trei ani de experienţă la Brigada Omucideri, mă îndreptăţeşte să susţin că nu am nici cea mai vagă idee despre ce ar fi putut provoca rana pe care am văzut-o. Nimic nu poate reteza dintr-o singură lovitură pielea, muşchii şi cartilajul.

La celălalt capăt al firului, Brandon oftă:

— Da, da, ştiu despre ce e vorba şi, sincer, nu am nici eu idee. Şi am avut de-a face cu astfel de lucruri mult mai mult de trei ani. Ca să răspund la prima ta întrebare, povestea din ziar este, în esenţa ei, adevărată; nu ştiu dacă de vină este un vampir sau un criminal cu un aspirator, dar Neal şi Jones erau aproape secaţi.

— Secaţi? Adică nu cu pierderea masivă de sânge obişnuită în cazul unui gât despicat. Dumnezeule!

Îl auzi pe Brandon luând încă o înghiţitură.

— Aproape, aprobă el sec. Ceea ce, desigur, nu ne duce mai aproape de făptaş.

— Desigur.

— Atunci, dacă ai obţinut informaţia dorită…

— Da. Mulţumesc, Brandon.

— Cu plăcere, Victoria.

Rămase uitându-se în gol, gândindu-se la ce însemnau toate, până când telefonul începu să ţiuie insistent, aducându-i aminte că nu închisese şi smulgând-o din buimăceală.

— Secaţi…, repetă ea. Rahat!

Se întrebă în ce fel influenţa faptul acesta investigaţia oficială. *Nu, fii sinceră. Te întrebi ce înseamnă asta pentru Mike Celluci.* Ei bine, nu avea de gând să sune şi să-l

întrebe. Deşi era un lucru despre care doi prieteni ar fi putut discuta, dacă unul era poliţist şi celălalt fusese. *Numai că mi-o va tăia scurt, mai ales dacă se gândeşte că mă folosesc de tot incidentul ca să mă aţin aproape de poliţie.*

Oare asta făcea? Se gândi la acest aspect, în timp ce asculta cum alerga încolo şi încoace, încolo şi încoace, copilaşul de trei ani din apartamentul de deasupra. Era un zgomot liniştitor, ceva de genul totul-este-bine-pe-lume, şi se folosi de ritmul lui ca să-şi pună gândurile în mişcare, ca să evite să se cufunde în plânsul de milă cu care îşi umpluse mare parte din ultimele opt luni.

Nu, se hotărî ea în cele din urmă, nu se folosea de aceste morţi ca să se agaţe în continuare de ceva la care fusese obligată să renunţe. Era curioasă, pur şi simplu. Curioasă la fel cum ar fi fost oricine în aceleaşi împrejurări, cu deosebirea că pentru ea exista o cale să-şi satisfacă această curiozitate.

— Dacă Mike Celluci nu-i capabil să înţeleagă atâta lucru…, murmură ea în timp ce forma numărul, n-are decât să şi-o ia în mână şi să şi-o bage… Bună dimineaţa. Cu Mike Celluci, vă rog. Da, aştept. *Într-o zi,* se gândi ea, sprijinind receptorul cu bărbia şi încercând să cureţe hârtia de pe un tub de dropsuri, *am să răspund nu, nu aştept, şi am să isterizez la culme o secretară.*

— Celluci.

— ’Neaţa, Vicki la telefon.

— Da. Şi? Nu părea deloc emoţionat. Îmi complici viaţa cu un nou cadavru sau vrei, pur şi simplu, să stai de vorbă cu cineva…

Vicki se uită la ceas, în timp ce Mike Celluci se uita la al lui.

— … la nouă şi două…

— Opt cincizeci şi opt.

El n-o băgă în seamă.

— … într-o joi dimineaţă?

— N-am niciun cadavru, Celluci. Pur şi simplu, mă întrebam la ce concluzie ai ajuns.

— Este o informaţie a poliţiei, Vicki, şi, dacă n-ai uitat cumva, tu nu mai faci parte din poliţie.

Replica o duru, dar nu atât de tare cum se aşteptase. Mă rog, n-aveau decât să joace jocul ăsta.

— Ai ajuns într-o fundătură, nu? Nu ştii încotro s-o apuci? Răsfoi paginile ziarului destul de tare, cât să poată auzi şi el foşnetul inconfundabil. Ziarele par să fi găsit un răspuns. Clătină din cap şi îndepărtă receptorul de ureche, ca să n-o asurzească opinia lui exprimată vehement despre anumiţi ziarişti. Zâmbi. Îi plăcea la nebunie. Grozavă încercare, Mike, spuse ea în cele din urmă, dar am sunat la Medicină Legală şi mi-au spus că relatarea este, în esenţa ei, corectă.

— Atunci, nu vrei să-ţi citesc raportul *meu* la telefon? Sau aş putea să-ţi trimit un exemplar prin cineva şi pe urmă să aştept ca tu, cu metodele tale învăţate de la Nancy Drew[1], să rezolvi cazul până la amiază?

— N-ar fi mai bine să discutăm ca nişte persoane inteligente, întâlnindu-ne la cină? *Întâlnindu-ne la cină? Dumnezeule, ce-mi iese pe gură?*

— La cină?

Mă rog. Dacă tot te-ai ridicat, ia şi dansează, cum spunea bunica.

— Da, la cină, acolo unde stai seara şi bagi mâncare în gură.

— Aha, la masă. De ce nu spui aşa? Vicki îşi dădu seama că zâmbea şi simţi cum i se ridicau şi ei uşor colţurile buzelor în timp ce-i răspundea. Mike Celluci era singurul bărbat cunoscut de ea, a cărui dispoziţie se schimba la fel de repede ca şi a ei. Poate că de aceea… Faci cinste? întrebă el.

Mai era şi zgârcit.

— De ce nu? Deduc cheltuielile din fondul de protocol. Discuţie la masă cu cel mai bun detectiv din oraş.

El izbucni în râs.

— Ţi-a luat mult ca să-ţi aduci aminte. Ne vedem pe la

[1] Numele unei fete-detectiv particular dintr-o serie de cărţi pentru copii şi adolescenţi.

şapte.

— O să fiu acolo.

Închise telefonul, îşi împinse ochelarii pe nas şi se întrebă ce naiba făcea. Se simţise, în timp ce vorbea – *mă rog, în timp ce ne implicam în confruntarea verbală care ne ţine loc de discuţie* –, ca în urmă cu mai bine de opt luni, când certurile încă nu avuseseră loc. Sau poate că prietenia lor se dovedea suficient de puternică, pentru a putea fi reluată de unde o lăsaseră. Sau poate că, pur şi simplu, se agăţa de ceva statornic din viaţa ei.

— Sper că n-am muşcat mai mult decât pot mesteca, murmură ea înspre apartamentul gol.

Trei

Păşind spre dreapta, ca să evite să fie zdrobit de un rucsac prea plin, Norman Birdwell se izbi de un tânăr bondoc, îmbrăcat cu geaca de piele a Universităţii York, şi se trezi înapoi pe coridor, în faţa sălii de curs. Strângând şi mai bine mânerul de plastic al servietei, îşi îndreptă umerii înguşti şi încercă din nou. Se gândise de multe ori că studenţii care ieşeau ar fi trebuit siliţi să iasă într-un rând ordonat prin partea stângă a uşilor duble, permiţându-le celor veniţi din timp pentru cursul următor să intre fără dificultăţi prin dreapta.

Strecurându-se într-o parte printre două fete care, făcând abstracţie de prezenţa lui, continuau să discute despre nedreptatea misogină a anticoncepţionalelor şi uscătoarelor de păr, Norman reuşi să intre în încăpere şi se îndreptă către locul lui.

Îi plăcea să ajungă devreme, ca să se poată aşeza exact în mijlocul celui de-al treilea rând, locul lui norocos, de când scrisese acolo, în primul an, o lucrare perfectă de calcul diferenţial. Se înscrisese la acest curs de sociologie desfăşurat seara, de când auzise la bufet doi băieţi povestind cum că ar fi reprezentat un mod grozav de a cunoaşte fete. Până acum, nu avusese cine-ştie-ce noroc. Îşi îndreptă cravata nouă de piele, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-şi ia şi un sacou.

În timp ce se strecura în scaun, servieta i se agăţă între două spătare de pe rândul doi şi-i scăpă din mână. Aplecându-se s-o ridice, creionul mecanic îi căzu din buzunarul de la piept şi se rostogoli în întuneric.

— Futu-i! mormăi el, lăsându-se în genunchi.

Mai folosise înjurături şi altădată, sperând că-l făceau să

pară un mascul mai feroce. Nu avusese vreun succes notabil.

Existau zvonuri despre ce se ascundea sub scaunele amfiteatrelor de la Universitatea York, dar Norman nu găsi, pe lângă creion – pe care-l avea doar de duminică seara şi nu vroia să-l piardă –, decât un exemplar bine rulat din tabloidul de miercuri. Punând creionul la loc în buzunar, desfăcu ziarul pe genunchi. Profesorul nu venea decât peste un sfert de oră. Avea timp din belşug să citească benzile desenate.

UN VAMPIR BÂNTUIE PRIN ORAŞ.

Cu degetele tremurându-i, deschise la pagina cu articolul.

— Ia te uită la Birdwell! zise un tânăr cu gâtul gros, dându-i un ghiont colegului de lângă el. S-a făcut alb ca o stafie.

Frecându-şi coastele lovite, beneficiarul atenţionării se uită în jos la silueta solitară din rândul trei.

— De unde ştii? mormăi el. Stafiile şi tocilarii arată la fel.

— N-am ştiut, şopti Norman către rândurile negre. Jur pe Dumnezeu, n-am ştiut. N-a fost vina mea.

El… nu el, mă rog, creatura aceea îi spusese că trebuia să se hrănească. Norman nu întrebase unde sau cum. Poate că, recunoştea el acum, tocmai pentru că nu vroise să ştie. *Nu te lăsa văzut de nimeni,* aceasta fusese unica instrucţiune pe care i-o dăduse.

Îşi desprinse palmele năduşite de pe ziar şi le ridică, pătate de tuş şi tremurându-i, ca şi cum ar fi depus un jurământ.

— Nu mai fac, promit să nu mai fac.

*

Gongul sună, anunţând o altă comandă de raţă Beijing şi, în timp ce sunetul reverbera prin restaurant, subliniind moale conversaţiile purtate în cel puţin trei limbi diferite, Vicki ridică o lingură de supă iute-acrişoară şi o duse la

gură, uitându-se întrebător la Mike Celluci. Fusese aproape fermecător în prima jumătate de oră a serii, iar ea se bucurase cât putuse de farmecul lui.

Înghiţi şi-i aruncă un zâmbet care însemna: *Nu mă duce pe mine cu preşul, amice, te ştiu eu.*

— Ai rămas tot la teoria ridicolă cu Freddy Kruger[2] cel cu gheare şi, în plus, drogat?

Celluci se uită la ceas.

— Treizeci şi două de minute şi şaptesprezece secunde. Clătină din cap cu tristeţe şi o buclă castanie îi căzu peste ochi. Am pariat cu Dave că nu rezişti mai mult de jumătate de oră. M-ai lăsat fără cinci dolari, Vicki. Crezi că-i frumos din partea ta?

— Nu te mai plânge, spuse Vicki, vânând o bucată de ceapă verde de pe marginea farfuriei. La urma urmei, eu plătesc masa. Răspunde-mi la întrebare.

— Şi eu care credeam că nu vrei decât să te bucuri de plăcerea companiei mele.

Nu-i plăcea deloc când vocea lui căpăta un asemenea ton sarcastic. Faptul că nu-l auzise de opt luni nu i-l făcea mai simpatic.

— Am să mă bucur de compania ta direct în bucătărie, dacă nu-mi răspunzi la întrebare.

— La naiba, Vicki, protestă el, lovind cu lingura în farfurie. Chiar trebuie să discutăm despre asta în timp ce mâncăm?

Mâncatul nu avea nimic de-a face; discutaseră întotdeauna toate cazurile, separat sau împreună, în timp ce stăteau la masă. Vicki împinse castronul gol într-o parte şi-şi împleti degetele. *Era* posibil ca, de vreme ce părăsise poliţia, el să nu mai vrea să discute cazurile de omucideri cu ea. Era posibil, dar destul de puţin probabil. Sau, cel puţin, se ruga să fie puţin probabil.

— Dacă te uiţi în ochii mei, spuse ea încetişor, şi-mi spui că nu vrei să discuţi subiectul cu mine, o las baltă.

---

[2] Personaj dintr-o serie de filme horror (de exemplu, *Coşmarul de pe Elm Street,* 1983) care foloseşte drept armă cu care îşi ucide victimele o mănuşă cu lame de brici.

Tehnic vorbind, el ştia că exact aşa ar fi trebuit să procedeze: să se uite în ochii ei şi să-i spună că nu vroia să discute subiectul cu ea. Biroul de Investigaţii Criminale nu-i vedea cu ochi buni pe anchetatorii care nu erau în stare să-şi ţină gura. Dar Vicki fusese dintre cei mai buni, avansată de trei ori înainte de termen, citată de două ori şi, în plus, cu o rată de rezolvare a cazurilor printre cele mai mari din departament. Cinstea îl silea să recunoască, măcar în sinea lui, că statistica ei era la fel de bună ca a lui, numai că el lucrase acolo cu trei ani mai mult. *Oare trebuie să renunţ la această resursă?* se întrebă el, în timp ce tăcerea dintre ei se prelungea. *Trebuie să renunţ să profit de talentul şi priceperea ei, numai pentru că, între timp, posesorul talentului şi priceperii a devenit civil?* Încercă să nu ia hotărârea bazându-se pe propriile lui sentimente.

Se uită fix în ochii ei şi-i spuse încet:

— Okay, geniule, ai o idee mai bună decât drog şi gheare?

— Mi-e greu să vin cu una mai proastă, pufni ea, lăsându-se pe spate în scaun, ca să-i permită chelnerului să înlocuiască bolurile de supă cu farfurii cu mâncare aburindă.

Recunoscătoare pentru şansa de a-şi redobândi poziţia în faţa lui, Vicki începu să se joace cu un beţigaş, sperând că el nu va observa cât de mult conta pentru ea. Nu-şi dăduse nici ea seama cât însemna, până când nu începuse să-i bată inima şi mai tare, făcând-o să simtă că o parte din ea, pe care o crezuse moartă în momentul în care plecase din poliţie, se trezea din nou, încet, la viaţă. Reacţia ei, ştia, ar fi trecut nebănuită în faţa unui observator obişnuit, dar Mike Celluci era mult mai mult de-atât.

Te rog, Doamne, fă-l să creadă că se foloseşte de creierul meu. Nu-l lăsa să-şi dea seama ce mare nevoie am eu de asta.

Pentru prima oară după multă vreme, Dumnezeu păru s-o asculte.

— Ai o idee mai bună? insistă Mike după ce rămaseră

singuri cu mâncarea.

Dacă îi remarcase uşurarea, nu dădu niciun semn, iar pentru Vicki era de ajuns.

— E cam greu să te lansezi în ipoteze fără să cunoşti toate informaţiile, îl îmboldi ea.

El zâmbi şi ea înţelese, nu pentru prima oară, de ce martorii de ambe sexe dezvăluiau tot ce ştiau în faţa acestui bărbat.

— Să te lansezi în ipoteze. Vorbe mari. Te-ai apucat iarăşi de rebusuri?

— Da, în timpul liber, când nu urmăresc hoţi internaţionali de bijuterii. Dă-i drumul, Celluci.

La cea de-a doua crimă existaseră chiar şi mai puţine indicii decât la prima. Niciun fel de alte amprente decât ale victimei, nicio urmă, nimeni nu-l văzuse pe criminal intrând sau ieşind din garajul subteran.

— Iar locul faptei se răcise de ore bune, când am ajuns noi acolo.

— Ai spus că urma din metrou ducea la o nişă tehnică?

El încuviinţă, răsucindu-şi furculiţa printre păstăile de mazăre.

— Sânge pe tot peretele din spate. Urma ducea în nişă, dar nu continua nicăieri.

— Poate în spatele peretelui?

— Te gândeşti la un pasaj secret?

Ea încuviinţă, oarecum timid.

— Ţinând cont de fapte, *ăsta* ar fi un răspuns pe care l-aş putea accepta.

El clătină din cap şi şuviţa îi căzu din nou peste frunte.

— Nimic altceva decât pământ. Am verificat.

Deşi DeVerne Jones fusese găsit cu o bucată de piele ruptă strânsă în pumn, tot pământ descoperiseră în principal şi la cel de-al treilea caz. Pământ, plus un vagabond care bolborosea despre apocalipsă.

— Stai o clipă…, se încruntă Vicki, concentrându-se. Bătrânul din metrou nu spunea tot ceva legat de apocalipsă?

— Nu. Vorbea despre Armaghedon.

— E acelaşi lucru.

Celluci oftă exagerat.

— Încerci să-mi spui că nu avem de-a face cu un criminal, ci cu patru cavaleri călare? Mersi. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Presupun că ai încercat să afli dacă există vreo legătură între victime? Ceva care să ne conducă la un motiv?

— Motiv! – şi se izbi cu palma peste frunte. Cum de nu m-am gândit la asta?

Vicki apucă o ciupercuţă şi murmură:

— Deşteptule.

— Nu, nu există legături între ele şi niciun fel de motiv evident. Mai căutăm – şi ridică din umeri, arătând cam ce credea el despre ce aveau să descopere căutările.

— Vreun cult?

— Vicki, am stat de vorbă cu mai mulţi ciudaţi şi mai mulţi răpiţi de extratereştri în ultimele zile, decât în ultimii foarte mulţi ani. Zâmbi. Persoanele de faţă se exclud, desigur.

Aproape că ajunseseră la apartamentul ei, Vicki ţinându-l de braţ pentru ca Mike s-o conducă prin întuneric.

— Te-ai gândit vreo clipă c-ar putea exista ceva real în ipoteza cu vampirul? Se sprijini bine pe călcâie, zguduită de hohotul lui de râs. Vorbesc serios, Celluci!

— „Vorbesc serios, Celluci!” Ţi-ai pierdut minţile! O trase uşor, iar ea începu să păşească din nou lângă el. Nu există vampiri.

— Eşti sigur? Există multe lucruri în cer…

— Nu începe să-mi citezi mie din Shakespeare, o avertiză el. Mi s-a citat replica asta de atâtea ori, încât am ajuns să cred că există cazuri când brutalitatea poliţiei nu-i o idee rea.

O cotiră pe aleea care ducea spre clădirea lui Vicki.

— Trebuie să admiţi că un vampir s-ar potrivi tuturor condiţiilor.

Vicki nu credea nici ea mai mult decât Celluci că fusese un vampir, dar aşa era de simplu să-l întărâţi…

El pufni în râs.

— Sigur. Ceva care umblă prin oraş în smoching, şoptind „Vreau să-ţi beau sângele”…

— Ai un suspect mai bun?

— Da. Un tip mare, drogat şi cu gheare ataşate la ceva.

— Doar nu te întorci la teoria *aia* stupidă.

— Stupidă!

— Da. Stupidă.

— N-ai recunoaşte o desfăşurare logică de fapte, nici dacă te-ar muşca de fund!

— Cel puţin, eu nu sunt atât de încântată de deşteptăciunea mea, încât să devin opacă la alte posibilităţi!

— Alte posibilităţi? Habar n-ai ce s-a întâmplat acolo!

— Nici tu!

Rămaseră gâfâind şi se uitară unul la celălalt câteva secunde, apoi Vicki îşi împinse ochelarii pe nas şi se căută de chei.

— Rămâi peste noapte?

Suna ca o provocare.

— Da, rămân.

Şi răspunsul suna la fel.

Ceva mai târziu, când Vicki se răsuci, ca să ajungă la o anumită zonă sensibilă, hotărî, simţind răspunsul nearticulat pe care-l anticipase, că existau momente când nu aveai cu adevărat nevoie să *vezi* ce faci şi când să fii orb noaptea nu conta câtuşi de puţin.

*

Căpitanul Raymond Roxborough se uită în jos la silueta mlădioasă şi aplecată a stewardului său şi se întrebă cum de putuse fi atât de orb. Trebuia să recunoască: se gândise că tânărul Smith era frumos, cu buclele lui ciufulite negre-albăstrii şi cu ochii lui de culoarea safirelor, dar niciun moment nu bănuise că băiatul nu era deloc băiat. Deşi, căpitanul trebuia să recunoască din nou, ar fi

reprezentat răspunsul cel mai simplu la sentimentele pe care începuse să le nutrească de mai demult faţă de el.

— Presupun că ai o explicaţie, spuse, sprijinindu-se cu spatele de uşa cabinei şi încrucişându-şi braţele bronzate peste pieptul musculos.

Tânăra femeie – fată, de fapt, căci nu avea mai mult de şaptesprezece ani – îşi strânse cămaşa albă peste sânii albi care o trădaseră şi, cu mâna liberă, îşi dădu de pe faţă buclele ude, căci fusese întreruptă din spălat.

— Trebuia să ajung în Jamaica, spuse ea mândră, deşi vocea joasă trăda un tremurat. Şi acesta a fost singurul mod cu putinţă.

— Ai fi putut plăti pentru transport, îi sugeră căpitanul pe un ton sec, trecând apreciativ cu privirea peste curba delicată a umerilor ei.

— N-am cu ce să plătesc.

El se îndreptă şi făcu un pas înainte, zâmbind.

— Cred că-ţi subestimezi farmecele.

— Haide, Smith, arde-i una chiar în stindardul dorinţei, murmură Henry Fitzroy, lăsându-se pe spate pe scaun şi frecându-şi tâmplele. Oare cât de ticălos îl vroia pe căpitan? Oare ar fi trebuit ca natura bună a eroului să-i învingă poftele? Oare avea eroul o natură bună? Sau putea fi erou fără să aibă aşa ceva? Sincer, dragă, şopti el, mă doare în cot. Salvă ce scrisese în noaptea aceea şi închise calculatorul. Îi plăceau, de obicei, primele capitole ale unei cărţi noi, când prezenta personajele, croindu-le astfel încât să se potrivească intrigii, dar de data aceasta…

Împingându-şi scaunul de la birou în spate, se uită pe fereastră la oraşul adormit. Undeva afară, adăpostit de întuneric, un vânător pândea – orbit, înnebunit, stors de pofta de sânge şi de foame. Jurase să-l oprească, dar nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă. Cum ar fi putut anticipa unde ar fi avut loc următorul măcel?

Cu un alt oftat, se ridică în picioare. Trecuseră douăzeci şi patru de ore fără să mai moară cineva. Poate că problema se rezolvase de la sine. Îşi luă haina şi ieşi din apartament.

Ziarele de dimineaţă trebuie să fi apărut deja, o să iau unul şi... Aşteptând liftul, se uită la ceas. 6:10. Era mult mai târziu decât crezuse... *şi sper să mă pot întoarce fără să mă ard.* Dacă îşi amintea bine, soarele răsărea la 6:30. Nu avea prea mult timp, dar trebuia să afle dacă mai avusese loc vreo crimă. Să afle dacă sentimentul iraţional de vinovăţie care îl încerca pentru că nu-l găsise şi nu-l oprise pe acel copil avea motive să sporească.

Ziarul naţional se vindea de la un automat chiar lângă blocul lui. Titlul de pe pagina întâi se referea la un discurs ţinut de primul-ministru în Filipine, pe tema relaţiilor Nord-Sud.

— Pun pariu că-şi face de lucru în sud până cel puţin la mijlocul lui mai, spuse Henry, strângându-şi mai bine gulerul pardesiului de piele în jurul gâtului, în timp ce vântul rece îi aducea lacrimi în ochi.

Cel mai apropiat automat al tabloidului era în josul cvartalului şi dincolo de stradă. Nu avea nevoie să mai caute şi alt ziar local. Henry avea toată încrederea în ridurile tabloidului. Aşteptă la semafor, în timp ce primul val din traficul aglomerat al dimineţii aducea un şuvoi aproape compact de oţel pe strada Bloor, apoi traversă, căutându-se de mărunţiş în buzunar.

ECHIPA LEAFS PIERDE LA SCOR.

Moartea speranţelor în campionatul de hochei, poate, dar nicio moarte pentru care Henry să-şi facă griji. Simţindu-se profund uşurat – dar şi vag exasperat: cei de la Leafs jucau în cea mai proastă divizie a campionatului, până la urmă – îşi vârî ziarul sub braţ, se întoarse şi realiză că soarele era pe punctul de a-şi face apariţia la orizont.

Îl simţea tremurând la marginea lumii şi-şi adună toate puterile ca să nu intre în panică.

Liftul, semaforul, lectura titlurilor, toate îi luaseră mai mult timp decât trebuia. Cum de permisese să i se întâmple aşa ceva, după patru sute cincizeci de ani de experienţă în a se adăposti de soare? Dar nu asta era cea mai importantă întrebare în acest moment. Singurul lucru care conta era să ajungă în sanctuarul apartamentului său.

Simţea căldura soarelui la limita conştiinţei sale, nu ca o prezenţă fizică, nu încă, deşi căldura şi arsura urma să le simtă curând; deocamdată era mai mult o senzaţie de pericol, de apropiere acută de moarte.

Semaforul era roşu din nou, un fel de minuscul soare batjocoritor, închis într-o cutie. Cu inima bătându-i de parcă ar fi numărat secundele, Henry se năpusti în stradă. Frânele scârţâirăşi aripa unei furgonete care viră brusc îi mângâie şoldul. Făcu abstracţie de durerea bruscă şi de înjurăturile şoferilor, izbi cu palma capota unei maşini destul de mici cât s-o poată sări şi reuşi să se strecoare printr-un spaţiu doar cu o rugăciune mai mare decât corpul lui răsucit.

Cerul se coloră în cenuşiu, apoi în roz, apoi în auriu.

Izbind cu tălpile de piele caldarâmul, Henry alerga de-a lungul umbrei, conştient că focul soarelui o devora în spatele lui şi-i călca pe urme. Groaza se lupta în el cu letargia indusă celor aidoma lui de venirea zilei – şi groaza învinse. Ajunse la uşa fumurie a blocului său cu câteva secunde înaintea soarelui.

Îi atinse doar dosul unei palme, prea încet retrasă la adăpost.

Strângându-şi la piept mâna plină de băşici, Henry se folosi de energia durerii ca să ajungă până la lift. Chiar dacă lumina difuză nu mai putea să-l ardă, încă se afla în pericol.

— Vă simţiţi bine, domnul Fitzroy?

Portarul se uită la el cu îngrijorare, când îi deschise uşa interioară.

Incapabil să vadă, Henry se sili să se întoarcă spre locul unde ştia că ar fi trebuit să fie Greg.

— Migrenă, şopti el şi se împletici mai departe.

Lumina complet artificială din lift îl ajută să-şi revină puţin şi reuşi să parcurgă holul doar sprijinindu-se de perete. Se temu o clipă că manevratul cheilor avea să fie mai presus de puterile rămase, dar reuşi cumva să descuie uşa, apoi s-o încuie în urma lui. Era în siguranţă.

Siguranţă. Doar acest cuvânt reuşi să-l facă să ajungă în

adăpostul dormitorului, unde nişte draperii groase împiedicau soarele să intre. Se aplecă, oftă şi, în cele din urmă, se lăsă să cadă, prăbuşindu-se de-a curmezişul patului şi lăsându-se luat în stăpânire de ziua care începuse.

*

— Vicki, te rog!

Vicki se încruntă. O vizită la oftalmolog nu-i aducea niciodată buna-dispoziţie şi toată povestea cu concentratul privirii ba cu ochiul stâng, ba cu dreptul îi dădea o puternică durere de cap.

— Poftim! murmură ea printre dinţi – şi nu din cauză că trebuia să-şi sprijine bărbia pe suport.

— Te uiţi direct la ţintă.

— Şi?

Doctoriţa Anderson îşi înăbuşi un oftat şi, cu răbdarea dobândită după ce crescuse doi copii, îi explică, nu pentru prima oară, pe un ton înţelegător şi oarecum liniştitor:

— Dacă te uiţi direct la ţintă, atunci testul nu mai are valoare, ceea ce înseamnă că va trebui să-l reluăm de la început.

Aşa s-ar fi întâmplat. L-ar fi luat de la capăt iar şi iar, dacă ar fi fost nevoie. Reţinându-şi un comentariu acid, Vicki încercă să fie cooperantă:

— Ei bine? întrebă ea, după ce doctoriţa Anderson stinse lumina panoului cu litere şi-i făcu semn că putea să ridice capul.

— Nu s-a mai înrăutăţit…

Vicki se lăsă pe spate pe scaun, urmărind faţa doctorului.

— Dar s-a îmbunătăţit cu ceva? întrebă ea fără înconjur.

De data aceasta, doctoriţa Anderson nu se mai obosi să-şi ascundă oftatul:

— Vicki, aşa cum ţi-am mai spus, *retinitis pigmentosa* nu se vindecă. Niciodată. Starea poate doar să se înrăutăţească. Sau – şi se uită din nou la panoul cu litere de pe perete –, dacă ai foarte mult noroc, degenerarea

poate să atingă un anumit punct şi să nu mai evolueze după aceea.

— Şi eu am ajuns în acel punct?

— Ne vom da seama cu timpul. Ai fost deja destul de norocoasă, continuă doctoriţa, ridicând mâna ca s-o împiedice pe Vicki să comenteze. În multe cazuri, boala este însoţită şi de alte afecţiuni neuro-degenerative.

— Surzenie, încetinire mentală, senilitate precoce şi obezitate morbidă, înşiră Vicki. Am vorbit despre toate astea la început, dar nimic nu schimbă faptul că nu văd deloc noaptea, că vederea mea periferică s-a redus cu douăzeci şi cinci la sută şi că am devenit brusc mioapă.

— *Asta* se putea întâmpla oricum.

Vicki îşi împinse ochelarii pe nas.

— Grozavă consolare. Când să mă aştept să orbesc?

Cu unghiile de la mâna dreaptă, doctoriţa Anderson începu să scrijelească pe carnetul de reţete.

— S-ar putea să nu orbeşti *niciodată* şi, în ciuda condiţiei tale, deocamdată ai o vedere cât se poate de funcţională. Nu trebuie să te amărăşti.

— Condiţia mea, mârâi Vicki, ridicându-se în picioare şi întinzându-se ca să-şi ia haina, aşa cum îi spui, m-a făcut să trebuiască să-mi părăsesc slujba, care îmi plăcea şi încerca să facă ceva pentru mocirla în care a început să se transforme oraşul ăsta, aşa că am toate motivele să mă amărăsc.

Nu trânti uşa prea tare, când ieşi.

*

— Ce s-a întâmplat, dragă, nu arăţi prea fericită?

— N-am avut o zi prea grozavă, doamnă Kopolous. Femeia mai în vârstă ţâţâi din buze şi clătină din cap la vederea pungii de dimensiuni familiale cu chips-uri cu brânză lăsată de Vicki pe tejghea.

— Înţeleg, înţeleg. Ar trebui să mănânci mâncare adevărată, dragă, dacă vrei să te simţi mai bine. Chestiile astea nu-s bune pentru tine. Şi-ţi fac degetele portocalii.

Vicki luă restul şi-l lăsă să cadă în adâncurile genţii.

Trebuia să se ocupe curând şi de mica avere de pe fundul ei.

— Când eşti prost-dispus, doamnă Kopolous, uneori numai mâncarea nesănătoasă te poate ajuta.

Când ajunse înapoi în apartament, sună telefonul.

— Da, ce este?

— Există ceva în sunetul dulce al vocii tale în stare să facă să merite toată ziua asta irosită.

— Scuteşte-mă, Celluci. Cu receptorul înfipt sub bărbie, Vicki se străduia să-şi scoată haina. Ce vrei?

— Măi, măi, sună ca şi cum cineva s-ar fi încălţat astăzi cu pantofii luaţi invers.

În ciuda dorinţei ei, Vicki zâmbi. Când el folosea replica asta, întotdeauna o făcea să râdă. Şi el ştia.

— Nu, nu m-am sculat cu faţa la cearşaf, spuse ea, trăgându-şi scaunul de la birou şi scufundându-se în el. Aşa cum ştii şi tu prea bine. Dar tocmai am revenit dintr-o vizită la oftalmolog.

— Aha. Şi-l putea imagina lăsându-se pe spate pe scaun, cu picioarele ridicate pe birou. Toţi superiorii încercaseră să-l dezobişnuiască de gestul acesta, dar nu reuşise niciunul. La judecata doctorului de ochi, adăugă el. E mai bine?

Dacă ar fi sunat compătimitor, probabil că Vicki ar fi dat cu telefonul de perete, dar suna doar interesat.

— Nu se poate îmbunătăţi nimic, Celluci.

— Ei, nu ştiu: am citit un articol cum că vitaminele A şi E, în doze mari, pot îmbunătăţi acuitatea câmpului vizual şi adaptarea vederii la întuneric.

Cita, în mod limpede. Vicki nu se putea hotărî dacă să fie mişcată sau furioasă că-i ţinea prelegeri. Având în vedere dispoziţia ei…

— Fă ceva mai util în timpul tău liber, Celluci, *abetalipoproteninaemia retinitis pigmentosa* presupune modificări biochimice – nu era el singurul în stare să ţină prelegeri – şi eu asta am.

— *Abetalipoproteinaemia,* îi corectă el pronunţia, şi iartă-mă că-mi pasă. Am aflat, de asemenea, şi că destui

oameni trăiesc vieţi absolut normale cu ce ai tu. Se opri şi ea îl auzi luând o înghiţitură din ceea ce fără îndoială că era o cafea rece. Nu că tu ai fi trăit vreodată ceea ce se numeşte o viaţă normală, continuă el, ridicând puţin tonul.

Ea ignoră ultimul comentariu, alese un marker negru şi începu să-şi verse frustrarea trăgând linii pe dosul facturii de la cartea de credit.

— Trăiesc o viaţă absolut normală, i-o trânti.

— Fugind şi ascunzându-te? Tonului său îi lipsea sarcasmul, dar nu de tot. Ai fi putut rămâne în poliţie…

— *Ştiam* eu c-ai să începi din nou.

Scuipase vorbele printre dinţii încleştaţi, dar vocea furioasă a lui Mike Celluci acoperi diatriba gata să înceapă şi amărăciunea din ea o făcu să tacă.

— … dar nu, tu n-ai putut suporta gândul că nu vei mai fi scula de anchetator care ai fost, fata blondă cu răspunsuri la toate întrebările, c-ai să fii, pur şi simplu, doar un element dintr-o echipă. Ai plecat pentru că nu suporţi să nu fii tu aia din vârful grămezii şi, dacă nu eşti, dacă nu mai poţi să fii, gata, nu te mai joci! Aşa c-ai fugit. Ţi-ai luat găletuşa şi lopăţica şi ai dat bir cu fugiţii! M-ai lăsat baltă şi pe mine, Nelson, nu numai slujba!

În toate certurile – de după diagnostic şi de după demisia ei –, *asta* vroia să-i spună. Însuma toate orele de gâlceavă, de ţipete şi de uşi trântite. Vicki ştia, la fel cum ştia când găsea cheia, fleacul nesemnificativ în stare să rezolve un caz. Totul se reducea la ultima frază, *despre asta era vorba.*

— Şi tu ai fi făcut la fel, Celluci, spuse ea încet şi, cu toate că degetele i se albiseră în jurul receptorului, îl puse cu grijă înapoi în furcă.

Pe urmă, aruncă markerul până în cealaltă parte a camerei. Furia ei zbură odată cu el.

Chiar ţine la tine, Vicki. De ce ar fi asta aşa o problemă? Pentru că iubiţii sunt uşor de găsit, dar un prieten destul de bun ca să poţi striga la el, mai rar.

Îşi trecu amândouă mâinile prin păr şi oftă. El avea dreptate şi ea recunoscuse într-un fel, în răspunsul ei.

Dacă, însă, el ar admite că avea şi ea dreptate, ar putea să-şi construiască relaţia pornind de la alte premise. Dacă nu, îşi dădu ea seama brusc, înseamnă că noaptea trecută nu fusese decât o manifestare de adio menită să-i permită lui să se elibereze de ea.

Dacă aşa a fost, îşi împinse ea ochelarii în sus pe nas, *măcar eu am avut ultimul cuvânt.* Aşa cum mergeau lucrurile, nu însemna cine-ştie-ce victorie.

*

— Hei, ăsta nu-i alde Norman? Ce mai faci, Norman? Te deranjează să ne aşezăm şi noi aici? Fără să mai aştepte răspuns, tânărul îşi trase un scaun de sub masă şi se aşeză. Ceilalţi patru membri ai grupului îi urmară gălăgioşi exemplul.

Când foiala pentru locuri se termină, Norman se descoperi înghesuit între doi flăcăi cu umeri largi, cunoscuţi doar sub numele de Roger şi Bill, toţi trei uitându-se, pe partea cealaltă a mesei, la trei domnişoare. O recunoscu pe cea blondă – o vedea, de obicei, la braţul lui Roger –, iar fata de lângă Bill se arăta mult prea prietenoasă, ca să nu fi fost împreună cu el. Asta însemna una în plus. Îi zâmbi pofticios. Exersase acest zâmbet în oglinda din baie.

Ea păru nedumerită, apoi pufni în râs şi se întoarse:

— Ce drăguţ din partea lui Norman să ne ţină locuri la masă, nu-i aşa, Bill?

— Sigur că da, spuse Bill, aplecându-se şi mai tare către Norman şi făcându-l să caşte gura după aer, pentru că spaţiul lui se îngustase drastic. Dacă n-ar fi fost alde Norman, acum şedeam pe jos.

Norman se uită în jur. Mulţimea de clienţi de vineri seara umpluse până la refuz localul „Cocoşul şi Taurul”. Ridică din umeri.

— Ştiam că urma să veniţi.

— Sigur că ştiai, zâmbi către el Bill, oarecum descumpănit să descopere că tocilarul Birdwell era cel puţin la fel de înalt ca şi el. Chiar îi spuneam lui Roger,

înainte să ajungem aici, că n-ar fi o vineri seara ca lumea, dacă n-am petrece o parte din ea împreună cu alde Norman.

Roger izbucni în râs şi toate cele trei fete zâmbiră. Norman nu pricepu gluma, dar se bucură de atenţie.

Dădu el primul rând de bere.

— La urma urmei, este masa mea.

— Şi singura goală din local, murmură blonda.

Dădu tot el şi al doilea rând.

— Pentru că am o grămadă de bani.

Teancul de bancnote de douăzeci pe care-l scoase din buzunarul canadienei – cinci mii de dolari în bancnote mici, nemarcate, asta fusese a treia lui pretenţie – îi făcu pe toţi cei din jurul mesei să le cadă falca.

— Dumnezeule, Norman, ce-ai făcut, ai jefuit o bancă?

— N-a fost nevoie, spuse cu dezinvoltură Norman. Mai sunt o grămadă acolo, în locul de unde vin ăştia.

Insistă să plătească el şi al treilea, şi al patrulea rând, trecând la bere de import.

— Berea de import e mai de clasă, îi mărturisi el umărului hainei de piele a lui Roger, întrucât Roger întorsese capul şi nu avea urechea îndreptată spre el. Dă gata puicuţele.

— Puicuţele? răsună un ecou periculos.

— Ascultă pe unul care se pricepe, Helen, spuse Bill, smulgându-i cu îndemânare paharul din mână – şi paharul, şi mâna se ridicară ameninţător –, apoi golindu-l. Strici berea degeaba.

Toţi cinci izbucniră din nou în hohote şi, fără să înţeleagă de ce, Norman făcu la fel. Nimeni nu avea de ce să creadă că nu făcea parte dintre ei.

Când începură să se ridice, se ridică şi el. Camera se clătina. Nu mai băuse niciodată patru beri una după alta, şi încă repede. De fapt, nu era sigur că mai băuse vreodată patru beri.

— Unde mergem?

— *Noi* mergem la o petrecere privată, îi răspunse Bill, împingându-l ferm înapoi pe scaun.

— Tu rămâi aici, Norman, îl bătu Roger pe celălalt umăr.

Confuz, Norman se uită de la unul la altul. Plecau fără el?

— Doamne, parcă ai atinge un căţeluş, murmură Bill.

Roger încuviinţă.

— Uite, Norman, este o petrecere pe bază de invitaţii. Te-am fi luat şi pe tine, dacă s-ar fi putut…

Chiar plecau fără el. Se aplecă peste masă, văicărindu-se acuzator:

— Dar credeam că ea e pentru mine.

Expresiile de compătimire plină de vinovăţie se transformară în dezgust şi Norman se trezi repede singur, dar vocea lui Helen încă se mai auzea din uşă, în ciuda zgomotului din local:

— I-aş da berea înapoi, dacă nu m-ar dezgusta atât de tare să vomit.

Încercând degeaba să se facă văzut de chelner, Norman se încruntă la suporturile de carton de pe masă. *Trebuia* să fie pentru el. Ştia sigur că aşa trebuia. Îl păcăliseră. Cu vârful tremurător al unui deget, desenă o stea în cinci colţuri în lichidul vărsat pe masă, uitând complet jurămintele făcute cu o zi înainte. Le arăta el.

Stomacul lui protestă dintr-odată şi Norman se năpusti spre baie, acoperindu-şi gura cu mâna.

Am să le arăt eu, se gândi, cu capul aplecat peste closet. *Dar, probabil… nu în noaptea asta.*

*

Henry îi întinse tânărului de după uşă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Ce avem în seara asta?

Nu trebuia să strige, ca să se facă auzit peste muzică, dar era încă devreme.

— Ca de obicei.

Trei bilete trecură din încăpătorul buzunar stâng al hainei supradimensionate în mâna lui, în timp ce banii alunecau în buzunarul drept. O mulţime de cluburi de noapte adoptaseră varianta cu bilete sau ceva similar, aşa

că, dacă le întreba cineva ceva, puteau susţine oricând că nu vindeau băuturi. Doar bilete.

— Atunci, vreau şi eu ce iau de obicei.

— Am înţeles. Două ape minerale de fiţe. Două bilete îşi schimbară din nou proprietarul. Ştii, Henry, plăteşti o grămadă de bani pe apă chioară cu bulbuci.

Henry zâmbi şi arătă cu mâna spre tot spaţiul.

— Plătesc pentru ambianţă, Thomas.

— Ambianţă pe dracu', pufni Thomas bine-dispus. Auzi, tocmai ce mi-am adus aminte. Alex a pus deoparte o cutie de vin de Burgundia destul de acceptabil…

Nu exista un om mai potrivit să reziste ispitei, decât Henry Fitzroy.

— Nu, Mulţumesc, Thomas, eu nu beau… vin. Se întoarse cu faţa spre încăpere şi, doar pentru o clipă, i se păru un banchet la curte.

Hainele, catifele lucioase ca penele de păun, satinuri şi dantele, transformau toată încăperea într-un caleidoscop de culori strălucitoare. Detesta să se înfăţişeze la curte şi venea numai când îi cerea tatăl lui. Complimentele ipocrite, permanenta fugă după poziţie şi putere, efortul distrugător pentru suflet de a te purta ca şi cum ai fi putut fi de foc sau de gheaţă, după dorinţă; toate acestea îl făceau pe tânărul duce de Richmond să stea ca pe ghimpi.

În timp ce traversa oblic salonul, fiecare chip întors să-l salute avea aceeaşi expresie – o mască de veselie fragilă pusă peste un amestec egal de plictiseală, suspiciune şi frică.

Ritmul *heavy metal* al formaţiei Anthrax trimise muzica de la curtea regelui Henric VIII înapoi în trecut. Catifeaua şi bijuteriile se transformară înapoi în piele neagră, strasuri şi nailon. Veselia fragilă acoperea, de-acum, doar plictiseală. Henry bănuia că era un progres.

Ar trebui să fiu pe stradă, se gândi el, făcându-şi loc către tejgheaua-bar, trecând printre discuţii despre crimele recente şi despre creaturile cărora le erau atribuite. *Nu-l voi găsi pe copil aici…* Dar copilul nu se mai hrănise de marţi, aşa că depăşise, poate, nebunia iniţială şi

trecuse la următoarea etapă a metamorfozei sale. *Însă părintele...* Îşi strânse pumnii, pe cel drept cu durere, încleştat deasupra bandajului şi băşicilor de dedesubt. *Părintele trebuie neapărat găsit.* Asta se putea întâmpla şi aici. De două ori până atunci mai simţise în aer prezenţa unui alt prădător în localul lui Alex. Atunci trecuse peste asta, mirosul de sânge al atâtor oameni transforma căutarea unui competitor într-o pierdere de vreme. Dar în noaptea aceasta, dacă se întâmpla din nou, avea de gând să-şi piardă vremea.

Îşi dădu brusc seama că în faţa lui mulţimea înghesuită deschidea potecă şi-şi îmblânzi expresia. Bărbaţii şi femeile adunaţi aici, cu feţele lor pictate şi cu metale preţioase atârnând de ei, încă mai erau destul de apropiaţi de natura lor primitivă, ca să poată recunoaşte un vânător trecând printre ei.

Ai greşit deja de trei ori; cu portarul, cu soarele şi acum. Deja eşti gata să pui un premiu pe capul tău, dacă nu te mişti mai cu grijă, prostule. Oare ce se întâmpla cu el, în ultimul timp?

— Ei, Henry, nu te-am mai văzut de mult. Alex, proprietarul locului, îşi trecu braţul lung şi gol pe după umerii lui Henry, îi vârî o sticlă deschisă de apă în mână şi-l conduse cu abilitate ceva mai departe de bar. Vrea cineva să te vadă, prietene.

— *Vrea* cineva să mă vadă? se miră Henry, în timp ce se lăsa condus. Aşa procedau cei mai mulţi oameni cu Alex, să-i opui rezistenţă însemna prea multă risipă de energie. Cine?

Alex zâmbi, de la înălţimea lui de un metru nouăzeci şi trei, şi-i făcu semn cu ochiul.

— Ei, o să vezi tu. Ce-ai păţit la mână?

Henry se uită la bandaj. Chiar şi în întunericul din studio părea să strălucească, în raport cu mâneca neagră de piele.

— M-am ars.

— Nu-i bine să te arzi, prietene. Ai gătit?

— Se poate spune şi aşa.

Colţurile buzelor i se ridicară, deşi, sincer, nu credea deloc că fusese ceva nostim.

— Care-i bancul?

— Mi-ar lua prea mult să-ţi explic. Nu vrei mai bine să-mi explici tu mie ceva?

— Întreabă, prietene. Eu răspund.

— De unde şi până unde accentul ăsta fals de jamaican?

— Fals? – şi Alex ridică vocea şi un grup întreg de oameni se feriră în lături când flutură din braţul liber. Fals? Nu-i nimic fals în accentul meu, prietene. Mă întorc la rădăcini.

— Alex, tu eşti din Halifax.

— Dar am rădăcini mai adânci de-atât, pun pariu. Îl împinse înainte şi, renunţând la accent, adăugă: Uite-l, scumpo, livrat la comandă.

Femeia care stătea pe treptele studioului încuiat al lui Alex era mult mai scundă până şi faţă de cei un metru şaizeci şi cinci ai lui Henry. Faptul că era mărunţică şi purta blugi largi şi un pulover prea mare o făceau să semene cu un copil abandonat, complet în contradicţie cu părul platinat tuns scurt şi cu intensitatea expresiei ei.

Eliberându-se de sub braţul lui Alex, Henry execută o reverenţă perfectă de secol şaisprezece – nu că vreunul dintre cei de faţă ar fi putut-o identifica.

— Isabelle, rosti el grav.

Isabelle pufni în râs, se întinse, îl apucă de revere şi-i lipi gura de gura ei.

Henry îi răspunse entuziast la sărut, ferindu-şi abil vârfurile ascuţite ale dinţilor de limba ei. Nu fusese sigur că avea să se hrănească în noaptea asta. Dar acum era.

— Păi, dacă aveţi de gând să vă daţi în stambă într-un mod atât de heterosexual la *mine* acasă, eu mă duc – şi, cu o mişcare exagerată din încheietura mâinii, Alex îi salută şi dispăru în mulţime.

— O să-şi schimbe personalitatea din nou înainte să ajungă la uşă, remarcă Henry, aşezându-se pe trepte. Coapsele li se atinseră şi el se simţi şi mai flămând.

— Alex are mai multe măşti decât oricine dintre cei pe

care-i cunosc, se declară de acord Isabelle, revenind la sticla ei de bere şi încercând să-i cojească eticheta.

Henry îşi plimbă un deget peste curba unei sprâncene de-a ei. Le decolorase aproape alb, ca să se potrivească părului.

— Cu toţii purtăm câte o mască.

Isabelle îşi ridică sprânceana de sub degetul lui.

— Cât de profund! Şi toţi ne demascăm la miezul nopţii?

— Nu.

Nu reuşi să împiedice melancolia să-i umple vocea şi deveni conştient de motivul nemulţumirii sale recente. Trecuse atât de mult timp, mult prea mult, de când nu mai reuşise să se arate nimănui cum era, cu toate consecinţele acestui adevăr. Atât de mult timp de când nu mai găsise un muritor cu care să lege o relaţie bazată pe altceva decât sex şi sânge. Şi faptul că un copil putea fi creat din cea mai profundă legătură dintre un vampir şi un muritor, apoi abandonat, îl făcea să-şi simtă singurătatea şi mai dureros.

Simţi mâna Isabellei mângâindu-l pe obraz şi, blestemându-se în sinea lui, îşi dădu seama că lăsase să-i cadă masca pentru a doua oară în acea seară. Dacă nu găsea curând pe cineva care să-l accepte, se temea că avea să piardă ocazia şi că nevoia lui l-ar fi expus pericolului, fie că dorea, fie că nu.

— Şi? spuse el, întorcându-se în prezent cu ceva efort. Cum a mers treaba?

— A trecut luna martie. A trecut şi Sudbury – şi ridică din umeri, întorcându-se în prezent cu el, dacă asta dorea. Nu prea mai am ce adăuga.

Dacă nu poţi împărtăşi realitatea, atunci există lucruri mai rele decât să ai pe cineva cu care să-ţi împărtăşeşti măştile. Privirea îi căzu pe o dunguliţă albastră subţire de la marginea puloverului ei şi gândul că sângele i se mişca atât de aproape de suprafaţă îl făcu să respire mai repede. Era foame, nu poftă, dar bănuia că, până la urmă, amândouă erau cam acelaşi lucru.

— Cât rămâi în oraş?

— Doar în noaptea asta şi mâine.

— Atunci n-ar trebui să pierdem timpul.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui, ocolind cu grijă bandajul, şi-l trase, ca să se ridice împreună.

— Credeam că nu mai spui odată.

*

Sâmbătă noaptea, la ora 23:15, Norman îşi dădu seama că rămăsese fără cărbuni pentru *hibachi*[3] şi că singurul magazin din zonă de unde ar fi putut să-şi cumpere se închisese la ora nouă. Se gândi cum s-ar fi putut descurca altfel şi hotărî să nu renunţe la un sistem care funcţiona. Noaptea de sâmbătă trecu în linişte.

Noaptea de duminică…

*

— Drace. Drace! DRACE!

Doamna Kopolous ţâţâi din buze şi se încruntă. Nu din cauza înjurăturii lui Vicki, aşa cum ar fi făcut în altă zi, ci din cauza tabloidului de pe tejghea.

VAMPIRUL UCIDE UN STUDENT: Tânăr găsit secat de sânge în zona York Mills.

[3] Dispozitiv tradiţional japonez de încălzit sau de gătit, constând într-un grătar şi un suport ceramic, mai mic sau mai mare.

Patru

— Mamă, Doamne! Ia uită-te la alde Norman.

— De ce?

Roger îşi scoase capul din dulap şi se întoarse. Simţi cum realmente îi cădea falca.

— „Mamă, Doamne” nu-i de-ajuns, moşule. Aş vrea să fie şi Bill aici, să-l vadă.

— Unde-i?

Roger ridică din umeri, fără să-şi ia ochii de la splendoarea vestimentară a lui Norman Birdwell.

— Mă depăşeşte. Dar o să-i pară rău c-a pierdut aşa ceva.

Conştient că era privit, Norman începu să păşească şi mai ţanţoş. Lanţul care atârna de noua lui geacă de piele zornăia încet, mişcându-se pe spatele său îngust. Trase cu ochiul în jos la bombeul din argint veritabil al cizmelor originale de *cowboy* şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-şi pună şi pinteni. Noii blugi negri, mai strâmţi decât purtase vreodată, scoteau un fâş-fâş-fâş îngâmfat când picioarele i se frecau unul de altul.

Le arăta el. Credeau că nu-i destul de *cool,* nu? Credeau că-i vreun tocilar, aşa-i? Ei bine, de-acum înainte aveau să-şi schimbe părerea. Norman îşi ridică bărbia. Vroiau *cool?* Le arăta el super-*cool*. Diseară intenţiona să comande un Porsche roşu. Învăţa el să conducă mai târziu.

— Ce naiba-i asta?

Roger zâmbi.

— Nu-i aşa că-ţi pare bine c-ai ajuns la timp? întrebă el, înghiontindu-l prieteneşte în coaste pe Bill. Îţi cam ia piuitul, nu?

— Dacă vrei să spui că mă sufoc de râs, atunci ai

dreptate. Bill se rezemă de dulapul lui şi clătină din cap. De unde naiba are bani pentru toate lucrurile astea?

— Du-te şi întreabă-l.

— De ce nu…

Bill se îndreptă şi se dezlipi de dulap chiar când Norman trecea pe lângă ei. Norman îl văzu, îl privi o clipă în ochi, apoi trecu mai departe, chicotind în sinea lui. *Ha. V-am tras-o. Să vedem cum vă place.*

Cu întrebarea despre bani rămasă moartă în gură, Bill stătu să se uite după el, până când Roger îi trase un pumn în umăr.

— Ei, care-i treaba?

Bill clătină din cap.

— Ceva s-a schimbat la Birdwell.

Roger pufni în râs.

— Da, are ţoale noi şi face pe grozavul. Dar dedesubt e tot alde Norman Tocilaru'.

— Da, probabil că ai dreptate.

Dar nu avea. Şi exista ceva ce Bill nu putea explica. Se simţea ca atunci când se întindea sub pat şi dădea cu degetele peste ceva împuţit – o acţiune obişnuită, de fiecare zi, se transforma într-o treabă oribilă.

Norman, conştient că făcuse impresie – Norman, care, jignit, hotărâse că nu-i păsa dacă un străin trebuia să moară – Norman păşea în continuare ţanţoş.

*

— Victoria Nelson?

— Da? Vicki se uită în jos la tânăra femeie – *fată, de fapt, abia dacă ieşise din adolescenţă, şi asta doar de câteva ore* – din uşa apartamentului ei. Dacă vrei să-mi vinzi ceva…

— Victoria Nelson, detectiv particular?

Vicki se gândi o clipă înainte să-i răspundă, apoi spuse încet:

— Da…

— Am ceva de lucru pentru tine.

Cuvintele fuseseră spuse cu seriozitatea de care e capabil numai cineva foarte tânăr şi Vicki se descoperi

ascunzându-şi un zâmbet.

Faţa îşi dădu deoparte din ochi nişte bucle strălucitoare, nenatural de roşii.

— Pot să te plătesc, dacă asta te îngrijorează.

Cum aspectul bănesc nici nu apucase să-i treacă prin minte, Vicki mormăi ceva neprietenos. Se privi în ochi o clipă – *lentile de contact colorate, aş zice. Mă rog, se asortează cu părul* – apoi adăugă, pe un ton la fel de neprietenos:

— Lumea sună de obicei înainte.

— M-am gândit şi eu. Ridicase din umeri aproape inobservabil şi vocea nu sugera deloc că şi-ar fi cerut scuze. M-am gândit că pot să expun cazul mai bine, dacă ne vedem în persoană.

Vicki se trezi deschizându-i uşa.

— Păi, atunci cred c-ar trebui să intri. Nu avea chiar atât de puţin de lucru, încât să ia comenzi şi de la copii, dar nu strica să afle ce avea fata de spus. Dacă mai stăm treizeci de secunde în hol, o să apară domnul Chin să vadă ce se întâmplă.

— Domnul Chin?

— Bătrânul care locuieşte la etaj… Îi place să ştie mereu ce se întâmplă şi-i place să pretindă că nu vorbeşte englezeşte.

Strecurându-se pe lângă Vicki în holul îngust, fata pufni în râs, evident dezaprobator.

— Poate *chiar* nu vorbeşte englezeşte, punctă ea.

De data asta, Vicki nu se mai strădui să-şi ascundă zâmbetul.

— Domnul Chin vorbea englezeşte cu mult timp înainte să ne naştem noi. Părinţii lui au venit la Vancouver la sfârşitul anilor 1880. A fost profesor de liceu, încă mai predă engleza ca limbă străină la centrul comunitar chinezesc.

Ochii verzi strălucitori se îngustară acuzator şi fata o săgetă cu privirea.

— Nu-mi place să mi se ţină lecţii.

Vicki dădu din cap şi închise uşa.

— Nici mie, spuse ea.

În liniştea care urmă, Vicki aproape că auzi discuţia lor de până atunci reluându-se, fiecare frază şi fiecare cuvânt fiind controlat la nuanţe.

— A, spuse fata în cele din urmă. Scuze. Pe urmă îşi descruntă sprâncenele şi zâmbi, propunând un compromis. Nu mai fac, dacă nu mai faci nici tu.

— În regulă. Vicki o conduse prin salonul îngust, ridicând spătarul fotoliului de piele când trecu pe lângă el, până în biroul la fel de mic. Nu mai primise niciodată până atunci în birou un client, sau un potenţial client, şi se iveau vreo două probleme neprevăzute.

— Aduc un scaun din bucătărie.

— Lasă, e bine aşa, spuse fata. Îşi scoase haina, o puse pe banca de ridicat greutăţi a lui Vicki şi se aşeză lângă ea. Uite despre ce-i vorba…

— Nu încă, spuse Vicki, trăgându-şi scaunul de sub birou şi aşezându-se şi ea. Mai întâi vorbeşte-mi despre tine. Cum te cheamă?

— Coreen. Coreen Fergus – continuă fata dintr-o suflare, ca şi cum i s-ar fi părut că numele ei ţinea loc de toate informaţiile. Şi vreau să-l găseşti pe vampirul care terorizează oraşul.

— Bine. Era luni dimineaţă, mult prea devreme, şi trecuse prea puţin de la ultima crimă. Michael Celluci te-a pus să faci asta?

— Cine?

— Nu contează. Clătinând din cap, Vicki se ridică în picioare. Uite, nu ştiu *cine* te-a pus să faci treaba asta, dar, oricine ar fi, n-ai decât să te întorci şi să…

— Ian Reddick a fost… Se încruntă, căutând un cuvânt capabil să dea relaţiei greutatea corectă. …iubitul meu.

— Ian Reddick, repetă Vicki şi se aşeză la loc.

Ian Reddick, prima victimă. Cadavrul mutilat găsit de ea în staţia de metrou Eglington West.

— Vreau să găseşti creatura care l-a ucis.

— Uite, Coreen, spuse ea cu vocea profesională „liniştitoare” a tuturor poliţiştilor, îmi dau seama cât de

supărată trebuie să fii, dar nu crezi că e treaba autorităţilor?

— Nu.

Exista ceva profund refractar în acest *nu.* Vicki îşi împinse ochelarii pe nas şi căută un răspuns, în timp ce Coreen continua:

— Poliţiştii insistă să caute un om, refuzând să recunoască faptul că ziarul ar putea avea dreptate, refuzând să admită c-ar putea exista ceva în afara lumii lor înguste.

— Refuzând să admită că ucigaşul ar putea fi chiar un vampir?

— Exact.

— Să ştii că nici cei de la ziar nu cred cu adevărat că este un vampir.

Coreen îşi dădu părul din ochi.

— Şi? Faptele rămân aceleaşi. Sângele tot lipseşte. Pun pariu că şi Ian ar fi fost secat, dacă n-ar fi fost găsit atât de repede.

Nu ştie că eu l-am găsit. Slavă Domnului. Îl revăzu, cu chipul ca o mască a groazei deasupra rănii căscate care era gâtul lui. Rană căscată… nu, mai degrabă ar fi zis că toată partea din faţă a gâtului îi fusese smulsă. Nu sfâşiată, ci smulsă cu totul. *Asta* era ceea ce lipsea; nepotrivirea care o bântuise toată săptămâna trecută. Unde se afla partea din faţă a gâtului lui Ian Reddick?

— … ai să-l găseşti?

Vicki reveni în prezent.

— Hai să lămurim lucrurile. Vrei să-l descopăr pe ucigaşul lui Ian, pornind de la presupunerea că este un vampir? Cu lilieci, coşciuge şi tot tacâmul?

— Da.

— Şi, când îl găsesc, trebuie să-i înfig un ţăruş în inimă?

— Creaturile nopţii nu prea pot fi trimise în judecată, sublinie raţional Coreen, dar cu o strălucire marţială în ochi. Ian trebuie răzbunat.

Nu te întrista, răzbună-te. Era soluţia clasică la durere şi Vicki n-o dezaproba în totalitate.

— De ce eu? întrebă ea.

Coreen se îndreptă de spate.

— Eşti singura femeie-detectiv particular din Paginile Aurii.

Asta măcar avea sens şi explica strania coincidenţă a prezenţei lui Coreen chiar în biroul femeii care găsise cadavrul lui Ian. „Dintre toate cârciumile din toată lumea…”[4] Nu-şi aducea aminte restul frazei, dar începea să priceapă cum trebuie să se fi simţit Bogart.

— Nu va fi ieftin.

Oare de ce o avertizezi? Doar n-am de gând să mă apuc să vânez vampiri.

— Pot să-mi permit oricât este nevoie. Tata îmi dă o grămadă de bani ca să scape de sentimentul lui de vinovăţie. A fugit cu cine-i ţinea hârtiile în ordine, pe vremea când eu eram la începutul liceului.

Vicki clătină din cap.

— Şi al meu a fugit cu secretara când eram în clasa a şasea, dar n-am văzut un cent de la el. Vremurile se schimbă. Era tânără şi drăguţă?

— Era un tip, o corectă Coreen. Şi da, era foarte drăguţ. Au deschis un nou birou de avocatură în Bahamas.

— Am zis eu: se schimbă vremurile.

Vicki îşi împinse ochelarii pe nas şi oftă. Vânătoare de vampiri. Numai că nu trebuia să fie neapărat asta. Trebuia doar să afle ce sau cine îl omorâse pe Ian Reddick. Exact ceea ce ar fi făcut dacă ar mai fi lucrat în poliţie. Dumnezeu ştia cât erau de puţini şi ce bine le-ar fi prins o mână de ajutor.

Coreen, care rămăsese cu ochii aţintiţi la chipul femeii mai în vârstă, zâmbi triumfătoare şi începu să-şi caute carnetul de cecuri.

*

— Cu Michael Celluci, vă rog.

— O clipă.

[4] „…s-a găsit să vină tocmai într-a mea” – replică din filmul *Casablanca* de Michael Curtiz, cu Humphrey Bogart şi Ingrid Bergman în rolurile principale.

Vicki bătea darabana cu unghiile pe marginea telefonului, aşteptând să i se facă legătura. Gâtul lui Ian Reddick lipsea, iar Celluci, ticălos arogant ce era, nu catadicsise să-i spună dacă îl găsiseră sau dacă şi celelalte cadavre fuseseră mutilate la fel. În acest moment, nu-i mai păsa dacă el nu vorbea cu ea, pentru că ea era a naibii de hotărâtă să vorbească cu el.

— Biroul de Investigaţii Criminale. Detectiv Graham la telefon.

— Dave? Sunt Vicki Nelson. Vreau să vorbesc cu Celluci.

— Nu-i aici în momentul ăsta, Vicki. Pot să te-ajut eu cu ceva?

Din scurta experienţă avută cu el, Vicki ştia că Dave era un mincinos încă şi mai puţin priceput decât ea, dacă aşa ceva era cu putinţă. Şi, dacă nu putea minţi în chestiuni importante, cu atât mai puţin ar fi minţit ca să-i păzească fundul partenerului său. Probabil că Celluci ieşise înainte să se facă mai cald.

— Vreau să-mi faci un serviciu.

— Zi.

Felul cum vorbea urma să aibă o importanţă crucială. Trebuia să lase de înţeles că ştia mai mult decât ştia de fapt, altminteri Dave ar fi dat înapoi şi s-ar fi ascuns după cuvintele oficiale. Deşi, cu puţin noroc, membrii departamentului îşi puteau păstra obiceiul de a-i răspunde la întrebări vreme de ani în şir.

— Bucata de gât lipsă de la primul cadavru a găsit-o cineva, până la urmă?

— Nu.

Până aici mergea bine.

— Dar de la celelalte?

— Nici urmă.

— Nici măcar de la cel de astă-noapte?

— Încă nu. De ce?

— Mă întrebam şi eu. Mulţumesc, Dave. Spune-i partenerului tău din partea mea că-i un ticălos cu buzele cusute.

Închise telefonul şi fixă cu privirile peretele din faţa ei.

Poate că Celluci păstrase informaţia pentru sine, ca să aibă monedă de schimb pe viitor. Poate. Sau poate că uitase, pur şi simplu, să-i spună. Ha! Sigur, poate că şi porcii zboară, dar ea, una, se îndoia!

Acum, însă, avea lucruri mai importante de aflat. De exemplu, ce fel de creatură dispare cu cincisprezece centimetri pătraţi de gât şi cu şase litri de sânge?

*

Metroul porni din Eglington West către Lawrence şi, în staţia momentan pustie, Vicki se îndreptă intenţionat către accesul pentru muncitori din capătul de sud al peronului nordic. Acum avea un caz şi nu se putea mulţumi să lucreze cu informaţii la mâna a doua. Trebuia să vadă cu ochii ei nişa unde se presupunea că dispăruse criminalul.

În capătul scării scurte de beton, se opri, cu sângele răsunându-i neobişnuit de tare în urechi. Se considerase întotdeauna imună la superstiţii prosteşti, la premoniţii, la frica de întuneric, dar în faţa tunelului, întins negru înainte şi fără sfârşit, ca urma unui vierme uriaş, se simţi brusc incapabilă să facă pasul final şi să coboare de pe platforma peronului. Părul de pe ceafă i se ridică, amintindu-şi cum, în noaptea uciderii lui Ian Reddick, avusese certitudinea că ceva mortal îşi făcea veacul în tunel. Nu simţea din nou acelaşi lucru, dar amintirea era destul de puternică, pentru a o ţine pe loc.

E ridicol. Adună-te, Nelson. Nu există nimic în acest tunel, care să fie în stare să-ţi facă vreun rău. Piciorul drept schiţă jumătate de pas. *Cel mai groaznic lucru care ţi se poate întâmpla este să dai peste vreun oficial de la metrou și să te acuze că ai intrat unde nu ai voie.* Aduse şi piciorul stâng lângă cel drept. *Dumnezeule, te porţi ca o adolescentă idioată dintr-un film de groază.* Pe urmă, coborî prima treaptă. Apoi a doua. Şi a treia. Ajunse pe marginea îngustă care permitea accesul pe lângă şina exterioară.

Vezi? Nu-i nimic. Îşi şterse de haină palmele dintr-odată transpirate şi scotoci în geantă după lanternă, apoi,

simţindu-i cu satisfacţie greutatea solidă în palmă, inundă tunelul cu lumină. Ar fi preferat să nu folosească lanterna; departe de strălucirea neoanelor din staţie, în tunel exista mai degrabă o penumbră ireală, decât un întuneric complet, dar vederea ei se deteriorase într-atât, încât până şi penumbra devenise impenetrabilă. Furia pe care i-o stârnea întotdeauna amintirea stării ei de sănătate îi alungă orice urmă de frică.

Împingându-şi ochelarii în sus pe nas, urmă cu privirea dunga de lumină şi o luă de-a lungul căii înguste de acces. În caz că trenurile respectau orarul – şi, chiar dacă n-o fi fost punctualitatea în persoană, metroul îşi făcea destul de bine treaba –, următorul trebuia să treacă abia peste – Vicki îşi cercetă cadranul luminos al ceasului – opt minute. Avea timp destul.

Când ajunse la prima nişă tehnică, îi mai rămăseseră încă şase minute şi pufni dezaprobator, văzând cum rămăsese locul după cercetările poliţiei.

— Sigur, băieţi, murmură ea, plimbând lumina pe pereţii de beton, lăsaţi totul vraişte, să nu mai poată veni nimeni după voi.

Gaura spartă de oamenii lui Celluci se afla pe peretele din spate, cam la înălţimea taliei, şi avea vreo douăzeci de centimetri diametru. Păşind peste resturi de beton, Vicki se aplecă s-o vadă mai bine. Aşa cum spusese şi Celluci, nu era decât pământ acolo.

— Dacă n-a intrat aici, se încruntă ea, unde atunci…

Observă, apoi, o crăpătură care străbătea peretele pe toată lungimea, intrând şi ieşind din gaura excavată. O privire mai apropiată o aduse de-a dreptul cu nasul lipit de beton. Urma slabă a unui miros cunoscut o făcu să scotocească în geantă după briceagul elveţian, cu care zgârie cu grijă marginile crăpăturii.

Resturile rămase pe lama de oţel arătau roşii-maronii în lumina lanternei. Puteau fi de la rugină. Vicki le atinse cu vârful limbii. Ar fi putut fi rugină, dar nu era. Avea o bănuială destul de fermă al cui sânge îl găsise, dar scutură ce mai rămăsese pe cuţit într-o pungă de sendvişuri. Pe

urmă, zgârie cu lama sub crăpătură, la marginea găurii săpate.

Nu era sigură de ce îi venise să facă asta. Sângele lui Ian se împrăştiase pe peretele staţiei. Nu ar fi avut cum să ajungă destul sânge pe hainele criminalului, încât să pătrundă prin cincisprezece centimetri de beton, nici dacă ar fi purtat haine de hârtie şi ar fi rămas lipit de perete întreaga noapte.

Când scoase cuţitul, amestecate cu praf şi bucăţele de beton găsi aceleaşi resturi roşii-maronii. Le puse într-o altă pungă şi repetă operaţiunea repede în partea de jos a găurii, cu acelaşi rezultat.

Vuietul metroului veni să dubleze groaza stârnită de singura explicaţie pe care şi-o putea imagina Vicki, iar nişa începu să se zguduie, în timp ce sutele de tone de oţel treceau pe lângă ea. Oricine îl omorâse pe Ian Reddick se făcuse nevăzut prin crăpătura din peretele de beton.

Iar *asta* era absolut ridicol!

Nu-i aşa?

Deşi un mare producător şi angrosist de haine din poliester, firma Sigman’s Incorporated nu avea un sediu cu cine-ştie-ce măsuri de securitate. Dar, de la moartea lui Terri Neal în garajul subteran, cei de-acolo încercaseră să ţină lucrurile mai din scurt.

În ciuda noului regulament de patru pagini şi jumătate despre intrarea în clădire, paznicul de la poartă abia dacă ridică ochii când Vicki trecu pe lângă el, apoi reveni la cartea pe care o citea. În pantaloni gri de catifea reiată, cu bocanci negri şi scurtă de lână bleumarin, ar fi putut fi una dintre sutele de femei care treceau pe acolo zilnic, fără să li se ceară să se oprească. Sigur nu era de la presă – paznicul îi ghicea dintr-o privire pe reprezentanţii celei de-a patra puteri în stat şi-i îndrepta către autorităţile competente. Nu arăta nici a poliţistă, iar poliţiştii oricum se legitimau întotdeauna. Părea să ştie unde se ducea, drept care omul de pază se hotărâse să nu se amestece. După părerea lui, n-ar fi stricat să existe pe lume mai mulţi

oameni care ştiu unde se duc.

La ora 14:30 după-amiaza, parcarea subterană era goală de lume şi aşa se explica şi de ce alesese Vicki această oră. Coborî din lift şi se încruntă la tuburile fluorescente. *De ce naiba nu au camere de supraveghere aici, jos?* se întrebă ea, în timp ce ecoul paşilor ei se auzea reflectat de pereţii de beton pătaţi.

Chiar şi fără urmele de cretă întinse şi şterse, tot ar fi ştiut unde căzuse cadavrul. Maşinile din jur se înghesuiseră una într-alta, lăsând un spaţiu gol cam cât trei locuri de parcare, ca şi cum moartea violentă ar fi fost contagioasă.

Găsi ceea ce căuta sub o maşină albastră, veche şi ruginită. Îşi prinse buza de jos între dinţi, scoase cuţitul şi îngenunche lângă crăpătură. Lama intră pe toată lungimea ei de cincisprezece centimetri, dar crăpătura se dovedea mai adâncă. Urmele roşii-maronii rămase pe lamă în mod cert nu ajunseseră acolo de pe hârbul de deasupra.

Se lăsă pe călcâie şi se încruntă.

— Nu-mi place deloc, dar deloc, felul cum arată chestia asta.

Pescui de pe fundul genţii o bilă de sticlă, o puse pe urma ştearsă de cretă şi o împinse uşor. Se rostogoli către perete, îndepărtându-se de crăpătură sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Câteva încercări similare avură acelaşi rezultat. Sângele, sau orice altceva, nu s-ar fi putut scurge dinspre cadavru înspre crăpătură în mod natural.

— Nu c-ar exista ceva cât-de-cât natural în toată treaba, mormăi ea, îndesând a treia pungă pentru sendvişuri lângă celelalte două şi târându-se în patru labe după bilă.

În loc să urce din nou în clădire, o luă pe ieşirea în pantă pentru maşini către bulevardul St. Claire West.

— Nu vă supăraţi…

Supraveghetorul din ghereta de la intrare îşi ridică privirea din revistă.

Vicki arătă cu mâna în direcţia garajului subteran.

— Ştiţi ce se află sub planşeul de beton de jos?

El se uită în direcţia indicată, apoi din nou la ea şi

repetă:

— Sub beton?

— Da.

— Pământ, doamnă.

Ea zâmbi şi ocoli bariera.

— Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor. Acum pot să plec.

Gardul din plasă de sârmă protestă uşor şi se aplecă sub greutatea lui Vicki, care sări în şantierul de construcţii. Pe moment, nu era cu mult mai mult decât o groapă uriaşă, cu multe alte gropi mici pline cu apă pe fundul ei. Toate utilajele păreau să fi fost luate şi activitatea întreruptă. Fie din cauza vremii, fie din cauza crimei – nu avea de unde să ştie.

— Ei bine, îşi spuse ea, înfundându-şi mâinile în buzunare, aici cu siguranţă nu-i decât pământ.

Dacă existaseră urme de sânge, nu mai puteau fi găsite.

— Nicio problemă, Vicki. Rajeet Mohavedan îşi îndesă cele trei pungi pentru sendvişuri în buzunarul halatului ei de laborator. Am să mă uit peste ele diseară, înainte de plecare, fără nimeni pe cap. Mai rămâi prin clădire?

— Nu. Vicki văzu o urmă de compătimire pe faţa laborantei, dar se hotărî s-o ignore. La urma urmei, Rajeet îi făcea o favoare. Dacă nu sunt acasă, poţi să-mi laşi un mesaj pe robot.

— Acelaşi număr?

— Acelaşi număr.

Rajeet zâmbi.

— Şi acelaşi mesaj de întâmpinare?

Vicki zâmbi şi ea. Ultima dată când cineva din laboratorul poliţiei o sunase acasă, o găsise în mijlocul celei mai afurisite dintre certurile ei cu Celluci.

— Alt mesaj de întâmpinare.

— Păcat. Rajeet oftă, exagerându-şi dezamăgirea, în timp ce Vicki se îndrepta spre uşă. Am uitat câteva dintre locurile unde l-ai îndemnat să-şi bage registrul de cazuri, adăugă ea, apoi schiţă un salut – o amintire din vremurile

de demult, când Vicki fusese o poliţistă în uniformă tânără şi *serioasă* – şi reveni la raportul pe care-l redacta înainte să fie întreruptă.

Coborând pe hol, cu gresia lui albă înconjurând-o familiar, ca pe o veche prietenă, Vicki se gândi s-o ia prin pasajul de trecere spre birouri şi să vadă, poate îl găsea pe Celluci. Putea să-i spună despre crăpături, să vadă dacă mai ascunsese şi alte informaţii de ea şi… nu. Ţinând cont de dispoziţia lui când vorbiseră ultima dată şi de faptul că nu-i telefonase la sfârşit de săptămână, să dea buzna acum însemna să se amestece în treaba lui şi niciunul nu făcuse vreodată aşa ceva. Munca fiind cum era, trecea pe primul loc, iar crăpăturile reprezentau întrebări în plus, nu răspunsuri.

Ieşise deja din clădire când îşi dădu seama că gândul c-ar fi putut vedea un alt poliţist stând la biroul *ei* nu-i influenţase decizia în niciun fel. Simţindu-se vag ca şi cum şi-ar fi trădat trecutul, îşi strânse umerii, ca să se ferească de răcoarea după-amiezii, şi o porni spre casă.

De ani în şir, Vicki îşi tot promitea să-şi cumpere o enciclopedie cu adevărat bună. De ani în şir, tot amâna. Cea pe care o avea o cumpărase de la băcănie, cu cinci dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi volumul, cu condiţia să faci cumpărături de zece dolari. Nu conţinea prea multe informaţii despre vampiri.

„Creaturi legendare…”, aha, „Europa de Est, Vlad Ţepeş, Bram Stoker…”

Vicki îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi încercă să-şi aducă aminte caracteristicile personajului Dracula al lui Stoker. Văzuse piesa cu ani în urmă şi parcă citise şi cartea prin liceu – cu o viaţă sau două în urmă, cum ar veni. Era mai puternic, mai rapid, cu simţurile mai ascuţite… Număra însuşirile pe degete. Dormea toată ziua, bântuia toată noaptea şi umbla împreună cu un tip care mânca muşte. Şi păianjeni. Făcu o faţă dezgustată şi se întoarse la enciclopedie.

„Se spune despre vampiri – citi ea – că ar fi în stare să se

transforme în lilieci, în lupi, în ceaţă sau în abur.”

Abilitatea de a se transforma în ceaţă sau în abur ar fi putut explica toate acele crăpături, îşi dădu ea seama. Sângele victimei, fiind mai greu, se depunea pe marginile înguste ale spaţiului de trecere.

Iar o creatură care iese din mormânt n-ar trebui să aibă probleme să se mişte prin pământ.

Puse un semn la pagina cu pricina – o factură veche de telefon – şi se ridică din fotoliu, ca să aprindă televizorul, simţind brusc că avea nevoie de zgomot în apartament.

— Este o nebunie, murmură ea, deschizând din nou cartea şi citind de unde rămăsese, în timp ce se plimba. Fantezia şi realitatea se amestecau prea tare, ca să te mai simţi în siguranţă, şi categoric prea tare, ca să poţi sta jos.

Restul notei înşira diferitele feluri în care puteai omorî vampirii, de la ţăruşi de frasin la boabe de muştar şi crucifixuri, expunând detaliat înjunghierea, decapitarea şi arderea lor.

Vicki lăsă volumul subţire să se închidă şi ridică privirea, uitându-se pe fereastră. În loc de luminile străzii, care străluceau la mai puţin de trei metri de apartamentul ei, acum remarca mai degrabă întunericul care apăsa geamurile. Când aveai de-a face cu o creatură legendară, metodele de a-i veni de hac păreau să capete mare greutate.

*

În spatele baricadei poliţiei, ceva se apleca cercetător asupra locului de pe trotuar, unde fusese găsit al patrulea cadavru. Deşi noaptea nu-şi putea ascunde secretele de el şi, spre deosebire de alţii, ştia ce să caute, nu găsi nimic.

— Nimic, murmură Henry pentru sine, în timp ce se ridica.

Şi totuşi, ar fi trebuit să existe ceva în locul acela. Un copil din specia lui putea să-şi ascundă urmele faţă de muritori, nu şi faţă de el. Cu capul ridicat, adulmecă briza. O pisică – nu, două – ieşite la vânătoare, ploaia care se apropia şi avea să cadă înaintea zorilor şi…

Se încruntă şi sprâncenele lui formară un V adânc. Şi mai ce? Cunoştea mirosul morţii în multiplele sale variante şi, printre resturile crimei de azi-dimineaţă, rămăsese o miasmă slabă a ceva mai bătrân, mai dezgustător, mai familiar.

Amintirile lui se întindeau pe patru sute cincizeci de ani. Undeva între ele…

Maşina de poliţie aproape că ajunsese lângă el, până s-o vadă, şi, când se mişcă, lumina proiectorului se aprinsese deja.

— Ei, fir-ar al dracului! Ai văzut?

— Ce să văd? spuse agenta auxiliară de poliţie Wojtowicz, uitându-se pe fereastră la evantaiul larg de lumină împrăştiat de proiectorul maşinii aflate în mişcare lentă.

— Nu ştiu. Agentul de poliţie Harper se aplecă peste volan şi se uită pe lângă partenera lui. Aş fi jurat c-am văzut un bărbat stând dincolo de baricade, chiar atunci când am aprins lumina.

Wojtowicz pufni pe nas.

— Atunci, ar trebui să-l vedem şi acum. Nimeni nu se mişcă atât de repede. Şi, pe urmă, făcu ea un gest cu mâna spre ceea ce se vedea pe fereastră, nu există niciun loc unde să te poţi ascunde acolo.

„Acolo” însemna trotuarul, baricadele şi o peluză largă, noroioasă. Deşi orice denivelare arunca umbre lungi, niciuna nu era destul de mare, ca să poată ascunde un om.

— Crezi c-ar trebui să ne dăm jos şi să verificăm?

— Tu eşti şeful.

— Păi… Nimic nu se mişca în contrastul de umbre şi lumini. Harper clătină din cap. Noaptea îl făcea să tresară în ultima vreme; îi aţâţa nervii şi-l irita. Cred că ai dreptate. Nu-i nimic acolo.

— Sigur că am dreptate. Maşina îşi continuă rondul şi ea se întinse să stingă proiectorul. Le cam laşi să te afecteze, poveştile astea cu vampiri din presă.

— Tu nu crezi în vampiri, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Wojtowicz se aşeză mai confortabil în

scaun. Să nu-mi spui că tu crezi!

Veni rândul lui Harper să pufnească pe nas.

— Eu, îi răspunse el sec, am fost verificat la serviciu!

Pe peluza cu pricina, întins ca o umbră, cu faţa în pământ, Henry îşi aduse aminte. Mirosul era mai puternic aici, amestecat cu cel de pământ şi de sânge, şi-l duse înapoi cu câteva secole.

Londra, 1593. Elisabeta urcase pe tron şi domnea de ceva vreme. El era mort de cincizeci şi şapte de ani. Într-o seară, se întorcea de la teatru, tocmai văzuse prima reprezentaţie cu *Richard al III-lea.* Îi plăcuse spectacolul, deşi avea sentimentul că dramaturgul îşi luase cam multe libertăţi în privinţa personalităţii regelui.

De pe o alee plină de gunoaie, un tânăr ieşise bălăbănindu-se în faţa lui – slab şi ciufulit, dar frumos într-un fel întunecat, şi foarte beat. În jurul lui, ca un fel de abur personal, plutea acelaşi miros.

Henry se hrănise deja dintr-o prostituată, în spatele teatrului. Mirosul era suficient ca să-l facă prevăzător, iar strălucirea nesănătoasă din ochii aceia negri mai adăugă un avertisment.

— Cu umilinţă vă cer iertare. Vocea bărbatului, voce de om educat, suna atât de slab, încât abia se auzea. Dar am fost în iad în noaptea asta şi am o mică problemă ca să mă întorc. Chicoti, pe urmă, tremurând tot, făcu o plecăciune în faţa lui Henry. Christopher Marlowe, servitorul vostru, milord. Puteţi să vă lipsiţi de câţiva bănuţi, de-o băutură?

— Christopher Marlowe, repetă încet Henry într-o noapte, cu mai bine de patru sute de ani după ce nefericitul acela murise.

Apoi se răsuci pe spate şi se uită la norii care se adunau, acoperind stelele. Deşi citise piesa chiar la publicarea ei postumă, în 1604, abia acum se întreba pentru prima oară cât de multe cercetări făcuse Marlowe înainte să scrie *Tragica istorie a doctorului Faust.*

*

— Vicki, sunt Rajeet. Iartă-mă că te sun atât de târziu –

este unsprezece şi un sfert noaptea, e luni, cred că te-ai culcat deja – dar mi-am închipuit că vrei să afli rezultatele testelor. Sângele se potriveşte cu cel al lui Ian Reddick şi Terri Neal. Nu ştiu ce anume cauţi, sper să-ţi fie de folos.

Cinci

„…deşi Departamentul de Poliţie a refuzat, la momentul respectiv, să facă o declaraţie, biroul medicului legist a confirmat că Mark Thompson, a cincea victimă, a fost şi el golit de sânge. Un cetăţean care vrea să-şi păstreze anonimatul, locatar în zona intersecţiei dintre bulevardul Don Mills şi şoseaua St. Dennis, jură că a văzut un liliac uriaş trecându-i pe lângă balcon chiar cu câteva momente înainte să fie descoperit cadavrul.”

— Isuse Cristoase! – şi Vicki mototoli ziarul şi-l aruncă spre peretele din faţa ei. Lilieci uriaşi! Nu-i de mirare că vrea să rămână necunoscut! Ce rahat!

Ţârâitul brusc al telefonului o făcu să sară de vreo palmă în scaun. Se repezi furioasă la el, dar pe urmă se gândi că putea fi o convorbire de afaceri şi schimbă tonul. Un „ce vrei?” furios putea să sperie vreun client.

— Biroul detectivului particular Nelson. La telefon.

— Ai văzut ziarul de dimineaţă?

Vocea era a unei femei tinere şi n-o recunoscu imediat.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Eu sunt, Coreen Fergus. Ai *văzut* ziarul de dimineaţă?

— Da, Coreen, l-am văzut, dar…

— Păi, acum avem dovezi, nu-i aşa?

— Ce fel de dovezi?

Sprijinind receptorul cu bărbia, Vicki se întinse după cafea. Avea sentimentul că trebuia să şi-o tragă mai la îndemână.

— Despre vampir. Există un martor. Cineva l-a văzut!

Coreen avea o voce care suna triumfător. Vicki respiră adânc.

— Un liliac uriaş poate fi orice, Coreen. O pungă de

plastic mânată de vânt, umbra unui avion, vreo rufa căzută de la alt balcon.

— Dar poate fi şi un liliac uriaş! Te duci să stai de vorbă cu persoana, este?

Nu era chiar o întrebare şi, deşi în mod deliberat Vicki nici nu se gândise să încerce să găsească un martor anonim prin cuştile de iepuri ale apartamentelor şi blocurilor din jurul şoselei St. Dennis, să stea de vorbă cu „persoana" era, într-adevăr, următorul pas logic. O asigură pe Coreen că aşa va face. Îi făgădui s-o sune în momentul în care avea vreun rezultat şi-i închise telefonul.

Ca şi cum aş căuta acul în carul cu fân.

Dar trebuia să încerce. Un martor putea limpezi cazul.

Îşi termină cafeaua şi se uită la ceas. Vroia să mai verifice un lucru, înainte să pornească la drum. 8:43. Cam devreme, dar Brandon trebuia să fi ajuns deja la serviciu.

Ajunsese.

După ce schimbară saluturi – grăbite, cel puţin dintr-o parte – Vicki expuse motivul telefonului.

— … ştii şi tu, ştiu şi eu că ai descoperit lucruri pe care nu le-ai dezvăluit presei.

— Este foarte adevărat, Victoria. Legistul nici măcar nu se prefăcea că nu înţelege. Dar, aşa cum ştii şi tu prea bine, nu sunt în situaţia de a-ţi dezvălui aceste *lucruri* tocmai ţie. Îmi pare rău, dar nu mai faci parte din poliţie.

— Dar am fost angajată să mă ocup de caz.

Îi expuse repede părţile mai simple din vizita pe care i-o făcuse Coreen, lăsând la o parte convingerea ei personală asupra identităţii supranaturale a ucigaşului, ca şi ultima convorbire.

— Ai fost angajată în calitate de persoană particulară, Victoria, şi, în această calitate, nu ai dreptul la mai multă informaţie decât orice altă persoană particulară.

Vicki lăsă să-i scape un oftat şi se gândi cum să abordeze problema. Când Brandon Singh vroia să spună *nu,* spunea *nu* fără înconjur. Şi pe urmă închidea telefonul. Atâta timp cât rămânea dispus să mai vorbească, însemna că era şi dispus să se lase convins.

— Uite, Brandon, îmi cunoşti cariera. Ştii că am mai multe şanse decât aproape oricine din oraş să rezolv acest caz. Şi *ştii* că vrei să-l vezi rezolvat. Aş avea şi mai multe şanse dacă aş cunoaşte toate informaţiile.

— De acord, dar chestia asta sună cumva a poliţie populară.

— Poliţie populară? Crede-mă, Brandon, n-am de gând să mă îmbrac în nu-ştiu-ce costum caraghios şi să mă fâțâi de colo până colo, susţinând că voi curăţa oraşul spre binele oamenilor de treabă. Desenase o siluetă de liliac pe blocnotesul din faţa ei şi rupse repede foaia, făcând-o ghemotoc. Având în vedere împrejurările, liliecii nu reprezentau o temă potrivită. Nu fac decât o anchetă. Jur să le dezvălui tot ce aflu celor de la Omucideri prin violenţă.

— Te cred, Victoria.

Făcu o pauză, iar Vicki, foindu-se de nerăbdare, rupse tăcerea:

— Cu un ucigaş de asemenea calibru în libertate, poate oraşul să-şi permită să mă ţină departe de caz, chiar şi în calitate de detectiv particular?

— Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa?

Îi simţi zâmbetul din voce şi ştiu că-l convinsese. Doctorul Brandon Singh credea în exploatarea tuturor resurselor şi, chiar dacă el personal îşi dorea o abordare mai puţin intuitivă decât a ei, trebuia să admită că „Victory” Nelson reprezenta cu adevărat o resursă valoroasă. Dacă avea o părere foarte bună despre ea, avea şi motiv s-o aibă.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, pe un ton şi mai pompos decât de obicei, ca şi cum ar fi trebuit să se revanşeze pentru refuzul anterior. Dar există foarte puţine informaţii neapărute în ziare şi nu ştiu în ce fel vei putea să le foloseşti – şi respiră adânc. Până şi zgomotul de fond al telefonului păru să se întrerupă, ca să-l asculte. Am descoperit, în toate rănile în afară de prima, o substanţă foarte asemănătoare cu saliva…

— Foarte asemănătoare cu saliva? interveni Vicki. Cum

poate fi ceva *foarte asemănător* cu saliva?

— În general, nu se poate. Dar, de astă-dată, e adevărat. În plus, din toate cadavrele de până acum a lipsit partea din faţă a gâtului.

— Asta ştiam deja.

— Într-adevăr. Pentru o clipă, Vicki se temu că întreruperea ei îl supărase, dar el continuă: Singurul alt lucru descoperit priveşte al treilea cadavru – bărbatul cel voinic, DeVerne Jones. Avea în mână o bucată ruptă din ceva foarte asemănător unei membrane subţiri.

— Membrană?

— Da.

— Ceva ca o aripă de liliac?

— Remarcabil de similar, da.

Venise rândul lui Vicki să respire adânc. Ceva foarte asemănător cu saliva şi foarte asemănător cu o aripă de liliac.

— Înţeleg de ce ai hotărât să nu-i dezvălui presei aceste detalii.

*

Celluci puse jos telefonul şi se întinse după ziar. Nu se putea hotărî dacă îi fusese mai uşor să-şi ceară scuze pentru că Vicki nu era acasă, sau mai greu pentru că fusese obligat să stea de vorbă cu blestematul de robot. Nu mai conta. Îi transmisese mesajul, următoarea mişcare trebuia să fie a ei.

O secundă mai târziu, Dave Graham abia dacă apucase să ia o gură de cafea în linişte, că partenerul său trânti ziarul de birou.

— Ai văzut prostia asta? întrebă Celluci.

— Chestia cu… liliacul uriaş?

— Dă-l în mă-sa de liliac! Ticăloşii au găsit un martor şi n-au catadicsit să ne anunţe şi pe noi!

— Dar ne duceam oricum pe St. Dennis în dimineaţa asta.

— Da. Celluci îşi trase haina şi-l săgetă pe Dave cu o privire care-l făcu pe acesta să se ridice de pe scaun. Dar

acum vom trece mai întâi pe la ziar. Un martor poate limpezi tot cazul şi nu vreau să-mi pierd vremea, dacă ei ştiu cum îl cheamă.

— Cum îl cheamă pe unul care vede lilieci uriaşi, murmură Dave, dar îşi trase şi el haina şi ieşi pe hol în urma partenerului său. Chiar crezi c-ar putea fi un vampir? îl întrebă, când îl ajunse.

Celluci nici măcar nu încetini pasul.

— Nu începe, mârâi el.

— Cine este?

— Poliţia, domnule Bowan. Trebuie să stăm de vorbă. Celluci îşi ridică insigna în dreptul vizorului şi aşteptă. După o clipă lungă, auzi un lanţ tras într-o parte şi două – ba nu, trei încuietori descuindu-se. Se mută înapoi lângă partenerul lui şi uşa se deschise încet.

Bătrânul se uită la ei cu ochi roşii.

— Eşti detectivul Michael Celluci?

— Da, dar… În mod cert, vederea bătrânului nu putea fi atât de ageră, încât să-i fi citit numele prin vizor.

— A zis ea că probabil o să apari în cursul dimineţii – şi deschise uşa mai larg şi se feri din calea lor. Poftiţi, poftiţi.

Detectivii schimbară priviri nedumerite şi intrară în apartamentul înghesuit. În timp ce bătrânul încuia uşa la loc, Celluci se uită în jur. Pături grele fuseseră atârnate pe un perete, deasupra ferestrelor şi uşii de la balcon, şi toate luminile din casă erau aprinse. Pe măsuţa de cafea se aflau o biblie şi un pahar de apă mirosind a whisky. Indiferent de ce-o fi văzut bătrânul, îl determinase să se baricadeze şi să încerce să se îmbărbăteze.

Dave se aşeză cu grijă pe canapeaua desfundată.

— Cine a zis că vom veni azi, de dimineaţă, domnule Bowan?

— Tânăra doamnă care tocmai a plecat. Mă mir că nu v-aţi întâlnit în parcare. O fată drăguţă, tare prietenoasă.

— Fata asta drăguţă şi prietenoasă are un nume? întrebă Celluci printre dinţii încleştaţi.

Bătrânul izbucni într-un râs hârâit.

— A spus ea c-o să reacţionezi aşa.

Clătinând din cap, luă o carte de vizită de pe masa din bucătărie şi i-o vârî în palmă lui Celluci.

Uitând-se peste umărul partenerului său, Dave abia dacă apucă s-o citească, înainte ca Celluci s-o strângă în pumn.

— Şi ce a mai spus domnişoara Nelson?

— A, părea foarte preocupată să colaborez cu voi. Să vă spun tot ce i-am spus şi ei. Desigur, nici nu intenţionez altceva, deşi nu-mi dau seama ce ar putea face poliţia. Mai degrabă un exorcist sau un preo… Un căscat care parcă ameninţa să-i rupă faţa în două îl făcu să se întrerupă. Iertaţi-mă, n-am prea dormit azi-noapte. Pot să vă ofer câte o ceaşcă de ceai? Este încă fierbinte ceainicul. Amândoi bărbaţii refuzară şi el se aşeză într-un fotoliu uzat, uitându-se întrebător de la unul la altul. Vreţi să-mi puneţi întrebări, sau o iau eu cu începutul şi vă spun cu cuvintele mele?

„Ia-o cu începutul şi spune cu cuvintele tale.” Celluci o auzise pe Vicki făcând această recomandare de o mie de ori şi nu se îndoia că şi acum auzea ecoul vorbelor ei. Furia i se transformă într-o apreciere nedorită a priceperii ei de a lucra cu martorii. Indiferent în ce stare îl găsise pe domnul Bowan, Vicki îl lăsase bine pregătit pentru vizita lor.

— Povestiţi cu cuvintele dumneavoastră. Vă punem întrebări când vom simţi nevoia.

— Okay. Domnul Bowan îşi frecă mâinile, bucurându-se în mod limpede de al doilea public captiv de care avea parte în aceeaşi dimineaţă, în ciuda spaimei trase noaptea trecută. Era chiar după miezul nopţii, ştiu pentru că am închis televizorul la miezul nopţii, cum fac de obicei. Vroiam să mă bag în pat, aşa că am stins luminile, pe urmă m-am gândit să ies pe balcon şi să arunc o privire în jurul blocului, pentru orice eventualitate. Uneori, le destăinui el, aplecându-se înainte, sunt copii care fac prostii în tufişurile de jos.

Dave încuviinţă înţelegător din cap şi Celluci îşi ascunse un zâmbet. Domnul Bowan, fără îndoială, petrecea mult

timp pe balcon, verificându-şi cartierul… şi vecinii. Cutia de binoclu lăsată pe jos lângă dulap mărturisea acelaşi lucru.

Noaptea trecută ieşise pe balcon şi-şi dăduse imediat seama că ceva nu era în ordine.

— Era un miros. Ca de ouă clocite, dar mai rău, pe urmă a apărut ăla, mare ca viaţa şi de două ori mai urât şi atât de aproape, că m-aş fi putut întinde să-l ating – asta dacă aş fi fost atât de senil pe cât mă crede noră-mea. Cu aripile întinse avea… avea vreo doi metri, doi metri şi jumătate. Făcu o pauză de efect. Liliacul uriaş. Nosferatu. Vampirul. Dacă aflaţi cripta unde se ascunde, vă găsiţi criminalul, domnilor.

— Puteţi să descrieţi creatura?

— Dacă vă referiţi la faptul că l-aş putea recunoaşte dintr-un grup mai mare, nu. Să fiu sincer, a trecut atât de repede, teribil de repede, că am văzut mai mult o umbră. Dar atâta vă spun – vocea îi deveni serioasă şi se simţi în ea o undă de teroare: chestia aia are nişte ochi cum n-am văzut în viaţa mea la vreo fiară şi sper să dea Dumnezeu nici să nu mai văd vreodată. Galbeni şi reci, şi am ştiut că, dacă se mai uită o dată la mine, mă prăpădesc de tot. Era răul în persoană, domnilor, răul adevărat, nu ăla diluat pe care-l invocă omenirea, ci ăla îngheţat şi fioros, venit direct de la Satana însuşi. Acuma, eu sunt bătrân, iar moartea şi cu mine suntem destul de apropiaţi de câţiva ani; nu mă mai sperie nimic, dar ăsta mi-a îngheţat măruntaiele de frică. Bătrânul înghiţi greu şi se uită la feţele ambilor poliţişti. Puteţi să mă credeţi sau nu – reporterul ăla nu m-a crezut, când am coborât să văd ce-i cu sirenele –, dar eu ştiu ce-am văzut şi ştiu ce-am simţit.

Oricât ar fi vrut să fie de partea reporterului, care-l descrisese pe domnul Bowan ca pe un boşorog amuzant, Celluci descoperi că nu putea respinge cu totul ceea ce văzuse bătrânul. Şi ceea ce simţise. Ceva din vocea sau din expresia lui îi ridicase părul pe ceafă lui Celluci şi, cu toate că mintea i se împotrivea, instinctul îi spunea să creadă.

Ar fi vrut să poată vorbi despre asta cu Vicki, dar nu

avea de gând să-i ofere o asemenea satisfacţie.

*

— La naiba, urăsc maşinăriile astea. Oftatul greu, exagerat, care urmase se înregistrase în întregime. Okay. Aş fi reacţionat aproximativ în acelaşi fel. Probabil c-aş fi fost şi la fel de încăpăţânat. Deci, eu am dreptate, tu ai dreptate, amândoi avem dreptate, hai s-o luăm de la capăt. Caseta fâşâi câteva secunde şi zgomotele de fond – două voci grave care se contraziceau, o maşină de scris, sunetul neîntrerupt al altor telefoane – crescură în intensitate. Pe urmă, vocea lui Celluci reveni, destul de apăsată, ca să demonstreze că vorbea serios. Şi nu-mi mai hărţui partenerul, ca să obţii de la el informaţii secrete. E un tip de treabă – nu că tu ai şti ce înseamnă asta – şi-i provoci palpitaţii. Închisese fără să spună la revedere.

Vicki zâmbi către robotul telefonic. Mike Celluci nu se pricepea să-şi ceară scuze, cum nu se pricepea nici ea. Pentru stilul lui, fusese cât se poate de graţios. Şi, în mod evident, îi lăsase mesajul înainte să se ducă la domnul Bowan şi să descopere că ea i-o luase înainte. Un mesaj lăsat *după* ar fi avut un cu totul alt ton.

Să descopere sursa anonimă a tabloidului se dovedise surprinzător de uşor. Prima persoană cu care vorbise izbucnise îi râs şi-i spusese:

— Îl cauţi pe moş Bowan. Dacă observă cineva ceva pe-aici, el este ăla. Niciodată nu-şi vede de treaba lui.

Şi, pe urmă, făcuse un semn din cap spre clădirea de la numărul 25 de pe St. Dennis, cu suficientă forţă, cât să-şi arunce peste ochi părul strâns în coadă.

Cât priveşte ce văzuse bătrânul Bowan… Oricât nu i-ar fi plăcut să recunoască, Vicki începuse să creadă că poate Coreen nu bătea câmpii chiar atât de tare cum i se păruse la prima întâlnire cu ea.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe Celluci. Ar fi putut schimba păreri despre domnul Bowan şi întâlnirea cu el.

— Nu, clătină ea din cap.

Mai bine să-i lase timp să se răcorească. Întinse harta detaliată a oraşului Toronto, pe care tocmai şi-o cumpărase, şi decise să-i telefoneze mai târziu. Acum, avea treabă.

Era uşor să uiţi cât de mare se făcuse Toronto. Înghiţise toate localităţile mărunte din jur şi nu dădea semne că s-ar fi oprit. Partea centrală, cea cunoscută de toată lumea, reprezenta o mică bucăţică din întreg.

Vicki însemnă cu un cerc roşu staţia de metrou Eglinton West, cu un altul locul aproximativ al clădirii Sigman's de pe St. Clair West şi cu un al treilea şantierul de construcţii de pe bulevardul Symington, unde murise DeVerne Jones. Pe urmă, le uni pe toate cu o linie. Permiţând mici abateri datorită poziţionării celei de-a doua şi celei de-a treia locaţii, rezulta o dreaptă ce intersecta toate cele trei cercuri, traversând oraşul pe direcţia sud-vest – nord-est.

Cele două morţi mai noi păreau nelegate de restul, dar arătau ca şi cum ar fi început să traseze o nouă dreaptă. Şi mai era ceva.

— Nimeni n-ar putea fi atât de prost, murmură Vicki, scotocind în birou după o riglă. Primele două morţi surveniseră la o distanţă egală una de cealaltă, ca şi a patra şi a cincea. Nu riguros matematic egală, dar departe de a fi o coincidenţă. Nimeni n-ar putea fi atât de prost, repetă ea, lovindu-şi palma cu rigla. A doua linie se desfăşura pe direcţia nord-vest – sud-est şi ar fi putut fi diametrul unui cerc al cărui centru se afla la intersecţia dintre Woodbine şi Mortimer. Vicki ar fi pariat pe orice că între miezul nopţii şi zori un al şaselea cadavru avea să fie descoperit în prelungirea acelei linii.

Cele două linii se intersectau chiar la vest de Universitatea York.

— Intersecţia lor marchează locul unde va fi – şi Vicki îşi împinse ochelarii pe nas, se încruntă, apoi şi-i împinse din nou. Era prea uşor. Trebuia să existe un clenci. Buuun… Lăsând rigla pe hartă, începu să numere pe degete. Prima posibilitate: ucigaşul vrea să fie prins. A doua posibilitate: ucigaşul se pricepe să tragă linii pe hartă la fel ca mine,

şi-a stabilit un fel de schiţă care nu înseamnă nimic şi stă în Scarborough, stricându-se de râs de poliţia care i-a căzut în cursă. Întrucât era vorba despre un exerciţiu, ea şi poliţia se puteau confunda. A treia posibilitate… Se uită la al treilea deget, ca şi cum în el s-ar fi aflat răspunsul. Vânăm un vampir exact în acelaşi timp în care vampirul ne vânează pe noi şi cine naiba poate şti cum gândesc vampirii.

Celluci se pricepea la fel ca şi ea să tragă linii pe o hartă, dar se întinse, totuşi, după telefon. Uneori, îi mai scăpa şi lui câte ceva evident. Spre surpriza ei, era la curent. Nu păru să fie câtuşi de puţin luat pe nepregătite.

— Vinzi castraveţi la grădinar, Vicki.

— Aşadar, să presupun că cel mai grozav detectiv din Toronto se va afla la noapte la intersecţia dintre Mortimer şi Woodbine?

— N-ai decât să presupui ce vrei, n-am fost niciodată în stare să te împiedic, dar, dacă te gândeşti să apari prin zonă, tu, cu trusa ta de Nancy Drew, gândeşte-te mai bine.

— Şi ce-ai să-mi faci? *Cum îndrăznea să-i dicteze?* Mă arestezi?

— Dacă va fi nevoie, da. Tonul lui spunea că exact aşa ar fi procedat. Nu mai faci parte din poliţie, nu vezi noaptea şi ai toate şansele să sfârşeşti pe post de cadavru, nu de erou.

— Nu-i nevoie să te porţi cu mine de parcă aş fi copil, Celluci!

— Atunci, poartă-te tu ca o adultă şi stai acasă!

Trântiră amândoi receptoarele, practic în acelaşi timp. El ştia că ea nu avea cum să nu fie acolo, iar ea ştia că el ştia. În plus, ea nu se îndoia nicio clipă că, dacă se întâlneau, el avea s-o aresteze sub cine-ştie-ce învinuire născocită, ca s-o ştie în siguranţă. Mai mult decât atât, prevenit deja, ar fi închis-o chiar atunci, dacă ar fi putut.

Avea dreptate. Era oarbă noaptea.

Dar poliţia căuta un om, iar Vicki deja nu mai credea că un om avea de-a face cu toate aceste morţi. Oarbă sau nu, dacă mergea acolo, putea să se ocupe de ciudăţenii.

Acum, ce-i mai rămânea de făcut până la căderea nopţii? Poate că venise vremea să întreprindă o muncă de detectiv şi să afle ce se vorbea pe stradă.

— Cel puţin n-a urlat despre domnul Bowan, murmură ea, în timp ce-şi trăgea haina.

— E-hei, Victory, nu te-am văzut de mult!

— Da, să fi trecut vreo două luni. Ce mai faci, Tony?

Tony ridică din umerii slabi sub geaca de blugi.

— Fac bine.

— Eşti curat?

El o privi cu coada ochilor albaştri.

— Am auzit că nu mai eşti poliţistă. Nu tre' să-ţi spun.

Vicki ridică şi ea din umeri.

— Nu. Nu trebuie.

Merseră în tăcere o vreme, croindu-şi drum prin mulţimea care forfotea în sus şi în jos pe strada Yonge. Când se opriră la semaforul de la Wellesly, Tony oftă:

— Okay, sunt curat. Eşti fericită? Acuma te cari şi mă laşi în pace?

Ea zâmbi.

— Întotdeauna îţi merge aşa de uşor?

— Nu, cu tine nu-mi merge. Auzi, făcu el semn cu mâna către un restaurant din colţ, nu la fel de fiţos precum concurenţa. Dacă tot mă ţii ocupat, ce-ar fi să-mi faci cinste cu o masă?

Îi comandă masa, dar nu şi berea dorită, şi-l întrebă ce se mai vorbea pe stradă.

— Despre ce să se vorbească? întrebă el, înfundându-şi în gură o furculiţă uriaşă de cartofi piure. Sex? Droguri? Rock'n'roll?

— Despre ăla care atacă noaptea.

El gesticulă din mână ca în filmele cu negri.

— A, despre vampir…

Vicki luă o înghiţitură de cafea călâie, întrebându-se cum de supravieţuise bând aşa ceva în toţi anii aceia de poliţie, apoi aşteptă. Tony avea cei mai buni ochi şi cele mai bune urechi de pe stradă. Nu era cu adevărat un

informator, mai degrabă un barometru, gata să surprindă stări de spirit şi sentimente, şi, chiar dacă nu-i dezvăluise niciodată ceva precis, o îndreptase de mai multe ori în direcţia cea bună. Împlinise nouăsprezece ani, acum. Avea cincisprezece când îl descoperise.

— Pe stradă se spune… Îşi unse metodic ultima chiflă cu un strat de unt gros de un centimetru. Pe stradă se spune că ziarul are dreptate.

— Un vampir?

El o privi pe sub dunga stufoasă a sprâncenelor.

— Ucigaşu' nu-i om, asta se spune pe stradă. Le suge sângele, nu? Cred că vampir e numele cel mai potrivit. Poliţaii n-or să-l prindă, pen'că stau să caute un tip. Rânji. Poliţaii din oraşu' ăsta oricum îs de rahat. Nu cum erau înainte.

— Mulţumesc foarte mult. Îl urmări cum curăţa bine farfuria, apoi îl întrebă: Şi tu, Tony, *tu* crezi în vampiri?

El trase de sub cămaşă un mic crucifix.

— Eu cred că tre' să rămân în viaţă.

Când ieşiră din restaurant, ridicându-şi gulerul ca să se apere de frig, Vicki îl întrebă dacă avea nevoie de bani. Nu-l putea aduna de pe străzi, el nu i-ar fi acceptat ajutorul, aşa că îi dădea ce-i trebuia. Celluci îi numea banii sentimentului de vinovăţie al clasei mijlocii albe. Vicki recunoştea că avea, probabil, dreptate, dar nu-l băga în seamă.

— Nu, răspunse Tony, dându-şi la o parte o şuviţă de păr castaniu-deschis căzută peste faţă. Cu banii mă descurc.

— Ce faci, furi?

— De ce întrebi? Nu mă mai poţi aresta; vrei să mă angajezi?

— Vreau să te plesnesc. N-ai auzit că se pune de-o razie?

El dansă şi se mută mai la distanţă.

— Ei, lasă, că mă păzesc. După cum am zis – păru, pentru o clipă, mult, mult mai bătrân decât vârsta lui –, eu cred că tre' să rămân în viaţă.

— Vicki, puţin îmi pasă de ce ţi-a spus ţie guru de la colţ

şi puţin îmi pasă de ce „vorbeşte strada”; nu există vampiri şi tu începi să-ţi pierzi minţile!

Vicki îndepărtă telefonul de la ureche înainte ca Celluci să trântească receptorul în furcă. Scuturând din cap, ea închise considerabil mai delicat. Bine, îi spusese. O făcuse împotriva bunei-judecăţi şi ştiind precis cum avea să reacţioneze. Indiferent de ce se urma să se întâmple la noapte, *ea* avea conştiinţa curată.

— Şi nu e vorba că *eu* cred în vampiri, rosti ea spre încăperea goală, împingându-se în spate, ca să încline spătarul fotoliului. *Eu* cred că trebuie să-ţi păstrezi mintea deschisă. *Şi,* adăugă în sinea ei, întunecată, gândindu-se la Tony şi la crucifixul lui, *cred şi eu că trebuie să rămân în viaţă.* Lângă fotoliu, geanta îi era umflată de cumpărăturile de după-masă.

La 11:48, Vicki coborî pe strada Woodbine, la intersecţia cu Mortimer, din autobuzul care se îndrepta spre nord. Se rezemă un moment de vitrina micului magazin de plante din colţ, dându-şi timp să se obişnuiască puţin cu întunericul. Acolo, sub lumina de pe stradă, vederea ei funcţiona. La câţiva metri distanţă, unde se crea o zonă de umbră în intervalul dintre felinare, ştia că nu se mai putea baza pe ea. Dacă se îndepărta de strada principală, avea să fie şi mai rău. Pescui lanterna din geantă şi o ţinu la îndemână, pentru orice eventualitate.

După o zonă de umbră, zări un semafor schimbându-şi culorile şi se hotărî să traverseze. Nu avea vreun motiv special, creatura putea să apară pe partea de est a străzii Woodbine la fel de bine ca şi pe partea de vest, dar i se păru un lucru potrivit. Era întotdeauna infinit mai bine să te mişti, decât să stai şi să aştepţi.

Magazinul Terri’s, de pe partea de nord a străzii Mortimer, părea deschis – singura clădire luminată strălucitor din vecinătatea imediată –, aşa că traversă şi se îndreptă către el.

Pot să întreb una-alta. Să cumpăr o pungă de chips-uri. Să mai aflu ceva… RAHAT! Doi bărbaţi de la Omucideri se

aflau în magazin şi stăteau de vorbă cu un adolescent ursuz, despre care putea presupune că nu era proprietarul. Cu ochii lăcrimând de la strălucirea bruscă a becurilor fluorescente, coborî cele şase trepte mult mai repede decât le urcase. Zări maşina fără însemne a poliţiei dincolo de Mortimer, în parcarea de la hipermarketul Brewers – *poţi să te bazezi pe guvern să lumineze un metru pătrat de asfalt aproape de miezul nopţii* – şi se îndreptă în direcţia opusă, gata să parieze că Celluci o indusese şi pe ea în ordinele primite de oamenii lui.

Dacă îşi amintea corect, casele de pe marginea străzii erau mici, aproape identice, separate, locuinţe unifamiliale cu două niveluri. *Nu-i genul de cartier în care să te gândeşti că va ataca un vampir.* Nu că şi-ar fi imaginat creatura făcându-și apariţia chiar pe Woodbine; strada era prea bine luminată, prea circulată, cu prea mulţi martori potenţiali. Nu, ea ar fi mizat pe una dintre străduţele rezidenţiale liniştite, înghesuite mai în spate.

La intersecţia cu Holborne, fără vreun motiv raţional, o coti către vest. Felinarele de pe stradă se aflau aici la distanţe mult mai mari, iar ea se grăbi de la o insulă de lumină spre cealaltă, încrezându-se în primărie că va avea mai departe trotuar sub picioare. Alunecă la un moment dat pe o brazdă de noroi, geanta îi căzu de pe umăr şi o lovi cu marginea tare peste genunchi. Raza lanternei îi dezvălui un şantier unde se ridica o casă îngustă, pe un teren nu mai mare decât o curte obişnuită. Creatura mai omorâse o dată în circumstanţe asemănătoare, dar cumva ea ştia că nu s-ar fi repetat. Continuă să meargă.

Sunetul brusc al unei sirene îi smulse inima din piept. Se întoarse, ridicând lanterna ca pe o armă. În spatele ei, la colţ, trecea în grabă o maşină de pompieri şi, cu roţile scârţâind, o coti pe Woodbine către nord.

— Ai nervii cam încordaţi, Vicki, nu crezi? murmură ea, respirând adânc, să se liniştească. Sângele îi bubuia în urechi aproape cu ecou şi transpiraţia îi lipise mănuşile de palme. Încă tremurând puţin, îşi croi drum până la următorul felinar şi se rezemă de stâlp.

Conul de lumină se întindea până aproape de casă, dar clădirea se afla suficient de departe, pentru ca Vicki să n-o poată vedea. Zărea, totuşi, o bucată de peluză care i se păru îngrijită – în ciuda noroiului – şi, pe o margine, trandafirii, tăiaţi scurt ca să supravieţuiască frigului, aşteptau primăvara. Era un cartier muncitoresc, ştia deja, şi, având în vedere grădina, Vicki ar fi pariat că majoritatea familiilor erau de italieni sau portughezi, pentru că membrilor acestor culturi le plăcea să îngrijească pământul. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci însemna că multe case trebuiau să fie decorate cu icoane pictate, cu Madone, cu însuşi Cristos.

Se întreba câtă protecţie puteau să-i asigure aceste icoane în caz că apărea ucigaşul.

În susul străzii, două cercuri aurii îi semnalară o maşină mişcându-se încet. Lui Vicki i se păru că erau ochii unei fiare uriaşe, căreia întunericul îi ascundea forma – nu vedea decât farurile. Dar nu avu nevoie de mai mult ca să identifice maşina. Numai poliţia reuşea să se deplaseze cu o viteză atât de precisă, de neschimbată. Ea însăşi procedase de prea multe ori aşa, ca să se înşele acum. Rezistând tentaţiei de a ieşi cât mai iute din raza lor vizuală, se întoarse liniştită pe trotuar şi se îndreptă calmă către casă, scotocindu-se în geantă după nişte chei imaginare.

Maşina trecu pe lângă ea cu motorul torcând.

Vicki se îndoia că norocul ei putea dura. Celluci probabil că împânzise zona cu oamenii lui. Mai devreme sau mai târziu, avea să dea peste cineva cunoscut – poate chiar peste el – şi nu era dornică deloc să explice de ce se plimba prin mijlocul terenului de vânătoare al poliţiei.

Continuă să se îndrepte spre vest pe Holborne, înşirând argumentele în ritmul paşilor. *Credeam că ţi-ar prinde bine o pereche de ochi în plus.* Şi ei i-ar fi prins bine. *Mă îndoiam că eşti pregătit să tratezi cu un vampir.* Era adevărat, dar nu conta nici cât negru sub unghie. *Nu aveţi niciun drept să mă daţi deoparte.* Numai că aveau. Tot dreptul. De aceea existau legi împotriva sinuciderii.

Ce caut eu aici, la urma urmei? Fac o prostie la fel de mare ca atunci când m-am năpustit în staţia de metrou, să dau piept singură cu Dumnezeu-ştie-ce. Întunericul o apăsa, aşteptând un răspuns. *Ce încerc să dovedesc?*

Că, în ciuda a orice, pot să mai fiu încă un membru absolut funcţional al societăţii. Pufni în râs. *Pe de altă parte, există aici un număr de alţi membri cât se poate de funcţionali ai societăţii, cu care n-aş vrea să dau ochii astă-noapte.*

Ceea ce făcu interogaţia tăcută să se întoarcă în punctul „ce încerc să dovedesc", iar Vicki se hotărî s-o lase aşa. Lucrurile erau destul de grele fără să le mai îngreuneze şi ea cu introspecţia.

La întretăierea cu Woodmount, se opri. Cele trei şiruri de felinare stradale o luau la stânga, la dreapta şi drept înainte. Globurile aurii suspendate reprezentau tot ce putea vedea. Întorcându-se în jur ca un câine căutând o urmă, trase adânc în plămâni aerul rece al nopţii. Mirosea a pământ, ud şi mustos, proaspăt dezvelit la sfârşitul iernii. În mod normal, mirosul îi plăcea. În noaptea aceasta, îi evoca un mormânt şi-şi strânse mai bine haina pe lângă ea, ca să se ferească de un fior ca de gheaţă. În depărtare, se auzea zgomotul traficului şi, în mijlocul liniştii, un câine lătra.

Nu ştia cum să aleagă între cele trei direcţii, aşa că se întoarse spre stânga şi se îndreptă cu grijă înapoi către sud.

O portieră de maşină se trânti.

Ca răspuns, inima lui Vicki se izbi de coaste. Venise. Era la fel de sigură cum fusese întotdeauna de orice în viaţa ei.

Începu să alerge. Mai întâi încet, conştientă că un pas greşit putea însemna o cădere sau chiar mai rău. Lanterna rămase stinsă; se ghida după luminile de pe stradă, lumina lanternei ar fi dat-o de gol. La strada Baker, se opri.

Încotro, acum? Celelalte simţuri i se ascuţiseră, ca să compenseze lipsa vederii.

Metal care scârţâia, frecat de lemn; unghii forţate să-şi desfacă strânsoarea.

Spre est. Se întoarse şi o luă la fugă într-acolo, se împiedică, se ridică, alergă mai departe, încrezându-se în picioare să găsească un drum pe care nu-l vedea. La cincisprezece paşi de colţ, o umbră semnală ceva care îi ieşise în cale. Umbra se strecură pe aleea îngustă dintre două case şi Vicki o urmă, ascultându-şi instinctul de vânător. Zărea stopurile unei maşini cam la o sută de metri în faţa ei.

Mirosea ca şi cum la capătul străduţei ar fi murit cineva. Ca bătrâna aceea găsită în a treia săptămână a lunii august, după ce fusese omorâtă în cămăruţa ei neaerisită pe la începutul lui iulie.

Auzi motorul maşinii torcând, mişcarea ei pe pietriş şi încă un zgomot pe care nu dorea să-l identifice.

Răul întrezărit în staţia de metrou reprezenta doar o vagă presimţire a răului care o aştepta aici.

O umbră de formă nedefinită trecu printre Vicki şi stopurile maşinii.

Ghidându-se cu mâna stângă de zidul de cărămidă aparentă de alături şi ţinând în mâna dreaptă lanterna ca pe o lance, Vicki se năpusti înainte, fără să dea vreo atenţie faptului că fragila voce a raţiunii continua să se întrebe ce naiba căuta ea acolo.

Ceva ţipă şi zgomotul o făcu să sară înapoi vreo şase paşi.

Toţi câinii din cartier începură să latre.

Ignorând sudoarea rece care-i inundase trupul şi ghemul de frică din stomac, care o silea să se lupte pentru fiecare răsuflare, Vicki se sili să înainteze din nou; recuceri cei şase paşi, apoi încă şase…

Jumătate întinsă peste portbagajul maşinii, aprinse lanterna.

Monstrul se ghici undeva la capătul razei de lumină, unde uşa de lemn a unui garaj se legăna aiurea, prinsă într-o singură balama. Umbra păru să se topească în întuneric atât de iute, încât mintea lui Vicki dădu înapoi, plină de panică oarbă, şi încercă să se convingă pe ea însăşi că nu văzuse nimic.

Prins în raza lanternei, un tânăr aşezat pe vine îşi acoperea ochii cu braţul, ca să se apere de lumină. La picioarele lui, un cadavru; un bărbat cu barbă, în jur de patruzeci de ani, cu sângele încă şiroind din restul de gât, apoi închegându-se pe pietriş. Murise înainte să atingă pământul, pentru că numai moartea survenită atât de repede şi pe neaşteptate făcea cadavrele să arate ca nişte marionete scăpate din sfori.

Toate acestea Vicki le văzu dintr-o privire. Apoi, bărbatul se ridică de jos, cu haina desfăcută fâlfâind ca nişte aripi negre de piele. Făcu un pas către ea, cu faţa schimonosită şi ochii aproape închişi. Sângele îi pătase palmele şi degetele îi luceau, stacojii.

Scotocind în geantă după crucifixul greu de argint cumpărat după-amiază – şi pe care nu se aşteptase cu adevărat, Dumnezeu îi era martor, să-l folosească –, Vicki trase aer în piept, ca să strige după ajutor. Sau, poate, ca să ţipe pur şi simplu. Nu află niciodată ce i-ar fi ieşit, pentru că el mai făcu un pas spre ea şi ea nu mai văzu nimic altceva.

Henry o prinse pe tânără în timp ce cădea şi o aşeză uşurel pe pietriş. N-ar fi vrut să facă asta, dar nici n-o putea lăsa să ţipe. Prea multe lucruri ar fi fost imposibil de explicat poliţiei.

M-a văzut aplecându-mă peste cadavru, se gândi el, în timp ce stingea lanterna şi i-o împingea în geantă. Ochii lui foarte sensibili se bucurau că se făcuse din nou întuneric. Îi simţea ca şi cum ar fi fost arşi cu fierul roşu. *Şi a văzut bine cum arăt. Drace!* Bunul-simţ îi spunea c-ar fi trebuit s-o omoare înainte ca ea să aibă ocazia să-l dea de gol. Avea destulă putere cât s-o facă să semene cu celelalte morţi. Apoi, el ar fi fost din nou în siguranţă.

Henry se întoarse şi se uită spre cadavru – carne moartă acum, nimic mai mult – la pământul răscolit de pe jos, din garaj, unde dispăruse ucigaşul. Noaptea aceasta dovedise că morţile nu erau în niciun fel responsabilitatea lui.

— Drace! spuse el, de astă-dată cu voce tare, pentru că

sirenele care se apropiau şi o portieră de maşină trântită la capătul aleii îi aduseră aminte că trebuia să acţioneze imediat. Lăsându-se într-un genunchi, o ridică pe umăr pe tânăra fără cunoştinţă şi-i apucă geanta cu mâna liberă. Greutatea nu reprezenta o problemă – ca toţi cei asemenea lui, era disproporţionat de puternic, numai că ei îi atârna capul într-un mod periculos de stânjenitor.

— Al naibii ce înalţi sunt, în secolul ăsta! murmură el, sărind peste gardul din plasă de sârmă din spatele curţii şi dispărând cu tot cu povara lui în noapte.

Şase

Vărsând conţinutul uriaşei genţi negre pe măsuţa lui de cafea, Henry se lăsă în genunchi şi începu să scotocească prin adunătură după ceva care să arate a act de identitate: un portofel, nişte cărţi de vizită, ceva. Nimic.

Nimic? Imposibil. În zilele astea, nu mai umbla nimeni fără un act de identitate, nici măcar păsările de noapte. Găsi, până la urmă, şi cărţi de vizită, şi un portofel chiar în geantă, într-un buzunar lateral, un loc unde puteai umbla fără să trebuiască să sapi prin toate lucrurile.

Victoria Nelson, detectiv particular. Respiră uşurat şi căută în continuare prin celelalte acte. *Un detectiv particular, slavă Domnului.* Se temea că dăduse peste un poliţist fără uniformă, ceea ce ar îi stârnit căutări în tot oraşul. Observase, de-a lungul secolelor, că poliţiştii, indiferent ce alte defecte dovedeau, aveau grijă unii de alţii. Un detectiv particular, însă, era o persoană particulară şi, ca atare, probabil că nu fusese încă dată dispărută.

Ridicându-se în picioare, Henry se uită la femeia fără cunoştinţă întinsă la el pe canapea. Deşi i se părea dezgustător, ar fi ucis ca să se apere. Spera ca, de data aceasta, să nu fie necesar. Îşi scoase haina şi începu să se gândească la ce i-ar fi putut spune când se trezea… dacă se trezea.

Bătăile inimii ei umpleau liniştea apartamentului, de două ori mai rapide decât ale inimii lui. Îl îndemnau să se hrănească, dar lăsă foamea pentru mai târziu.

Se uită la ceas: 2:13. Soarele răsărea peste patru ore. Dacă suferise vreun traumatism…

N-ar fi vrut s-o lovească. Să scoţi pe cineva din uz cu o

singură lovitură nu-i lucru uşor, indiferent ce ar sugera filmele şi televiziunea. Practica sporadică de-a lungul anilor îl învăţase unde şi cum să lovească, dar niciun fel de experienţă nu schimba faptul că o lovitură la cap izbeşte creierul de craniu, strivind ţesutul moale de os.

Şi are un cap destul de atrăgător, observă el, uitându-se de aproape. *Deşi lăţimea bărbiei constituie un indiciu clar de încăpăţânare.* Îi verifică din nou actul de identitate. Treizeci şi unu de ani. Părul scurt, blond-închis sau şaten-deschis, nu avea fire albe, dar la coada ochilor începuse să facă riduri subţiri. Pe vremea când era el „viu", treizeci şi unu de ani însemna o vârstă mijlocie. Acum, părea că de-abia dacă deveniseşi adult.

Nu era machiată – asta îi plăcea –, iar paloarea aurie a obrajilor îi făcea pielea să pară de catifea.

Şi să se simtă ca o catifea… Îşi trase mâna înapoi şi-şi înăbuşi din nou foamea. Era poftă, nu necesitate, şi nu intenţiona să se lase controlat de ea.

Muşchii subţiri ai feţei i se mişcară şi deschise ochii. La fel ca şi părul, nu aveau o culoare definită; nici albaştri, nici cenuşii, nici verzi. Îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii şi-l privi fără frică.

— Ticălosule, spuse limpede, apoi se strâmbă de durere.

Vicki îşi reveni din leşin, luptându-se disperată să înţeleagă ce se întâmpla, dar bubuitul sângelui în urechi nu-i permitea să-şi adune gândurile. Se luptă cu el. Durerea – şi, of, Doamne, ce tare o durea! — însemna pericol. Trebuia să afle unde era, cum ajunsese aici…

Deschise ochii şi văzu faţa unui bărbat la doar o palmă de faţa ei, o faţă de bărbat pe care o recunoscu.

— Ticălosule, spuse, şi se strâmbă de durere. Cuvintele, mişcarea maxilarului, transmiseră noi săgeţi de durere în capul ei. Făcu tot ce putu ca să le ignore. Ultima dată când o văzuse, această faţă şi trupul ataşat de ea se ridicase de deasupra măcelului şi o atacase. Deşi nu-şi aducea aminte, în mod cert o lovise în cap şi o adusese aici; indiferent unde anume însemna *aici.*

Încercă să se uite pe lângă el, să-şi facă o idee despre spaţiu, dar în încăpere, dacă era, într-adevăr, o încăpere, era prea întuneric. Oare ştia *ceva* ce i-ar fi putut folosi?

Sunt complet îmbrăcată, sunt întinsă pe o canapea în compania unui criminal nebun şi, deşi restul corpului meu pare funcţional, capul mă doare ca şi cum ar fi primit prea multe pucuri. Părea să nu-i rămână de făcut decât un singur lucru. Să se ridice de pe canapea.

Din nefericire, gravitaţia se dovedi mai puternică decât ideea.

Când se izbi de podea, simţi în cap un foc strălucitor de artificii, care îi lăsă în dosul pleoapelor scânteieri verzi, aurii şi roşii, apoi se cufundă din nou în întuneric.

A doua oară îşi redobândi cunoştinţa mai repede ca prima dată şi într-un fel mai limpede. Rămase, de astă-dată, cu ochii închişi.

— A fost o prostie ce ai încercat să faci, spuse o voce de bărbat de undeva de deasupra umărului ei drept. Ea nu răspunse. Se poate foarte bine să nu mă crezi, continuă el, dar nu vreau să-ţi fac rău.

Deşi se arătă surprinsă de ea însăşi, îl credea. Poate să fi fost tonul de vină, poate timbrul vocii, poate punga de gheaţă pe care i-o ţinea pe falcă. Sau poate creierul i se făcuse pilaf, ceea ce părea mai verosimil.

— Nu am vrut nicio clipă să te lovesc, îmi pare rău de asta – ea simţi punga cu gheaţă mişcându-se uşor –, dar nu mi s-a părut că aveam timp să-ţi explic.

Vicki deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt.

— Ce să-mi explici?

Ovalul palid al feţei lui părea să plutească în lumina slabă. Ar fi vrut să-l poată vedea mai bine.

— Nu l-am omorât eu pe bărbatul acela. Am ajuns lângă cadavru chiar înaintea ta.

— Da? Vicki îşi dădu brusc seama ce nu era în regulă. Unde sunt ochelarii mei?

— Ochelarii… a, da!

Ovalul se îndepărtă o clipă, apoi se întoarse. Ea aşteptă, cu ochii închişi, în timp ce el îi trecu braţele ochelarilor pe

după urechi, aproximativ la locul lor, şi-i aranjă cu grijă pe şaua nasului. Când deschise ochii din nou, lucrurile nu se schimbaseră semnificativ.

— Vrei să aprinzi o lumină?

Vicki îi simţi uimirea. Aşadar, nu reacţionase aşa cum se aştepta el; dacă vroia s-o vadă îngrozită, trebuia să mai aştepte, deocamdată o durea prea tare capul. Şi, pe urmă, dacă se dovedea că el era ucigaşul, nu putea face nimic deocamdată.

Lumina, deşi nu destul de puternică pentru a spulbera umbrele din colţuri, o ajută. De unde zăcea, reuşea să vadă un sistem audio scump şi colţul unei biblioteci cu uşi de sticlă. Încet, clătindu-şi capul ca pe un ou în lingură, se ridică.

— Eşti sigură că-i bine ce faci?

Nu era. Dar nu avea de gând să recunoască.

— Sunt bine, spuse scurt, înghiţind, ca să se împotrivească unui val de greaţă, şi reuşind să-l dovedească. Scoţându-şi mănuşile, îl studie pe răpitor pe sub sprâncene.

Nu arăta ca un ucigaş nebun. *Okay, Vicki, dacă eşti aşa deşteaptă, ia descrie în douăzeci de cuvinte sau mai puţin cum arată un ucigaş nebun.* N-ar fi putut să spună ce culoare aveau ochii lui, deşi o presupunere antrenată o îndemnau să creadă că erau căprui-deschis, dar sprâncenele şi genele erau mai roşii decât părul blond roşcat. Avea faţa lată, însă deloc grasă – iar gura doar aducea cu arcul lui Cupidon. *Categoric, atrăgător...* – îi măsură înălţimea în raport cu boxele – *... dar scund.*

— Aşadar, spuse ea, sprijinindu-se cu grijă de pernele canapelei şi încercând să păstreze un ton de conversaţie. *Vorbeşte cu ei,* spunea manualul. *Câştigă-le încrederea.* De ce ar trebui să cred că nu aveai nimic de-a face cu bărbatul cu gâtul smuls din afară?

Henry făcu un pas înainte şi-i întinse punga de gheaţă.

— Ai fost exact în spatele meu, spuse el încetişor. Trebuie să fi văzut...

Ce să fi văzut? Văzuse cadavrul, pe el aplecat deasupra,

stopurile maşinii, uşa smulsă a garajului şi întunericul din spatele ei*. O umbră topindu-se în întuneric şi dispărând.* Nu. Clătină din cap, iar durerea fizică o făcu să se mai gândească o dată*. O umbră topindu-se în întuneric şi dispărând.* Nu reuşi să-şi recapete răsuflarea şi începu să se lupte cu mâinile puternice care o ţineau.

— Nu…

— Ba da.

Treptat, sub forţa privirii lui şi a atingerii, se calmă.

— Ce… Îşi umezi buzele şi încercă din nou: Ce era?

— Un demon.

— Demonii nu…

O umbră topindu-se în întuneric şi dispărând.

Îndreptându-se, Henri aproape îi zâmbi. Practic, o văzuse răsturnând faptele pe toate părţile, recunoscând evidenţa şi modificându-şi concepţia despre lume, ca s-o poată accepta. Nu păruse fericită, şi totuşi… Era impresionat. Oare ce ar fi trebuit să-i spună? Deşi nu era întru totul receptivă – nu c-ar fi condamnat-o –, nu era nici ostilă în mod deschis. Adevărul, atunci, sau atât din el cât părea sigur.

— Urmăream un demon. Am ajuns doar puţin prea târziu. L-am împiedicat să se hrănească, dar nu l-am putut împiedica să omoare. Se încruntă uşor. *Dumneata* de ce erai acolo, domnişoară Nelson?

Deci mi-a găsit actele. Vicki îşi dădu seama pentru prima dată că tot conţinutul genţii ei era împrăştiat pe măsuţa de cafea, din sticlă fumurie. Usturoiul, pachetul cu seminţe de muştar, biblia, crucifixul – toate erau întinse la vedere, caraghioase. Pufni uşor.

— Eu vânam un vampir.

Spre surpriza ei, după ce aruncă o privire neîncrezătoare spre conţinutul genţii, de parcă şi el l-ar fi văzut pentru prima dată, răpitorul ei, vânătorul de demoni, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote de râs.

*

Henry, duce de Richmond, îi simţise atenţia curioasă tot timpul mesei. De fiecare dată când ridica ochii, ea se uita

la el, dar, ori de câte ori el încerca să-i prindă privirea, ea îşi pleca pleoapele şi fixa cu sfială farfuria, genele lungi – atât de negre, încât precis că şi le vopsea – curbându-se pe obrazul de alabastru.

În timp ce sir Thomas, aşezat în stânga lui, sporovăia despre oi, el răsucea o boabă de strugure între degete şi se întreba cine putea fi doamna. Probabil o doamnă din nobilimea locală invitată la Sheriffhuton în ziua aceea, pentru că şi-ar fi reamintit-o, dacă ar fi făcut parte din alaiul cu care călătorise de la Londra. Cât se vedea din rochia ei era de culoare neagră. Să fi fost văduvă sau purta culoarea aceea doar pentru că ştia cât de minunat îi venea şi exista un soţ la pândă undeva în fundal?

Pentru prima dată de săptămâni bune, se bucura că Surrey hotărâse să nu-l însoţească la Sheriffhuton. *Femeile nu se uită niciodată la mine, când este el prin preajmă.*

Uite, a zâmbit, sunt sigur. Dădu deoparte strugurele zdrobit căzut pe ciorapi şi se întinse după vin, golind delicatul pahar veneţian dintr-o singură înghiţitură pofticioasă. Nu avea răbdare să mai aştepte.

— Sir Thomas…

— … bineînţeles, cel mai bun berbec pentru aşa o treabă este… Da, milord?

Henry se aplecă şi se apropie de cavalerul mai în vârstă; nu vroia să audă şi restul mesei, avea şi aşa parte de destule tachinări. De-abia reuşea să facă faţă cântecelelor bufonului tatălui său, Will Sommers, care scrisese despre el: „O fi având el chipul regescului părinte, / dar încă n-are tot atâta minte”.

— Sir Thomas, cine e femeia aşezată lângă sir Giles şi doamna lui?

— Femeia, milord?

— Da, femeia. Cu multă străduanie, tânărul duce reuşi să-şi păstreze vocea calmă. Sir Thomas era un vasal de frunte şi fusese şambelan credincios la Sheriffhuton în toţi anii lungi petrecuţi de el în Franţa, iar vârsta lui ar fi fost de ajuns ca să merite respect. Cea în negru. Chiar lângă sir Giles şi doamna lui.

— A, lângă sir Giles… Sir Thomas se aplecă mai bine. Doamna în chestiune ţinea privirea sfios plecată în farfurie. Este mândria bătrânului Beswick.

— Beswick. *Fiinţa aceea minunată era măritată cu Beswick? Baronul avea cel puţin vârsta lui sir Thomas.* Dar el este atât de bătrân!

— Este mort, milord. Sir Thomas rânji. Dar a făcut-o fericită, aş zice. Ea este o scumpete şi se pare că moartea bătrânului ţap o afectează. Am văzut-o destul de rar pe vremea când trăia el, iar acum şi mai rar.

— Cât timp au fost căsătoriţi?

— O lună… nu, două.

— Şi ea locuieşte la castelul Beswick?

Sir Thomas pufni pe nas.

— Dacă se poate numi castel acea ruină, da, milord.

— Dacă se poate numi castel acest morman de pietre în care ne aflăm – şi Henry arătă cu mâna sala uriaşă, aproape neschimbată din secolul doisprezece –, atunci poţi numi castel orice.

— Aceasta este o reşedinţă regală, protestă supărat sir Thomas.

A zâmbit. Am văzut limpede. A zâmbit. Către mine.

— Unde trăieşte ea, trebuie să fie raiul pe pământ, murmură Henry visător, uitând pentru o clipă unde era, pierdut în acel zâmbet.

Sir Thomas hohoti zgomotos, se înecă dintr-o înghiţitură de bere şi trebui să fie bătut viguros pe spate, atrăgând asupra lor atenţia pe care Henry ar fi vrut s-o evite.

— Ar trebui să fii mai atent cu distracţia, bunule cavaler, îl dojeni arhiepiscopul de York, după ce aceia săriţi să-i vină în ajutor se întoarseră la locurile lor.

— Nu eu, Înălţimea-Ta, îi răspunse pios prelatului sir Thomas. Bunul nostru duce simte că are pantalonii prea strâmţi.

În timp ce se înroşea, Henry îşi blestemă pielea blondă de Tudor, care îl făcea mereu să arate ca o fată, şi nu ca un bărbat adevărat, de şaisprezece ani întregi.

Mai târziu, când muzicanţii începură să cânte în

balconul menestrelilor, Henry începu să se plimbe printre oaspeţi, încercând – cu succes, credea el – să-şi ascundă scopul adevărat. Îl urmăreau de-acum, ştia sigur, şi unul sau doi precis îi relatau tatălui său tot ce făcea.

Când reuşi, în cele din urmă, să traverseze sala până aproape de ea, femeia îşi adună trena negru cu argintiu şi ieşi pe uşile deschise spre curtea castelului. Henry o urmă. Îl aştepta, şi el ştia că avea să-l aştepte, pe cea de-a doua dintre treptele largi; destul de departe de uşă, cât să ajungă pe întuneric până acolo, şi destul de aproape, cât s-o poată găsi.

— Este, ăăă… e cald în sală, nu-i aşa?

Ea se întoarse către el, chipul şi pieptul strălucindu-i palid.

— *Este* luna august.

— Da, într-adevăr. Nu erau singura pereche ieşită să respire din sala înăbuşitoare, plină de fum, dar ceilalţi se îndepărtară discret văzându-l pe duce apropiindu-se. Nu-ţi este… frică de răcoarea nopţii?

— Nu. Îmi place noaptea.

Vocea îi amintea de mare şi bănuia că s-ar fi putut îndepărta la fel de repede. Înăuntru, la lumina torţelor, o crezuse nu mai matură decât el, dar afară, sub stele, i se părea fără vârstă. Îşi umezi buzele uscate brusc şi mai căută ceva de spus.

— N-ai fost la vânătoare azi.

— Nu.

— Înseamnă că nu vânezi?

În ciuda întunericului, privirea ei o ţintui pe a lui.

— A, ba da.

Henry înghiţi greu şi se foi, nesimţindu-se în largul lui. Acum, pantalonii îl strângeau cu adevărat. Dacă trei ani la Curtea Franţei nu-l învăţaseră nimic altceva, măcar învăţase cum să recunoască invitaţia unei femei frumoase. Sperând că palma nu-i transpirase, îi întinse o mână.

— Ai un nume? o întrebă, atunci când ea îşi lăsă degetele reci peste degetele lui.

— Christina.

*

— Vampir? Henry se uită uluit la Christina. Eu am glumit.

— Ai glumit? Se întoarse de la fereastră, cu braţele încrucişate la piept. Aşa îmi spune Norfolk.

— Norfolk este un nebun gelos.

Henry bănuia că tatăl lui îl trimisese pe ducele de Norfolk să-l spioneze, să afle de ce rămânea în continuare la Sheriffhuton, o reşedinţă despre care nu pretindea că i-ar fi plăcut, deşi venise luna septembrie. Şi mai bănuia că nu i se ordonase să se întoarcă la curte numai pentru că tatăl lui aproba în secret flirtul cu o văduvă mai în vârstă şi foarte frumoasă. Nu era atât de prost, încât să creadă că tatăl său nu ştia.

— Da? Poate. Sprâncenele ca abanosul se încruntară. Te-ai întrebat vreodată, Henry, de ce nu mă vezi decât noaptea?

— Atâta timp cât te pot vedea…

— Te-ai întrebat de ce nu m-ai văzut vreodată mâncând sau bând?

— Ai fost la banchete, protestă Henry, nedumerit.

Nu făcuse decât o glumă.

— Dar nu m-ai văzut niciodată mâncând sau bând, stărui Christina. Şi, chiar în această seară, ai comentat şi tu despre puterea mea.

— De ce îmi spui toate acestea? Viaţa lui ajunsese să se învârtă în jurul orelor petrecute în patul uriaş cu baldachin. Era perfectă. N-o putea vedea altfel.

— Norfolk m-a numit vampir. Ochii ei îi ţintuiră pe ai lui şi nu-l lăsară să-şi mute privirea. Pasul următor va fi să şi dovedească. Îţi va spune că, dacă nu sunt ceea ce pretinde el, să vin la tine ziua. Făcu o pauză şi vocea i se răci. Iar tu, bănuiesc, îmi vei cere să vin. Şi atunci, fie voi zbura şi n-ai să mă mai vezi niciodată, fie voi muri.

— Nu, n-am să-ţi cer niciodată…

— Ba da, dacă nu crezi că sunt vampir. De aceea îţi şi mărturisesc.

Henry deschise şi închise gura uluit, iar când vorbi, în cele din urmă, vocea îi suna ca o caricatură a tonului său obişnuit.

— Dar te-am văzut primind împărtăşania.

— Sunt la fel de bună catolică precum eşti şi tu, Henry. Poate chiar mai bună, căci tu ai mai mult de pierdut, de când slujba noastră nu-i mai place regelui. Zâmbi cumva trist. Nu sunt o creatură diavolească. M-am născut din doi părinţi muritori.

N-o văzuse niciodată la lumina zilei. N-o văzuse niciodată mâncând sau bând. Era mult prea puternică pentru sexul şi mărimea ei. Dar primea împărtăşania şi-şi umplea nopţile cu rugăciuni.

— Când te-ai născut?

Vocea lui revenise aproape la normal.

— În o mie trei sute douăzeci şi şapte, anul când a urcat pe tron Edward III. Bunicul bunicului tău încă nu fusese conceput.

Nu era greu să te gândeşti la ea ca la o frumuseţe fără vârstă, niciodată atinsă de trecerea secolelor. De aici încolo, nu era greu să crezi tot restul.

Vampir. Ea văzu acceptarea de pe chipul lui şi-şi desfăcu larg braţele. Mantia largă pe care o purta alunecă pe pardoseală, ceea ce îi îngădui lui s-o vadă aşa cum nu fusese deloc sigur că avea s-o mai vadă vreodată.

— Mă vei pedepsi? îl întrebă încet, prinzându-l în plasa frumuseţii ei. Mă vei arde pe rug? Sau vei avea puterea să mă iubeşti şi să te laşi iubit la rândul tău?

Flăcările din cămin aruncau umbre pe tapiseria de pe perete. Înger sau demon, lui Henry nu-i păsa. Era al ei şi, dacă asta îi trimitea sufletul în iad, atunci aşa să fie!

Desfăcu şi el braţele, în chip de răspuns.

În timp ce se pierdea în îmbrăţişarea lui, el îşi lipi buzele de părul ei negru, parfumat, şi o întrebă:

— De ce nu te-ai hrănit niciodată din mine?

— Dar m-am hrănit. Şi mă hrănesc.

El se încruntă.

— N-am găsit niciodată urme pe gât…

— Gâtul este prea la vedere. Îi simţi zâmbetul pe piept. Şi gâtul nu e singura parte de pe trupul tău de care mi-am lipit gura.

Chiar dacă el se înroşi, ea se aplecă să-i arate la ce se referea şi, cumva, faptul că ştia că se hrănea când îi oferea plăcere îl duse pe asemenea culmi, încât se gândi că nu va putea suporta extazul. Iadul merita pe deplin.

— A fost ideea ta, nu-i aşa?

Ducele de Norfolk înclină capul. Avea ochii pierduţi în întuneric şi ridurile adânci din jurul gurii nu existaseră, cu o lună înainte.

— Da, recunoscu el cu greutate, dar numai pentru binele tău, Henry.

— Pentru binele meu? hohoti amar Henry. Poate pentru binele tău. Aşa ajungi mai aproape de tron.

Îl văzu pe bărbat tresărind şi se bucură. Nu credea cu adevărat că Norfolk se folosea de el ca să se apropie de tron; ducele îi dovedise prietenie de multe ori, dar Henry tocmai se întorsese de la o discuţie dureroasă cu tatăl lui şi vroia să se răcorească.

Te însori cu Mary, fiica lui Norfolk, până la sfârşitul acestei luni. Îţi petreci Crăciunul la curte, apoi te retragi pe domeniul Richmond şi nu mai calci niciodată pe la Sheriffhuton.

Norfolk oftă şi lăsă o mână obosită pe umărul lui Henry. Propria lui discuţie cu tatăl tânărului duce nu fusese nici ea deloc plăcută.

— Ceea ce nu ştie, bănuieşte; i-am propus asta ca singură posibilitate de scăpare.

Henry se scutură de sub mâna lui. Să nu se mai ducă niciodată la Sheriffhuton. Să n-o mai vadă niciodată. Să nu-i mai audă niciodată râsul şi să nu-i mai simtă atingerea. Să n-o mai atingă niciodată la rândul lui. Îşi încleştă dinţii, ca să nu urle, cum i-ar fi venit.

— Nu înţelegi, mârâi el, în schimb, şi se îndepărtă cu paşi mari pe coridor, înainte să izbucnească în lacrimile care-i urcau în gât.

— Christina! O luă la fugă, se aruncă în genunchi şi-şi înfundă capul în poala ei. O vreme, lumea deveni atingerea mâinilor ei şi sunetul vocii ei. Când avu, în cele din urmă, puterea să se ridice, era destul de aproape, cât să-i vadă numai faţa. Ce faci aici? Tata şi Norfolk bănuiesc ceva şi, dacă te găsesc…

Ea îşi trecu degetele reci peste sprâncenele lui.

— Nu mă vor găsi. Am un loc sigur în care stau peste zi şi nu vom petrece atât de multe nopţi împreună, încât să ne descopere. Se opri şi-i cuprinse obrazul în palmă. Plec, dar nu puteam pleca fără să-mi iau rămas bun.

— Pleci? repetă prosteşte Henry.

Ea încuviinţă şi părul despletit îi căzu peste faţă.

— Anglia a devenit prea periculoasă pentru mine.

— Dar unde…

— În Franţa, cred. Deocamdată.

Îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— Ia-mă cu tine. Nu pot trăi fără tine.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele ei.

— Nu poţi să trăieşti *cu* mine, îi aminti ea.

— Viaţă, moarte, neviaţă, nemoarte. Sări în picioare şi-şi desfăcu larg braţele. Nu-mi pasă, atâta vreme cât sunt cu tine.

— Eşti foarte tânăr.

Vorbele nu sunau hotărât şi el îi citi pe chip indecizia. Îl voia! Ah, Cristoase binecuvântat, pe toţi sfinţii, chiar îl voia!

— Câţi ani aveai tu când ai murit?

Ea îşi muşcă buzele.

— Şaptesprezece.

— Eu voi împlini şaptesprezece peste două luni. Se aruncă din nou în genunchi. Poţi aştepta atât?

— Două luni…

— Doar două. Nu-şi putea ascunde triumful din voce. Apoi mă vei avea pentru eternitate.

Ea râse şi-l trase la piept.

— Ai o părere bună despre tine, milord.

— Adevărat, recunoscu el, cu vocea oarecum înăbuşită.

— Dacă ar intra acum doamna ta…

— Mary? Are camerele ei şi e fericită să rămână în ele.

Încă în genunchi, o trase către pat.

În cele două luni, ea începu să se hrănească în fiecare noapte, sorbind din el cât putea suporta.

Norfolk postă paznici la camera lui. Henry ordonă să fie daţi afară, pentru prima dată în viaţă dovedindu-se fiul tatălui său.

Două luni mai târziu, în timp ce doctorii îşi storceau minţile, neştiind de ce era tot mai slăbit, în timp ce Norfolk răscolea împrejurimile, căutându-l degeaba, ea îl trase din nou la piept şi el sorbi sângele vieţii veşnice.

*

— Lasă-mă să mă lămuresc: eşti fiul nelegitim al regelui Henric VIII?

— Exact.

Henry Fitzroy, odinioară duce de Richmond şi Somerset, *earl* de Nottingham şi cavaler al Ordinului Jartierei, îşi rezemă fruntea de sticla rece a ferestrei şi se uită în jos, la luminile oraşului Toronto. Trecuse multă vreme de când nu mai spusese povestea; uitase cât de sleit îl lăsa.

Vicki se uită din nou la cartea despre epoca Tudorilor deschisă în poala ei şi bătu cu unghia într-un paragraf.

— Aici scrie că ai murit la şaptesprezece ani.

Scuturându-se din letargie, Henry se întoarse cu faţa la ea.

— Da, ştii, pe urmă mi-am revenit.

— Nu arăţi de şaptesprezece ani, se încruntă ea. Poate de vreo douăzeci şi cinci, dar nu mai tânăr.

El ridică din umeri:

— Îmbătrânim şi noi. Dar îmbătrânim încet.

— Aici nu scrie nimic, dar n-a existat cumva un mister legat de înmormântarea ta? Un colţ al gurii i se ridică, văzându-i expresia surprinsă, cel mai bun zâmbet la îndemână, având în vederea falca ei. Am o diplomă în istorie.

— Nu-i o diplomă neobişnuită pentru cineva cu munca ta?

Se referea la munca de detectiv particular, îşi dădu ea seama, dar era la fel de neobişnuit şi pentru un poliţist. Dacă ar fi avut un bănuţ pentru fiecare ocazie când cineva, de obicei un ofiţer mai mare în grad, repetase vechea zicală *Cine nu învaţă din istorie este condamnat s-o repete,* ar fi fost acum o femeie bogată.

— Nu mi-a stricat, răspunse ea, puţin cam apăsat. Înmormântarea?

— Da, mă rog, n-a fost aşa cum m-am aşteptat, asta cu siguranţă.

Îşi încleştă palmele ca să le oprească tremuratul şi amintirile îl năpădiră din nou, deşi încerca să le ţină piept.

*

Se trezi – confuz şi dezorientat. Încet, deveni conştient de bătăile inimii şi-i îngădui să-l aducă în simţiri. Nu se mai aflase niciodată într-un întuneric atât de complet şi, în ciuda faptului că ţinea minte asigurările Christinei, începu să se teamă. Panica îi spori atunci când încercă să dea la o parte capacul criptei şi descoperi că nu-l putea mişca. Nu avea piatră deasupra, ci lemn negeluit, care îl apăsa pe piept şi-l strângea pe margini. Peste tot în jur mirosea a pământ. Nu un cavou nobil, ci un mormânt comun.

Ţipă atât de mult, încât începu să-l doară gâtul, se răsuci şi împinse cât îi permitea spaţiul strâmt, dar, deşi lemnul scârţâi o dată sau de două ori, greutatea pământului era copleşitoare.

Se opri, până la urmă, pentru că îşi dădu seama că ar fi fost infinit mai rău să distrugă coşciugul şi să rămână acoperit numai de pământ. Atunci începu şi foamea. Nu îşi dădea seama de câtă vreme zăcea, paralizat de frică, cu măruntaiele strânse de groază, dar, în cele din urmă, reuşi să nu înnebunească, pentru că auzi un hârleţ muşcând pământul de deasupra lui.

*

— Ştii, spuse el, trecându-şi o mână peste faţă, cu groaza încă simţindu-i-se în vorbe, există un motiv cât se poate de întemeiat pentru care vampirii provin din rândul nobililor; este mult mai uşor să ieşi dintr-un cavou. Eu am fost îngropat de-adevăratelea, adânc, şi trei zile a durat până m-a găsit Christina şi m-a dezgropat.

Uneori, chiar şi după patru secole, când se trezea seara, i se părea că se afla iarăşi acolo. Singur. În întuneric. Aşteptând să treacă eternitatea.

— Aşadar, tatăl tău – Vicki se opri, îi venea greu să rostească restul cuvintelor – Henric VIII, chiar a bănuit?

Henry râse, dar nu suna prea vesel.

— În fine, nu numai c-a bănuit. Am descoperit mai târziu că ordonase să-mi fie înfipt un ţăruş în inimă, să mi se umple gura cu usturoi şi să-mi fie cusute buzele, apoi să-mi fie tăiat capul şi îngropat separat. Slavă Domnului, Norfolk mi-a rămas un prieten adevărat până la sfârşit.

— L-ai mai văzut?

— De două ori. A înţeles mai bine decât credeam.

— Ce s-a întâmplat cu Christina?

— M-a îndrumat prin nebunia care urmează transformării. M-a păzit în anul cât am dormit, ca să mi se adapteze trupul noilor condiţii. M-a învăţat cum să mă hrănesc fără să ucid. Şi, pe urmă, m-a părăsit.

— Te-a părăsit? Vicki ridică din sprâncene până când îi ajunseră aproape în păr. După toate astea, te-a părăsit?

Henry se întoarse din nou şi se uită la luminile oraşului. Putea fi pe undeva pe-acolo, nu avea să ştie niciodată. Nu că i-ar fi păsat, trebuia să admită cu o vagă tristeţe.

— Când legătura părinte-copil şi-a terminat menirea, preferăm să vânăm singuri. Cele mai strânse legături se formează pentru noi atunci când ne hrănim şi nu ne putem hrăni unii dintr-alţii. Rămase cu palma lipită de geam. Legătura emoţională, dragostea, dacă vrei, care ne împinge să ne oferim sângele unui muritor nu supravieţuieşte niciodată schimbării.

— Dar aţi putea, totuşi…

— Da, dar nu-i acelaşi lucru. Se scutură de melancolie şi

se întoarse din nou cu faţa la ea. Şi asta se leagă strâns de hrănire.

— Aha. Păi, atunci, poveştile despre vampirii…

— Cu puterea de a zămisli? Henry îi zâmbi. Sunt adevărate. Dar e nevoie de o mulţime de timp de practică.

Vicki simţi că i se încingeau obrajii şi-şi coborî privirile. Patru sute cincizeci de ani de practică… Încleştă dinţii involuntar şi durerea bruscă şi ascuţită din maxilar i se păru o schimbare binevenită. *Nu astă-seară, mă doare capul.* Închise cartea din poală şi o puse cu grijă deoparte, uitându-se în acelaşi timp la ceas. 4:43. *Am auzit câteva mărturisiri interesante la viaţa mea, dar asta…* Exista, desigur, posibilitatea să nu creadă nimic din ce auzise. Să plece din apartament convinsă că avea de-a face cu un nebun şi să-i trimită pe oamenii în halate halbe să-l închidă pe domnul Fitzroy, fiul nelegitim al regelui Henric VIII, *etcetera, etcetera,* unde merita să şadă. Numai că, dacă îl credea şi încerca să se convingă singură că nu, atunci încerca să se convingă de o minciună.

— De ce mi-ai spus toate astea? întrebă ea, în cele din urmă.

Henry ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că aveam două posibilităţi. Să am încredere în tine sau să te ucid. Dacă aveam încredere în tine mai întâi, îşi desfăcu el braţele larg, şi descopeream că nu este o idee bună, puteam să te ucid pe urmă, fără să fi apucat să-mi faci vreun rău.

— Stai o clipă, se oţărî Vicki. Nu sunt chiar atât de uşor de ucis! El stătea la fereastră, la trei metri distanţă, poate patru. Dar nici nu apucă să-i bată inima o dată şi el se afla lângă ea, pe canapea, cu mâinile strânse uşor în jurul gâtului ei. N-ar fi avut cum să-l oprească. Nici nu-l văzuse mişcându-se. Ah! exclamă.

El îşi retrase mâinile şi continuă, de parcă nu l-ar fi întrerupt.

— Dar, dacă te omoram de la început, atunci totul se termina. Şi cred că ne putem ajuta unul pe altul.

— Cum? Aflat atât de aproape, se simţea vag copleşită

de prezenţa lui şi se luptă cu dorinţa de a nu se muta ceva mai departe. Sau mai aproape. *Patru sute cincizeci de ani dezvoltă o personalitate puternică,* observă ea, mutându-şi privirea pe tapiţeria albă de catifea.

— Demonul vânează noaptea. La fel şi eu. Dar cel care invocă demonul este muritor şi trebuie să-şi trăiască viaţa ziua.

— Sugerezi c-ar trebui să facem echipă?

— Până când va fi prins demonul, da.

Mângâie catifeaua în sus şi în jos, în jos şi în sus, apoi se uită din nou la el. *Ochi căprui-deschis. Am avut dreptate.*

— De ce-ţi pasă?

— Să fie prins demonul? Henry se ridică şi se întoarse lângă fereastră. Nu-mi pasă în mod special, dar ziarele dau vina pe vampiri şi astfel ne pun în pericol. Jos, în stradă, luminile unei maşini singuratice goneau pe strada Jarvis. Până de curând, chiar şi eu am crezut că e ca mine – un copil abandonat, neînvăţat.

— Lăsat intenţionat să se descurce pe cont propriu?

— Poate. Sau poate că părintele nici măcar nu ştie de copil.

— Am înţeles c-ai spus că trebuie să existe o legătură emoţională.

— Nu. Am spus că legătura emoţională nu supravieţuieşte transformării, nu am spus că trebuie să existe. Specia mea poate aduce pe lume copii accidental sau din motive la fel de greşite ca şi specia voastră. Tehnic, nu e nevoie decât ca vampirul să se hrănească prea mult şi ca muritorul să se hrănească şi el la rândul lui.

— Să se hrănească şi muritorul la rândul lui? Cum naiba se poate întâmpla aşa ceva?

El se întoarse cu faţa.

— Să înţeleg, spuse el laconic, că tu nu muşti.

Vicki simţi că-i ardeau iarăşi obrajii şi se grăbi să schimbe subiectul:

— Îl căutai pe acest copil?

— În noaptea asta? Henry clătină din cap. Nu, în

noaptea asta ştiam că trebuie să caut un demon. Se întoarse spre canapea şi se aşează din nou lângă ea, cu mâna pe braţul de lemn al acesteia. Când crimele vor înceta, poveştile vor înceta şi ele şi vampirii se vor putea retrage din nou în mituri şi legende. Preferăm să fie aşa. De fapt, ne străduim din răsputeri să fie aşa. Dacă ziarele îşi conving cititorii că existăm, ne vor putea descoperi – obiceiurile noastre sunt prea bine cunoscute. Îi prinse privirea, o fixă cu ochii şi-şi dezgoli uşor dinţii. Eu, cel puţin, nu intenţionez să sfârşesc cu un ţăruş înfipt în inimă pentru ceva ce n-am făcut.

Când îi dădu drumul – şi ea refuză să se mintă că s-ar fi putut uita în altă parte, chiar fără permisiunea lui –, Vicki îşi adună înapoi în geantă lucrurile înşirate pe măsuţa de cafea şi se ridică în picioare. Deşi îl vedea, nu putea zări în jur mai mult decât peste umărul lui drept.

— Trebuie să mă gândesc. Încerca să-şi păstreze vocea cât mai neutră cu putinţă. La tot ce mi-ai spus… trebuie să mă gândesc.

Era destul de puţin, dar era tot ce putea, deocamdată. Henry încuviinţă.

— Înţeleg.

— Atunci pot să plec?

— Poţi să pleci.

Încuviinţă la rândul ei şi, căutându-şi mănuşile în buzunar, se îndreptă spre uşă.

— Victoria.

Vicki nu crezuse niciodată că numele au o putere a lor şi că acela care le rosteşte capătă acea putere, dar nu se putu împiedica să se întoarcă din nou cu faţa la el.

— Îţi mulţumesc că nu mi-ai propus să povestesc toate aceste lucruri poliţiei.

Ea pufni.

— Poliţiei? Par atât de proastă?

El zâmbi.

— Nu. Nu pari.

A avut mult timp la îndemână ca să-şi perfecţioneze zâmbetul ăsta, îşi aminti ea, încercând să-şi liniştească

bătăile inimii, dintr-odată dezordonate. Căută uşa cu mâna în spatele ei, o deschise şi ieşi. În ciuda apropierii, rămase un moment de cealaltă parte, să-şi tragă răsuflarea. *Vampiri. Demoni. Nu te învaţă nimic despre asemenea tâmpenii la Academia de Poliţie…*

Şapte

Pentru că străzile din centru erau departe de a fi întunecate şi pentru că se descurcase atât de bine pe Woodbine cu atât de puţină lumină, Vicki hotărî să se ducă până acasă pe jos. Îşi ridică gulerul, ca să se ferească de vânt, îşi înfundă mâinile cu mănuşi cu tot în buzunare, mai mult din obişnuinţă, decât ca să se încălzească mai bine, şi o luă spre vest pe strada Bloor. Nu era chiar atât de departe şi avea nevoie să se gândească.

Aerul rece îi făcea bine la falcă şi parcă îi mai ostoia bubuiturile din cap. Deşi trebuia să aibă grijă să nu lovească prea tare pavajul cu călcâiele, mersul pe jos rămânea infinit preferabil hurducăitului unui taxi.

Şi avea nevoie să se gândească.

Vampiri şi demoni; sau cel puţin *un* vampir şi *un* demon. În opt ani de poliţie, văzuse o mulţime de ciudăţenii şi fusese silită să creadă în existenţa unor lucruri pe care cei mai mulţi oameni normali – cu excepţia poliţiştilor şi a lucrătorilor sociali – preferă să le ignore. Pe lângă unele dintre cruzimile aplicate de cei puternici celor slabi, vampirii şi demonii nu erau chiar atât de greu de înghiţit. Iar vampirul *ăsta* părea să facă parte dintre băieţii buni.

Îl văzu din nou zâmbind şi se împotrivi cu asprime să reacţioneze la amintire.

La strada Yonge, o luă spre sud, aşteptând să se facă verde la semafor mai mult din obişnuinţă, decât din necesitate. Deşi nu chiar scăldată în lumină, intersecţia era departe de a fi întunecată şi circulaţia încă destul de rară. Nu era singura persoană de pe strada Yonge, care nu se golea niciodată de tot, dar ceilalţi pe care treburile sau modul de viaţă îi ţineau pe-afară în orele dintre miezul

nopţii şi zori se fereau cu discreţie din calea ei.

„Din cauză că mergi ca o poliţistă”, îi explicase odată Tony. „După o vreme, toţi începeţi să arătaţi la fel. Cu uniformă sau fără uniformă, nu mai are importanţă.” Vicki nu avea niciun motiv să nu-l creadă – vedea singură efectele. Aşa cum nu avea niciun motiv să nu-l creadă pe Henry Fitzroy – văzuse demonul cu ochii ei.

O umbră topindu-se în întuneric şi dispărând. Nu văzuse decât urma unei forme înghiţite de pământ şi pentru asta era recunoscătoare. Silueta vagă pe care şi-o amintea continua s-o umple de groază şi mintea ei încerca în continuare s-o ţină departe de amintire. Mirosul de putrefacţie, însă, şi-l amintea perfect.

Vicki îşi strânse mai bine haina, însă răceala simţită nu avea nimic de-a face cu temperatura nopţii.

Demon. Cel puţin acum ştiau ce căutau. *Ştiau?* Nu, *ea* ştia. Schiţă un zâmbet, gândindu-se la ce ar fi însemnat să-i explice aşa ceva lui Mike Celluci. El nu fusese acolo, ar fi crezut că-şi pierduse minţile. *La dracu’ dacă n-aş fi fost acolo, aş crede şi eu că mi-am pierdut minţile.* În plus, nu-i putea povesti nimic lui Celluci fără să-l trădeze pe Henry…

Henry-vampirul. Dacă nu era ceea ce pretindea, de ce şi-ar fi bătut capul să inventeze o poveste atât de complicată?

Nu contează, se dojeni singură. *Este o întrebare tâmpită.* Întâlnise mincinoşi patologici, arestase câţiva, lucrase împreună cu unul şi ştia că nu-şi pun niciodată întrebarea de ce.

Povestea lui Henry fusese atât de complicată, încât trebuia să fie adevărată. Nu-i aşa?

La strada Colegiului, se opri în colţ. La numai o intersecţie spre vest, vedea luminile de la sediul central al poliţiei. Ar fi putut să intre, să bea o cafea, să stea de vorbă cu cineva în stare să înţeleagă. *Despre demoni şi vampiri, sigur.* Brusc, sediul poliţiei i se păru foarte îndepărtat.

Putea să treacă pe lângă el, s-o cotească spre vest pe strada Huron şi să ajungă acasă, dar, în ciuda tuturor celor

petrecute, nu se simţea obosită şi nu vroia să se închidă între patru pereţi până nu-şi scotea din cap toate umbrele şi întunecimile. Urmări un tramvai care trecu zdroncănind pe lângă ea, un spaţiu de lumină şi căldură, pustiu cu excepţia vatmanului, şi continuă să meargă spre sud, către Dundas.

Apropiindu-se de volumul uriaş de beton şi sticlă al clădirii Centrului Eaton, auzi clopotele de la catedrala Sfântul Mihail bătând ora. În timpul zilei, zgomotul oraşului le acoperea sunetul, dar în acest moment încă liniştit dinaintea zorilor, reverberau peste tot centrul.

Clopote mai mici se adăugau şi ele, dar cele de la Sfântul Mihail dominau.

Fără să fie sigură de ce, Vicki urmă sunetul. Urmărise odată un traficant de droguri în sus pe scările catedralei, cu ani în urmă, când încă mai lucra în uniformă. Individul se apucase de uşi, căutând refugiu. Dar uşile erau încuiate. După toate aparenţele, nici măcar Dumnezeu nu avea încredere să lase uşile deschise noaptea, într-un oraş mare. Traficantul se zbătuse tot drumul înapoi până la maşină şi nu i se păruse deloc nostim când Vicki şi partenerul ei îl numiseră Quasimodo.

Se aştepta ca uşile masive de lemn să fie încuiate şi acum, dar, spre surpriza ei, se deschiseră fără zgomot. La fel, fără zgomot, se strecură înăuntru şi le închise în urma ei.

Păstraţi liniştea în timpul priveghiului din Săptămâna Mare, avertiza un panou de carton montat într-un suport de alamă

Cu tălpile de cauciuc ale pantofilor ei scârţâind uşor pe pardoseală, Vicki intră în naos. Doar o jumătate dintre lumini erau aprinse, creând în biserică o atmosferă de crepuscul aproape mitică. Vicki vedea ceva, dar numai dacă şi numai pentru că nu-şi concentra privirea pe nimic anume. Un preot îngenunchease la altar şi, în primele câteva rânduri de strane, şedeau împrăştiate nişte femei durdulii îmbrăcate în negru, arătând ca şi cum ar fi fost modelate din lut. Murmurul slab de voci, adunate în ceea

ce Vicki presupunea că era o rugăciune, şi sunetul slab al mătăniilor nu reuşeau deloc să spulbere liniştea grea a edificiului. Aşteptau; arătau ca şi cum ar fi aşteptat. Ce anume, Vicki nu avea idee.

Pâlpâitul unor luminiţe îi atrase atenţia şi se strecură pe culoar spre stânga, până reuşi să vadă un alcov de pe peretele dinspre sud. Trei sau patru şiruri de lumânări în suporturi roşii de sticlă erau aşezate sub o icoană luminată de un singur spot. Maica Domnului, drapată în albastru şi alb, îşi desfăcea braţele, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga lume. Zâmbetul ei arăta înţelegere şi artistul reuşise să-i surprindă un fel de tristeţe în ochi.

Ca mulţi dintre cei din generaţia ei, Vicki fusese crescută vag creştină. Recunoştea simbolurile bisericii şi-i ştia poveştile, dar cam atât. Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva pierduse ceva important. Îşi scoase mănuşile şi se strecură într-o strană.

Nici măcar nu ştiu: cred în Dumnezeu? – recunoscu ea în faţa icoanei, ca şi cum s-ar fi scuzat. *Dar nici în vampiri n-am crezut, până în noaptea asta.*

Era cald în catedrală şi somnul tras după-amiază părea foarte îndepărtat. Îşi plecă uşor capul pe lemnul lustruit şi încet chipul Madonei începu să se înceţoşeze…

Undeva, departe, ceva se sparse cu zgomot, sugerându-i unei urechi experimentate un lucru izbit cu violenţă de pardoseală. Vicki se foi, deschise ochii, dar nu păru în stare să se mişte. Rămase prăbuşită în strană, cuprinsă de o ciudată moleşeală, în timp ce zgomotele distrugerii deveneau tot mai puternice. Auzi voci de bărbaţi strigând, mai degrabă de satisfacţie decât de mânie, dar nu reuşi să le înţeleagă vorbele.

În alcov, spotul luminos părea să se fi ars. Înfăşurată în umbră, luminată numai de şirurile pâlpâitoare de lumânări, Madona continua să zâmbească trist, desfăcându-şi braţele către lume. Vicki se încruntă. Lumânările erau scurte şi albe, ceara se scursese şi se întărise neregulat pe marginile sfeşnicelor de metal şi pe

pardoseala de piatră.

Dar lumânările erau în suporturi închise de sticlă, iar pardoseala... Pardoseala era acoperită cu covoare...

O izbitură, mai puternică şi mai apropiată decât altele, o făcu să tresară, dar nu reuşi să rupă toropeala care o ţintuia în strană.

Văzu mai întâi toporul, pe urmă coada, pe urmă omul care îl ţinea. Se ridica din marginea stranei din primul rând, cea de lângă altar. Hainele lui negre erau stropite cu praf de tencuială şi, prin deschizătura din faţă a hainei largi din piele, lui Vicki i se păru că întrezărea strălucirea aurului. Resturi de bucăţi colorate de sticlă de la candele zăceau împrăştiate pe cizmele lui uriaşe. Sudoarea îi închidea la culoare părul tuns scurt, tăiat grosolan după forma capului, iar buzele retrase dezveleau cioturi de dinţi gălbejite.

Se proţăpi la intrarea în alcov, îşi trase sufletul şi ridică toporul.

Lama se opri chiar lângă zâmbetul Madonei, cu coada prinsă de braţul ridicat al unui tânăr apărut brusc în faţa lui. Cel cu toporul înjură şi încercă să-şi elibereze arma. Dar toporul rămase exact în aceeaşi poziţie.

Lui Vicki i se păru că tânărul răsuci uşor încheietura şi pe urmă coborî braţul, dar probabil că făcuse mai mult, pentru că cel cu toporul înjură din nou, scăpă arma din strânsoare şi aproape căzu. Se trase înapoi, împleticindu-se, şi Vicki îl văzu pentru prima oară pe tânărul care acum ţinea toporul.

Henry. Luminile tremurătoare ale lumânărilor din spatele lui îi aruncau luciri roşii-aurii în păr şi capul lui aproape că avea halou. Purta culorile Madonei; fâşii de dantelă albe ca zăpada la guler şi manşete, o cămaşă albă ieşindu-i prin mânecile spintecate ale jachetei albastre. Ochii, aflaţi în umbră, i se îngustară şi ridică mâinile.

Coada toporului se rupse. Sunetul de lemn frânt se reverberă în alcov, urmat repede de zgomotul celor două bucăţi izbindu-se de pardoseală. Vicki nu-l văzuse pe Henry mişcându-se, dar imediat după aceea îl zări pe cel

cu toporul apucat de revere şi ridicat în aer, cu picioarele atârnând la treizeci de centimetri deasupra pardoselii de marmură.

— Sfânta Fecioară se află sub protecţia mea, spuse el, iar în aceste cuvinte liniştite se afla o ameninţare mai mare decât în orice armă.

Gura agresorului se deschise şi se închise, fără să se audă niciun sunet. Atârna fără vlagă şi îngrozit. Când îi dădu drumul, se prăbuşi în genunchi, aparent incapabil să-şi ia ochii de la Henry.

Lui Vicki, vampirul i se părea un înger răzbunător, gata să scoată oricând o sabie în flăcări şi să-i doboare pe duşmanii Domnului. Bărbatul cu toporul părea să-l vadă la fel, pentru că gemea încetişor şi ridica braţele implorator.

Henry făcu un pas înapoi şi-i îngădui prizonierului să-şi coboare privirile.

— Pleacă, îi ordonă.

Tot în genunchi, omul cu toporul se îndepărtă, târându-se de-a-ndăratelea, până ieşi din raza vizuală a lui Vicki. Henry îl mai urmări încă o clipă, apoi se întoarse, făcu semnul crucii şi îngenunche. Deasupra capului său plecat, Vicki întâlni ochii pictaţi ai Madonei, îşi simţi pleoapele îngreunându-se şi închizându-se, împotriva voinţei ei.

Când îi deschise din nou, peste o secundă, spotul luminos era din nou la locul lui, lumânările se aflau în suporturi roşii de sticlă şi un cap roşcat se pleca sub icoană.

Incapacitatea de a se mişca părea să-i fi dispărut, aşa că se ridică în picioare şi ieşi din strană, îndreptându-se către alcov.

— Henry…

Auzindu-şi numele, se închină, se ridică şi se întoarse cu faţa spre ea, strângându-şi pardesiul lung de piele în timp ce se apropia.

— Ce…

El clătină din cap, îşi duse degetul la buze şi, apucând-o cu o mână uşor de braţ, o conduse afară din naos.

— Ai tras un mic somn plăcut? o întrebă, eliberându-i braţul după ce uşile grele de lemn se închiseră în urma lor.

— Somn? repetă Vicki, trecându-şi mâna prin păr. Da, cred că da.

Henry o privi îngrijorat, încruntându-se.

— Te simţi bine? Ai primit o lovitură zdravănă în cap mai devreme.

— Sunt bine. Fusese totul un vis, evident. Nu ai niciun fel de accent.

În visul ei, avusese.

— L-am pierdut cu ani în urmă. Am venit în Canada chiar după Primul Război Mondial. Eşti sigură că te simţi bine?

— Ţi-am spus, sunt bine. Începu să coboare scările catedralei.

Henri oftă şi o urmă. Parcă îşi aducea aminte că somnul de după o lovitură la cap nu-i neapărat un lucru bun, dar el intrase în biserică imediat după ea şi văzuse că nu dormise prea mult.

A fost doar un vis, îşi spuse ea hotărâtă, în timp ce se îndreptau amândoi către nord. *Cu vampirii și demonii mă mai descurc, dar viziunile religioase ies din discuţie.* Deşi nu avea idee de ce ar fi trebuit să-l viseze pe Henry Fitzroy apărând o icoană a Madonei de unii care păreau puritanii lui Cromwell. *Poate a fost un semn.* Poate *a fost* din cauza loviturii primite mai devreme. În orice caz, puţinele bănuieli rămase în legătură cu originea lui de bastard regal păreau să fi dispărut complet şi, deşi ar fi fost gata să parieze mai degrabă pe subconştientul ei, decât pe intervenţia divină, se hotărî să-şi păstreze mintea receptivă. Pentru orice eventualitate. *Ia stai o clipă…*

— M-ai urmărit!

Henry zâmbi prudent.

— Tocmai ţi-am împărtăşit un secret care m-ar putea costa viaţa. Trebuia să văd ce faci mai departe.

În ciuda iritării, Vicki recunoscu că avea dreptate.

— Şi?

Henry ridică din umeri.

— Spune-mi tu.

Vicki îşi împinse cureaua genţii înapoi pe umăr.

— Cred, zise ea rar, că ai dreptate. Putem rezolva mai multe, lucrând împreună. Aşa că poţi să mă consideri partenera ta. Se împiedică de o groapă din caldarâm, se îndreptă înainte ca Henry să apuce s-o ajute şi adăugă sec: Dar să ştii că, în general, lucrez numai ziua.

Nu era momentul să-i explice de ce. Nu încă.

Henry încuviinţă:

— E bine ziua. Eu, pentru că sunt ceva mai sensibil, prefer să lucrez noaptea. Amândoi acoperim toate cele douăzeci şi patru de ore ale unei zile. Şi, că veni vorba de ziuă – se uită spre răsărit, de unde simţea apropiindu-se zorii – eu trebuie să plec. Putem sta de vorbă mâine seară?

— Când?

— La două ore după apus. Ca să am timp să înghit ceva.

Dispăru înainte să aibă ea timp să reacţioneze. Sau să-i răspundă.

— Vedem noi cine face pe nevinovatul mâine seară, pufni ea şi o porni spre casă.

Soarele se ivea la orizont când ajunse în apartamentul ei şi, căscând de riscă să i se rupă fălcile, se vârî direct în pat. Numai ca să fie trezită violent după trei sferturi de oră.

— Unde! Naiba! Ai! Fost! insistă viguros Celluci pe fiecare cuvânt în parte.

Vicki, ale cărei reacţii nu fuseseră niciodată prea rapide atunci când se trezea din somn, îl lăsă să termine toată propoziţia, ca să ridice braţele şi să se elibereze de el, care o ţinea de umeri.

— Despre ce dracu’ vorbeşti, Celluci? îl întrebă, umbrindu-şi ochii cu o mână şi căutându-şi ochelarii pe noptieră cu cealaltă.

— Unii dintre agenţi au văzut o femeie arătând ca tine urcată într-un BMW ultimul tip chiar după miezul nopţii, la nici cinci străzi distanţă de ultimul cadavru. Vrei să-mi spui că n-ai fost astă-noapte în zona Woodbine?

Vicki se rezemă de perne şi oftă, împingându-şi ochelarii

pe nas.

— Şi de ce te priveşte pe tine?

N-avea rost să încerci să te înţelegi cu Celluci până nu se calma.

— Am să-ţi spun de ce mă priveşte pe mine. Se ridică de pe pat şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin dormitor; trei paşi, întoarcere, trei paşi, întoarcere. Ai fost în mijlocul unei anchete a poliţiei, de asta mă priveşte pe mine. Ai fost… Se opri brusc, îşi îngustă ochii şi arătă acuzator cu degetul în direcţia lui Vicki. Ce anume te-a lovit?

— Nimic.

— „Nimic” nu-ţi poate lăsa pe falcă o vânătaie cât un grapefruit, tună Celluci. El a fost, nu-i aşa? Tipul care te-a vârât în maşină. Se aşeză din nou pe pat şi se întinse, ca să-i întoarcă faţa lui Vicki în lumină.

— Eşti complet nebun! Îl lovi peste mână. Întrucât e clar că n-ai să mă laşi să dorm până nu-ţi satisfaci complet curiozitatea bolnavă, poftim: am *fost* în zonă. Şi, aşa cum nu pierzi nicio ocazie să-mi spui, nu văd bine pe întuneric. Zâmbi cu dulceaţa unui scorpion. Aşa c-ai avut dreptate într-o privinţă. Te simţi mai bine?

El îi zâmbi cu aceeaşi dulceaţă şi mârâi:

— Dă-i drumul mai departe.

— Am fost cu un prieten. Când am intrat cu capul într-un stâlp, m-a dus la el acasă, ca să se asigure că mă simt bine. Mulţumit? – şi-i arătă uşa cu mâna şi se lăsă să cadă peste perne. Acum, ieşi afară!

— Mulţumit pe naiba! izbi el patul cu palma. În afară de partenerul meu, eşti cea mai nepricepută mincinoasă din lume şi-mi înşiri verzi şi uscate. Cine-i prietenul ăsta?

— Nu te priveşte.

— Unde te-a dus?

— Nici asta nu te priveşte. Se ridică din nou şi-şi apropie faţa de a lui. Eşti gelos, Celluci?

— Gelos? Pe dracu’, Vicki. Ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut s-o zgâlţâie din nou, dar apoi şi le lăsă să cadă, pentru că ea îşi îngustase pleoapele şi întindea mâinile să

riposteze. Am şase cadavre până acum. Nu vreau să fii tu al şaptelea!

Vocea ei coborî periculos de jos:

— Dar *tu* ai dreptul să te vâri în bătaia focului?

— Ce legătură are? Eu am cu mine jumătate din poliţie. Tu eşti singură!

— A! – şi-l apucă de haină şi-l trase spre ea până li se atinseră nasurile. Deci ai fost îngrijorat? scuipă ea vorbele printre dinţi. O durea falca, dar măcar aşa rezista tentaţiei de a-i rupe gâtul.

— Sigur c-am fost îngrijorat.

— ATUNCI DE CE NU SPUI AŞA, ÎN LOC SĂ TE NĂPUSTEŞTI ASUPRA MEA ŞI SĂ MĂ ACUZI?! îl împinse atât de tare, încât îl dădu jos de pe pat şi el trebui să se lupte, ca să rămână în picioare. Ei? insistă ea, când el îşi recăpătă echilibrul.

El îşi dădu bucla de pe frunte şi ridică din umeri, arătând oarecum timid.

— A fost… ăăă… Nu ştiu.

Adunându-şi braţele la piept, Vicki se sprijini cu grijă de perne. Ţinând cont că ar fi procedat la fel în împrejurări similare, se gândea că putea lăsa lucrurile cum erau. În plus, o durea falca şi-i explodase în sânge suficientă adrenalină, cât s-o ţină trează o săptămână.

— Ai trecut pe-acasă? îl întrebă.

Celluci se frecă la ochi.

— Nu. Nu încă.

Punându-şi ochelarii înapoi pe noptieră, îşi strânse pătura pe lângă ea.

Peste o clipă, îşi dădu seama de ceva.

— Ia stai o clipă – au, falca mea! – mi-ai dat cheia înapoi acum mai multe luni.

De fapt, i-o aruncase de-a dreptul.

— Mi-am făcut o dublură.

— Mi-ai spus că n-ai dubluri!

— Vicki, *tu* eşti o mincinoasă nepricepută, *eu* sunt unul foarte bun. Au, mă doare!

— Aşa şi trebuie.

*

— Nu, mamă, nu sunt bolnavă. M-am culcat târziu astă-noapte, pentru că am lucrat la un caz.

Vicki îşi propti receptorul între umăr şi bărbie şi-şi turnă o cană de cafea. La celălalt capăt al liniei o auzea pe mama ei oftând adânc.

— Ştii, Vicki, am crezut că, după ce pleci din poliţie, am să ajung să nu mă mai îngrijorez pentru tine. Şi, uite, este ora trei după-masa şi tu încă nu te-ai dat jos din pat.

Vicki nu reuşea deloc să înţeleagă ce legătură avea ultima afirmaţie cu prima.

— M-am trezit, mamă. Beau cafea. Luă o înghiţitură zgomotoasă. Stau de vorbă cu tine. Ce mai vrei?

— Vreau să-ţi iei şi tu o slujbă normală.

Deşi Vicki ştia prea bine cât de mândră fusese mama ei de cele două ori când o văzuse lăudată la televizor, lăsă lucrurile să treacă. Ştia sigur că, odată cu timpul, „fata, mea, detectivul particular” avea să devină o replică mai importantă în conversaţiile maică-sii decât „fata mea, detectiv la Omucideri”.

— Şi mai e ceva, Vicki, ai o voce ciudată.

— M-am izbit cu capul de un stâlp. M-am ales cu o vânătaie pe obraz. Mă doare puţin când vorbesc.

— S-a întâmplat astă-noapte?

— Da, mamă.

— Ştii că nu vezi noaptea…

Veni rândul lui Vicki să ofteze:

— Mamă, începi să vorbeşti exact cum vorbeşte Celluci. Care Celluci intră în dormitor la ţanc, băgându-şi cămaşa în pantaloni. Vicki îi făcu semn către cafetieră, dar el dădu din cap că nu şi-şi trase haina pe umeri. Stai o clipă, mamă. Acoperi receptorul cu o mână şi se uită critic la el. Dacă ai de gând s-o ţinem tot aşa, ar fi bine să-ţi laşi din nou aici un aparat de ras. Arăţi ca un terorist.

El se scărpină în barbă şi ridică din umeri.

— Am un aparat de ras la serviciu.

— Ai şi un rând de haine curate?

— Or să mă suporte câteva ore şi cu cămaşa de ieri. Se

aplecă şi o sărută uşor, cu grijă, ca să nu apese deloc pe vânătaia verde cu mov. Presupun că n-o să mă asculţi dacă îţi spun să ai grijă?

Ea îi răspunse la sărut cât de entuziast era în stare.

— Presupun că n-o să mă asculţi dacă-ţi spun să n-o mai faci atâta pe şeful? răspunse ea.

— Asta pentru că ţi-am spus să ai grijă? se încruntă el.

— Pentru că ţi-ai închipuit că n-o să am grijă. Pentru că ţi-ai închipuit c-o să fac nu-ştiu-ce prostie.

— Okay, ridică el braţele în semn de renunţare. Atunci, mai bine îţi spun să nu faci nimic din ce n-aş face eu.

Ea se gândi să-i spună: „Mă întâlnesc cu un vampir diseară, ce părere ai?”, dar se gândi apoi că mai bine nu, aşa încât îi răspunse:

— Vrei să zici să nu fac prostii?

El zâmbi.

— Te sun, îi spuse, şi plecă.

— Mai eşti la telefon, mamă?

— Nu mă lasă să plec acasă până la cinci, dragă. Unde aş putea fi? Ce s-a întâmplat?

— Mike Celluci tocmai a plecat.

Îşi fixă din nou receptorul între umăr şi bărbie şi, cu firul lung fixat sub braţ, se duse să-şi prăjească nişte pâine.

— Înţeleg că te întâlneşti din nou cu el?

Ultima felie de pâine rămasă era cam moale pe margini. O aruncă la gunoi şi luă o pungă oarecare de fursecuri cu ciocolată.

— Aşa s-ar părea.

— Mă rog, ştii ce se spune despre primăvară şi dorinţele bărbaţilor.

Părea îndoită, aşa că Vicki schimbă subiectul. Mamei îi plăcuse destul de mult Celluci în cele câteva dăţi când îl întâlnise, numai că se gândise că şi unuia şi celuilalt i-ar fi priit un partener mai calm.

— A venit primăvara?

Rafale de vânt aduceau în obloane ceva ce ar fi trebuit să fie ploaie, dar semăna mai mult cu lapoviţa.

— Este aprilie, dragă. Asta înseamnă primăvară.

— Mda. La tine cum e vremea?

Mama râse:

— Ninge.

Vicki îşi scuturǎ firimiturile de fursecuri de pe tricou şi-şi mai turnă cafea.

— Ştii, mamă, telefonul ăsta cred că va costa facultatea o avere. Mama ei lucra de optsprezece ani ca secretară particulară a decanului Facultăţii de Ştiinţe Umaniste a Universităţii Queen din Kingston şi abuza de privilegiile oferite de această funcţie ori de câte ori i se ivea ocazia. Ştii că-mi place să stau de vorbă cu tine, dar m-ai sunat dintr-un motiv anume?

— Păi, mă gândeam să te întreb dacă nu vrei să vii încoace de Paşte.

— De Paşte?

— Este la sfârşitul ăsta de săptămână. Nu lucrez nici mâine, nici luni, am avea patru zile numai pentru noi.

Întunericul, demonii, vampirii, şase cadavre – realitatea se revoltă vehement.

— Nu cred, mamă. Nu pot să lipsesc atâtea zile de la cazul la care lucrez…

După ce mai ascultă câteva platitudini şi-şi promiseră amândouă să păstreze legătura, Vicki închise telefonul şi se aşeză pe banca de greutăţi, mânată deopotrivă de vinovăţia promisiunilor şi de faptul că mâncase prăjiturele.

*

— Henry, Caroline la telefon. Am luat bilete pentru *Fantoma* pe patru mai. Ai zis că vrei să vezi spectacolul şi acum s-a ivit ocazia. Sună-mă în cel mult două zile, ca să-mi spui dacă eşti liber.

Acesta era singurul mesaj de pe robot. Henry clătină din cap oarecum dezamăgit. Vicki Nelson nu avea niciun motiv să-i telefoneze. Şi nici el nu avea niciunul ca să aştepte vreun telefon de la ea.

Bine, zise el, uitându-se la oglinda străveche de deasupra telefonului, *spune-mi tu de ce am avut încredere în ea. Din cauza împrejurărilor?* Clătină din cap. *Nu,*

împrejurările îmi semnalau că mă puteam descotorosi de ea. O soluţie mai simplă şi mai puţin riscantă. Mai încearcă. Ţi-a amintit de cineva? Dacă trăieşti destul – şi o să trăieşti –, oricine ajunge să-ţi aducă aminte de cineva.

Îndepărtându-se de oglindă, oftă şi-şi trecu degetele prin păr. Putea nega orice dorea, dar, de fapt, chiar îi amintise de cineva, poate nu ca înfăţişare, ci mai degrabă după comportament.

Ginevra Treschi fusese prima muritoare în care avusese încredere după transformare. Existaseră şi altele în faţa cărora se prefăcuse încrezător, dar în braţele ei se simţea el însuşi, nevrând să fie nimic mai mult. Sau mai puţin.

Atunci când descoperise că nu putea trăi în Anglia Elisabetei – era deopotrivă asemănătoare şi diferită de Anglia cunoscută de el – se mutase spre sud, în Italia, şi, în cele din urmă, la Veneţia. Oraşul avea multe de oferit unuia ca el, pentru că oraşul vechi se trezea la viaţă noaptea şi în umbrele lui se putea hrăni după bunul plac.

Era în timpul carnavalului, îşi aduse aminte, şi Ginevra stătea în San Marco, la marginea pieţei, urmărind mulţimea care trecea în sus şi în jos prin faţa ei, ca un caleidoscop viu. I se păruse atât de reală printre ceilalţi, încât se apropiase de ea. Când plecase, o urmărise întorcându-se în casa tatălui ei, apoi petrecuse restul nopţii ca să-i descopere numele şi situaţia.

— Ginevra Treschi.

După trei sute de ani şi o mulţime de alte muritoare, numele ei tot îi suna în urechi ca o binecuvântare.

În noaptea următoare, în timp ce servitorii dormeau şi casa era cufundată în linişte şi întuneric, se strecurase în camera ei. Bătaia inimii femeii îl condusese către pat şi trăsese uşor cuverturile de pe ea. Avea aproape treizeci de ani şi era văduvă de trei; nu era frumoasă, dar era atât de vie – chiar şi dormind –, încât rămăsese să se uite la ea. Numai ca să-şi dea seama, peste câteva clipe, că şi ea se uita la el.

— Nu vreau să te grăbesc să iei o hotărâre, îi spusese ea sec. Dar mi se face frig şi aş vrea să ştiu dacă trebuie să

ţip.

El încercase s-o facă să creadă că nu era decât un vis, dar nu reuşise.

Petrecuseră aproape un an de nopţi împreună.

— La mănăstire? Henry se ridică într-un cot, dându-i deoparte de pe gât o şuviţă lungă de păr, neagră ca abanosul. Iartă-mă că spun asta, *bella,* dar nu cred că ţi-ar plăcea viaţa la mănăstire.

— Nu glumesc, Enrico. Mă duc la Surorile Benedictine mâine după slujbă.

Pentru o clipă, Henry nu fu în stare să vorbească. Gândul Ginevrei lui ferecate departe de lume îl izbi de parcă ar fi primit un pumn.

— De ce? reuşi el să rostească în cele din urmă.

Ea se ridică şi-şi îmbrăţişă genunchii.

— Am avut de ales. Surorile sau Giuseppe Lemmo. Îşi strânse buzele de parcă ar fi gustat ceva acru. Mănăstirea mi s-a părut o pedeapsă mai uşoară.

— Dar de ce să alegi?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— În anii de când nu mai trăieşti pe lume, ai uitat câteva lucruri, iubitule. Tata m-a menit lui *signore* Lemmo, dar mă va încredinţa şi Domnului, numai ca să scape din casă de fiica lui cea mult prea învăţată. Vocea îi deveni mai serioasă; îşi plimbă un deget în jos peste pieptul gol al lui Henry. Se teme de Inchiziţie, Enrico. Se teme că voi atrage dulăii Papei asupra familiei. Strânse buzele. Sau că va fi silit să mă denunţe.

Henry se uită uluit la ea.

— Inchiziţia? Dar n-ai făcut nimic…

Ea îşi ridică amândouă sprâncenele.

— Stau aici cu tine şi pentru unii, chiar fără să ştie ce eşti tu, asta ar fi destul. Dacă ar afla că m-am dăruit de bună-voie unui înger al întunericului… Îşi întoarse încheietura mâinii, până când rana minusculă deveni vizibilă. Arsul pe rug ar fi prea blând pentru mine. Un deget pus peste buzele lui îl opri să vorbească. Da, da, nu

ştie nimeni, dar sunt, pe deasupra, o femeie care îndrăzneşte să-şi folosească mintea şi deja e destul, în aceste vremuri. Dacă soţul meu ar fi murit şi m-ar fi lăsat bogată, sau dacă aş fi născut un fiu care să-i poarte numele… Ridică din umeri. Din păcate…

El o luă de mână.

— Ai şi altă alegere.

— Nu, oftă ea. Respiraţia parcă îi tremura. M-am gândit mult şi insistent, Enrico, şi nu pot să-ţi urmez calea. Nevoia mea de a trăi aşa cum sunt mă pune în pericol, dar n-aş putea rezista să mă ascund sub măştile pe care trebuie să le porţi tu ca să supravieţuieşti.

El ştia că acesta era adevărul, dar nu însemna că îl durea mai puţin.

— Când am fost transformat…

— Când ai fost transformat, îl întrerupse ea, din ce mi-ai povestit, pasiunea a fost atât de puternică, încât nu ţi-a mai lăsat loc de raţiune şi nu te-ai mai gândit ce se va întâmpla după aceea. Deşi sunt dornică de pasiune, adăugă ea, strecurându-şi mâna între picioarele lui, nu pot să mă las pierdută de ea.

El o împinse înapoi pe pernă, prinzând-o sub trupul lui.

— Asta nu trebuie să se termine.

Ea râse.

— Te cunosc, Enrico. Închise ochii pe jumătate şi-şi împinse şoldurile în el. Ai putea face *asta* cu o călugăriţă?

După un moment de şoc, el râse la rândul lui şi-şi lipi buzele de ale ei.

— Dacă eşti sigură, murmură el.

— Sunt. Dacă sunt silită să renunţ la libertate, mai bine i-o dăruiesc lui Dumnezeu, decât unui bărbat.

Nu avea de ales, trebuia să-i respecte hotărârea.

Îl durea s-o piardă, dar, în lunile ce urmară, durerea slăbi şi-i era destul să ştie că Surorile o păstrau în siguranţă. Deşi se gândea să plece, Henry rămăsese mai departe la Veneţia, nedorind să taie şi ultima legătură cu ea.

Absolut din întâmplare află că Surorile nu reuşiseră,

totuşi, să aibă destulă grijă de ea. Şoapte furişe într-o cafenea întunecată spuneau că inchizitorii se duseseră după Ginevra Treschi, o luaseră chiar şi din mănăstire, o acuzaseră că se împreunase cu diavolul şi asiguraseră că vor da un exemplu tuturor cu ea. O aveau deja de trei săptămâni.

Trei săptămâni de foc, de fier şi de durere.

Ar fi vrut să dea năvală peste ei precum Cristos la poarta iadului, dar se sili să-şi stăpânească furia. Nu putea s-o salveze, dacă se arunca şi el în braţele Inchiziţiei.

Dacă mai rămăsese ceva de salvat din ea.

O duseseră într-o aripă a Palatului Dogilor – Dogele era mai mult decât dornic să colaboreze cu Roma. Mirosul morţii se strecura pe coridoare precum ceaţa, iar mirosul de sânge lăsa o dâră atât de consistentă, încât ar fi putut-o urma chiar şi un muritor.

O găsi spânzurând acolo unde o abandonaseră. Mâinile îi fuseseră legate strâns la spate, o frânghie grosolană fusese trecută printre ele şi cu ea o ridicaseră în aer. Greutăţi mari de fier îi atârnau de gleznele arse. În mod evident, la început o biciuiseră, apoi, cu timpul, adăugaseră şi alte metode de convingere, mai dureroase. Murise doar de câteva ore.

— …a mărturisit că s-a împreunat cu diavolul, a fost iertată şi sufletul i-a fost trimis la Domnul. Îşi trecu degetele prin barbă. A fost o izbândă. Trebuie să-i trimitem leşul Surorilor, sau familiei? Bătrânul călugăr dominican ridică din umeri. Nu ştiu dacă mai are importanţă, ea… Dar cine eşti?

Henry zâmbi.

— Sunt răzbunarea, spuse, închizând uşa în urma lui şi zăvorând-o.

— Răzbunarea, oftă Henry şi-şi şterse de blugi palmele umede.

Dulăii Papei muriseră în chinuri, implorând îndurare, dar asta n-o adusese pe Ginevra înapoi. Nimic n-o adusese,

până când Vicki nu-i amintise de ea. Era la fel de reală în lumea ei, precum fusese şi Ginevra şi, dacă nu avea mare grijă, urma să devină reală şi în lumea lui.

Dar asta îşi dorea, nu? Pe cineva în care să aibă încredere. Cineva în stare să vadă sub măşti.

Se întoarse din nou să-şi înfrunte imaginea din oglindă. Ceilalţi de până acum, bărbaţi şi femei intraţi în viaţa lui după Ginevra, nu reuşiseră niciodată să-l atingă atât de mult.

Ţine-o la distanţă, se avertiză el. *Cel puţin până când demonul va fi învins.* Imaginea din oglindă nu părea prea convinsă şi el oftă. *Măcar sper să fiu în stare.*

*

Fata sări în spatele mesei grele, fulgerându-l cu ochii ei de safir.

— V-am crezut un gentilom, domnule!

— Ai perfectă dreptate, Smith. Căpitanul se înclină cu eleganţă de felină, fără să-ţi desprindă privirea batjocoritoare de la pradă. Sau poate ar trebui să spun domnişoară Smith? Nu contează. Aşa cum ai subliniat, am fost *un gentilom. Dar trebuie să ştii că am renunţat la acest titlu de ceva vreme.*

Fandă, însă ea se răsuci graţios şi-i scăpă.

— Dacă mai faceţi vreo mişcare către mine, am să ţip.

— Dă-i drumul, ţipă! Roxborough se aşează cu un şold zvelt pe masă. Nu te voi opri. Deşi m-ar durea să trebuiască să împart o asemenea pradă cu tot echipajul.

— Fitzroy, ce-i rahatul ăsta?

— Henry, te rog, nu Fitzroy. Salvă fişierul şi închise calculatorul. Iar rahatul, îi răspunse, îndreptându-se de spate, este noua mea carte.

— Noua ta ce? întrebă Vicki, împingându-şi ochelarii în sus pe nas. Venise după el din uşa apartamentului până în birouaş, deşi el o rugase să aştepte puţin în salon. Dacă se ducea înapoi ca să-şi închidă coşciugul, trebuia să-l vadă. Tu chiar citeşti chestii dintr-astea?

Henry oftă, luă o carte broşată de pe raftul de deasupra

biroului şi i-o întinse.

— Nu, eu chiar le scriu.

— A! Pe copertă, o tânără pe jumătate dezbrăcată era îmbrăţişată pasional, dar încă nescandalos, de un tânăr complet dezbrăcat. Tot acolo se anunţa şi perioada poveştii de amor, „la sfârşitul secolului nouăsprezece”, deşi amândouă personajele aveau tunsori şi machiaj dintr-o cu totul altă epocă. Litere cursive de culoarea lavandei dezvăluiau atât titlul, cât şi numele autorului: *Stăpânul destinului* de Elizabeth Fitzroy.

— Elizabeth Fitzroy? întrebă Vicki, dându-i cartea înapoi.

Henry o puse la loc pe raft, împinse scaunul şi se ridică, zâmbind sardonic:

— De ce *nu* Elizabeth Fitzroy? Avea tot atâta drept să se numească astfel, cât şi mine.

Prefixul *Fitz-* însemna bastard şi li se dădea copiilor accidentali recunoscuţi ulterior de taţi. *Roy* semnala faptul că tatăl era rege.

— N-ai recunoscut niciodată divorţul?

Zâmbetul lui se strâmbă şi mai tare.

— I-am fost mereu un supus loial regelui, tatăl meu. Se opri şi se încruntă, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte. Când vorbi din nou, nu mai suna la fel de batjocoritor. Mi-a plăcut Maiestatea-Sa regina Catherine. A fost foarte bună cu un băieţel confuz, ajuns într-o situaţie de neînţeles pentru el şi de care nici nu-i prea păsa. Mary, prinţesa moştenitoare, ar fi putut să mă ignore, sau chiar mai rău, dar m-a recunoscut drept frate. Vocea îi mai urcă un ton. Mama lui Elizabeth nu mi-a plăcut şi sentimentul a fost absolut reciproc. Ţinând cont că toate părţile şi-au dat acum obştescul sfârşit, pot să mărturisesc: nu, n-am recunoscut niciodată divorţul.

Vicki se uită înapoi la raftul cu cărţi ieftine, în timp ce Henry, politicos dar inflexibil, o dădea afară din birou.

— Presupun că ai o mulţime de material pentru intrigi, mormăi ea, mai degrabă întrebător.

— Am, recunoscu Henry, mirându-se de ce unii oameni

acceptau mai uşor că era vampir decât că scria cărţi de dragoste.

— Presupun că poţi să-ţi iei revanşa în felul ăsta faţă de o mulţime de oameni din viaţa ta. Din toate scenariile ciudate pe care şi le imaginase Vicki în legătură cu bastardul bătrân de peste patru secole al lui Henric VIII, vampir, niciunul nu includea bănuiala că ar putea fi scriitor de – *cum se spune?* – cărţi pentru inimi sfâşiate.

El zâmbi şi clătină din cap:

— Dacă te gândeşti la rudele mele, cu majoritatea mi-am încheiat socotelile. Ei sunt morţi, eu încă trăiesc. Dar nu de asta scriu. Mă pricep, câştig foarte bine şi, de cele mai multe ori, îmi place. Arătă spre canapea şi se aşeză el însuşi în celălalt colţ. Aş putea trăi doar cu grija să mă hrănesc din când în când – dar prefer infinit mai mult să duc o viaţă confortabilă, decât să-mi fac veacul în cine-ştie-ce mausoleu plin cu şobolani.

— Dar, dacă trăieşti de atâta vreme, se miră Vicki, aşezându-se în acelaşi loc de unde plecase de dimineaţă, de ce nu eşti bogat?

— Bogat?

Lui Vicki i se păru chicotitul lui foarte atrăgător şi se descoperi întrebându-se cum ar fi… Îşi controlă mintea, împiedicând-o să bată câmpii, şi reveni la chestiune.

— A, sigur, aş fi putut cumpăra acţiuni la IBM pe câţiva bănuţi în o mie nouă sute şi ceva, însă cine a ştiut? Sunt vampir, nu sunt clarvăzător. Dar, spuse el, adunând un fir de păr de pe blugi, pot să te întreb şi eu ceva?

— Eşti invitatul meu.

— De ce ai crezut ce ţi-am spus?

— Pentru că am văzut demonul şi pentru că nu ai niciun motiv logic să mă minţi.

Nu merita să-i spună şi despre visul – sau viziunea – din biserică. Nici nu avea cine-ştie-ce legătură cu hotărârea ei.

— Doar atât?

— Nu sunt o persoană complicată. Dar, adăugă ea, maimuţărindu-i tonul, destul cu vorbăria despre noi. Cum *facem* să prindem demonul?

Foarte bine, acceptă Henry în tăcere. *Dacă aşa doreşti, destul cu vorbăria despre noi.*

— Nu-l prindem. *Eu* îl prind. Dădu din cap spre ea. Tu prinzi bărbatul sau femeia care-l invocă.

— Bine. Să se confrunte cu un adversar uman i se părea normal lui Vicki şi, cu cât putea să stea mai departe de întunecimea aceea respingătoare, cu atât se simţea mai fericită. Ridică piciorul drept pe genunchiul stâng şi se apucă de gleznă cu amândouă mâinile. Cum de eşti atât de sigur că avem de-a face cu o singură persoană, şi nu cu o adunare sau un cult?

— Dorinţa aprigă reprezintă principalul element la care răspunde un demon şi cele mai multe grupuri pur şi simplu nu pot ajunge la o concentrare suficientă. Ridică din umeri. Ţinând cont de cât de des îl invocă, cele mai mari şanse sunt să fie vorba despre o singură persoană.

Ridică şi ea din umeri.

— Atunci mizăm pe aceste şanse. Există caracteristici distinctive după care ar trebui să mă uit?

Henry îşi desfăcu braţele şi începu să bată darabana pe tapiţerie.

— În caz că te gândeşti că un anume gen de persoană invocă demonii, să ştii că nu-i adevărat. Sau, se încruntă el, gândindu-se mai bine, poate că este, într-un fel. Sunt, fără excepţie, oameni care îşi doresc rezultate rapide, un mod de a obţine ceea ce vor fără să se străduiască.

— Tocmai ai descris modul de viaţă a milioane de oameni, îi replică sec Vicki. Poţi să fii ceva mai precis?

— Demonul acesta este invocat pentru a obţine bunuri materiale; n-ar trebui să ucidă, dacă i s-ar cere doar să apară în pentagramă şi să răspundă la întrebări. Aşadar, caută pe cineva care s-a îmbogăţit subit, care a făcut avere dintr-odată, care are bani şi maşini. Demonii nu pot crea bogăţie, aşa că totul trebuie să provină de la altcineva.

— L-am putea acuza de posesie de bunuri furate?

Nu puteau fi urmăriţi toţi banii lichizi, dar maşinile de lux, bijuteriile şi acţiunile erau posibil de urmărit. Lui Vicki începu să-i crească pulsul gândindu-se ce posibilităţi se

deschideau acum în faţa investigaţiei. *Da!* Îşi strânse mâinile pumn şi lovi aerul triumfătoare. Era doar o chestiune de timp. Aveau să-l prindă. Sau s-o prindă.

— Încă ceva, o avertiză Henry, încercând să nu zâmbească. *Oare cum numeau asta oamenii din ziua de astăzi – parcă box cu umbra, nu?* Cu cât această persoană vine mai des în contact cu demonul, cu atât devine mai instabilă.

— Da? Este încă un aspect de urmărit, dar trebuie să fii al naibii de instabil, ca să ieşi în evidenţă, în zilele noastre. Ce poţi spune despre demon?

— Nu e foarte puternic.

Vicki pufni în râs.

— Dacă e în stare să smulgă un gât de om dintr-o singură lovitură… – se opri şi Henry dădu din cap, răspunzând întrebării ei nerostite. Eu nu ştiu pe nimeni care să poată. Aşa că mie, una, mi se pare destul de puternic.

Henry clătină din cap.

— Nu şi după standardele demonilor. Trebuie să se hrănească de fiecare dată când este chemat, ca să-şi poată face treaba pe lumea aceasta.

— Aşadar, morţile se datorează faptului că trebuie să se hrănească? Absolut la întâmplare?

— Nu înseamnă nimic pentru persoana care-l controlează, dacă asta întrebi. Dacă demonul ar fi omorât din motive de afaceri sau i-ar fi eliminat duşmanii personali, poliţia l-ar fi prins deja pe cel sau cea care-l invocă. Nu, demonul alege singur unde şi cu cine să se hrănească.

Vicki se încruntă.

— Dar *există* în mod clar o schemă.

— Eu presupun că demonul chemat se află sub controlul altuia mult mai puternic şi că încearcă să deseneze numele acestuia în oraş.

— Aha. Henry aşteptă răbdător ca Vicki să absoarbă această nouă informaţie. De ce?

De fapt, nu era sigură că vroia să ştie. Sau că simţea

nevoia să întrebe.

— Pentru acces – acces nelimitat pentru demonul mai puternic şi pentru oricâţi asemenea lui ar vrea să aducă.

— Şi de câte omoruri mai e nevoie până să-i formeze numele?

— Nu-i chip de ştiut.

— Unul? Două? Trebuie să ai o părere, izbucni ea. *Cu o mână îi dădea speranţă, cu cealaltă i-o lua, ticălosul!* Câţi morţi trebuie să fie pentru numele unui demon?

— Depinde de demon.

În timp ce Vicki se strâmba, el se ridică, se duse la bibliotecă şi împinse vitrina de sticlă. Cartea pe care o luă avea dimensiunile unui dicţionar şi era legată în piele. Pe vremuri fusese roşie, dar, odată cu trecerea timpului, devenise neagră, uzată şi unsuroasă. Se aşeză la loc, mai aproape de ea de data aceasta, desfăcu legătura metalică înnegrită şi deschise cartea la o anumită pagină.

— Este scrisă de mână, se minună Vicki, atingând colţul unei foi.

Îşi retrase mâna repede. Pergamentul i se păruse cald, ca şi cum ar fi atins ceva obscen de viu.

— Este foarte veche. Henry nu-i băgă în seamă reacţia; îi trecuse prin minte cam acelaşi lucru, atunci când atinsese cartea prima dată. Aici sunt numele diavolilor. Sunt douăzeci şi şapte şi nu se poate şti dacă autorul le-a descoperit pe toate.

Numele, scrise gros cu cerneală neagră, cu un scris neplăcut de ascuţit, erau de cele mai multe ori din şapte sau opt litere.

— Numele demonului nu are cum să fie aproape de sfârşit, spuse ea mulţumită.

Încă mai avea timp să-l găsească pe ticălos.

Henry clătină din cap, nevoind să-i dezumfle entuziasmul.

— Nu-i nevoie de întregul nume, numai de simbolul lui. Mai dădu câteva pagini din carte. Lista numelor se repeta şi fiecăruia îi corespundea un semn geometric. Unele foarte simple. Alfabetizarea este un fenomen destul de

recent, murmură Henry. N-au nevoie decât de semne.

Vicki înghiţi în sec. Brusc, simţea că i se uscase gura. Unele simboluri erau chiar *foarte* simple.

Fără să spună nimic, Henry închise cartea şi o puse la loc în bibliotecă. Când se întoarse din nou cu faţa către ea, îşi desfăcu braţele într-un gest neajutorat.

— Din păcate, spuse el, nu pot opri demonul, până când nu ucide din nou.

— De ce nu?

— Pentru că trebuie să mă pregătesc şi să-l aştept. Şi astă-noapte a desenat a doua linie.

— Atunci s-ar putea termina…

— Nu. Am şti, dacă s-ar putea.

— Dar următoarea moarte, moartea care completează desenul, ar putea…

— Nu, încă nu. Nici măcar cele mai puţin complicate dintre nume nu pot fi terminate atât de repede.

— Ai fost pregătit ieri-noapte. Fusese la locul faptei, la fel ca ea. De ce nu l-ai oprit atunci?

Dar ea? De ce nu-l oprise ea?

— Să-l opresc? râse, dar fără umor. S-a mişcat atât de repede, încât abia l-am văzut. Dar data viitoare, pentru că ştiu după ce să mă uit, îl voi aştepta. Pot să-l atrag în capcană şi să-l distrug.

Suna optimist, dacă mai *exista* vreo dată viitoare.

— Ai mai făcut asta şi altădată?

Avea nevoie de asigurări de la Henry şi el ar fi putut s-o facă să creadă tot ce alegea să-i spună, dar descoperi că nu era în stare s-o mintă.

— Nu prea.

Nu fusese niciodată în stare s-o mintă nici pe Ginevra – o altă asemănare între cele două femei, pe care n-o mai întâlnise până atunci.

Vicki trase aer adânc în piept şi se apucă de marginea puloverului.

— Henry, cât de rău poate fi dacă ajung să termine numele demonului?

— Cât de rău? întrebă Henry, sprijinindu-se cu spatele

de rafturile cu cărţi. Cu riscul să nu mă crezi, va fi ca şi cum ar fi coborât iadul pe pământ.

Opt

Norman aruncă o privire în jur prin „Cocoşul şi Taurul” şi se încruntă. Joia, vinerea şi sâmbăta, în serile rezervate ca să se străduiască serios să agaţe puicuţe, venea devreme, să fie sigur că găsea o masă. Până acum, asta însemnase 9:30 sau 10:00 şi mereu trebuia să împartă cineva masa cu el. Acum, în joia dinaintea sfârşitului de săptămână prelungit de Paşte, cârciuma studenţească era atât de goală, încât i se păru că se putea foarte bine să nu aibă companie toată noaptea.

Nu-i deloc amuzant să te duci acasă de Paşte, se gândi el satisfăcut, trecându-şi degetul în sus şi în jos prin condensul adunat pe sticla de bere dietetică de ghimbir. Părinţii lui se arătaseră dezamăgiţi, dar el fusese de neclintit. Tipii cu adevărat *cool* pierdeau vremea prin jurul universităţii tot acel sfârşit de săptămână, iar Norman Birdwell era foarte *cool* acum.

Oftă. Păreau, totuşi, să nu piardă vremea la „Cocoşul şi Taurul”. Ar fi renunţat şi s-ar fi dus acasă de multă vreme, dacă n-ar fi existat roşcata de la masa din colţ. Era absolut superbă, tot ce-şi dorise vreodată Norman de la o femeie, şi tânjea după ea de mult timp, fixând-o din cealaltă parte a clasei la cursul de religie comparată. Nu era prea înaltă, dar părul ca de foc şi centimetrii bine aşezaţi în alte părţi compensau înălţimea. Norman se putea imagina sfâşiindu-i bluza numai ca să se uite la grămăjoarele moi de carne de dedesubt. Ea i-ar fi zâmbit plină de adoraţie, iar el s-ar fi întins încetişor să le atingă. Imaginaţia lui nu ajungea mai departe de gestul acesta, aşa că relua în minte scena inventată iar şi iar, holbându-se la ea peste încăpere.

După încă o bere sau două, vocile de la masa din colţ

începură să crească.

— Iar eu îţi spun că asta-i o dovadă, striga roşcata, că ucigaşul este o creatură a nopţii.

— Trezeşte-te, Coreen!

O chema Coreen! Inima lui Norman începu să bată neregulat. Se aplecă înainte, străduindu-se să audă mai bine.

— Şi cum explici lipsa sângelui? întrebă Coreen. Toate victimele au fost golite de sânge.

— Un nebun, interveni unul dintre cei care stăteau la masă cu ea.

— O lipitoare uriaşă, sugeră altul. O lipitoare uriaşă, care se târăşte pe străzile oraşului până când găseşte victima potrivită şi pe urmă… SLURP! – şi sorbi din bere, subliniind acţiunea, ca să înţeleagă toată lumea. Grupul de la masă protestă şi aruncară toţi cu şerveţele în el, apoi vocea lui Coreen se ridică din nou din murmurul general.

— Vă spun eu sigur că nu există nimic natural în morţile astea!

— Nu-i nimic natural nici cu lipitorile gigantice, murmură o femeie înaltă, blondă, într-o fustă de flanel roz aprins.

Coreen se întoarse către ea.

— Ştii ce vreau să zic, Janet. Şi nu sunt singura care crede asta!

— Te referi la poveştile din ziare? „Un vampir bântuie prin oraş” şi alte chestii asemănătoare? Janet oftă exagerat, clătinând din cap. Coreen, ăştia nu cred ce scriu, numai încearcă să-şi vândă ziarele.

— Nu-s prostii deloc! insistă Coreen, izbind cu halba goală în masă. Ian a fost omorât de un vampir!

Gura i se strânse într-o linie încăpăţânată şi ceilalţi de la masă schimbară priviri pline de înţeles. Se scuzară unul câte unul şi plecară.

Atunci când Norman se aşeză pe scaunul tocmai lăsat liber de Janet, Coreen nici măcar nu ridică privirea. Se gândea ce tâmpiţi aveau să pară aşa-zişii ei prieteni, când detectivul ei particular îl găsea pe vampir şi-l distrugea.

Nu mai râdeau ei de ea prea multă vreme!

După ce stătu câteva momente ca să pregătească lucrul cel mai potrivit de spus, Norman făcu o încercare:

— Bună. Privirea de gheaţă primită ca răspuns îl descurajă puţin, dar el înghiţi în sec şi continuă. Putea să nu i se mai ivească niciodată o asemenea şansă. Am vrut… ăăă, numai să-ţi spun căăă… eu te cred, zise el.

— Mă crezi, ce?

Întrebarea era doar cu o nuanţă mai puţin îngheţată decât privirea.

— Te cred ce-ai spus. Despre vampiri. Norman îşi coborî vocea: Şi alte lucruri.

Felul în care rostise *alte lucruri* îi trimise lui Coreen fiori pe spinare. Îl privi mai bine şi se gândi că parcă şi-l amintea vag de la un curs, deşi n-ar fi putut spune de la care anume. Şi nici nu era sigură dacă memoria neclară avea legătură cu el sau cu carafa de bere tocmai golită.

— Ştiu, continuă el, uitându-se în jur, ca să se asigure că nu-l auzea nimeni, că există mai multe lucruri pe lume decât cred majoritatea oamenilor. Şi ştiu cum este să se râdă de tine, scrâşni el printre dinţi ultimele cuvinte, cu sentimentul că era nevoit s-o convingă să le creadă, pentru că atunci ar fi crezut şi restul.

— Nu contează ce ştim. Îl împunse în piept cu o unghie de un roşu doar cu o nuanţă mai strălucitor decât părul ei. Nu putem dovedi nimic.

— Eu pot. Am dovada absolut incontestabilă la mine în apartament. Zâmbi, văzându-i privirea surprinsă, şi încuviinţă din cap, cu emfază. *Partea cea mai grozavă,* se gândi el, aproape frecându-şi mâinile de satisfacţie, *este că nu-i o vorbă goală. Chiar am dovada şi, când am să i-o arăt, o să-mi cadă în braţe şi…* Imaginaţia i se înecă din nou, dar nu-i păsa că nu-şi împlinea fantezia; urma să aibă parte curând şi de realitate.

— Poţi să mă ajuţi să demonstrez că un vampir l-a omorât pe Ian?

Ochii ei verzi aruncau scântei şi, transfigurat, Norman descoperi că se bâlbâia:

— V-vampir… Gândindu-se la proba pe care i-o putea oferi, uitase că ea se aştepta la vampiri.

Coreen interpretă repetiţia ca pe o afirmaţie.

— Bine. Îl trase practic în picioare şi-l târî afară din „Cocoşul şi Taurul”. Nu era mare deloc, dar era foarte puternică, descoperi Norman. Luăm maşina mea, este afară în parcare.

Graba lor încetini o clipă când ajunseră la uşă şi se opriră de-a binelea în faţa şirului de cabine telefonice. Ea se încruntă şi se hotărî brusc:

— Ai o fisă?

Norman se căută în buzunar şi-i întinse una. Vroia să-i dea lumea întreagă; ce mai contau douăzeci şi cinci de centi? În timp ce Coreen forma numărul, se apropie de ea pe nesimţite, iar atunci când începu să vorbească, o auzi perfect:

— Bună, sunt Coreen Fergus. Au! Iartă-mă, te-ai culcat? Se uită la ceasul de la încheietură. Da, îmi dau seama. Dar trebuie să auzi asta. Sigur este vorba despre un vampir. De ce altceva te-aş suna? Uite, am cunoscut un tip care zice că are dovada incontestabilă… la el în apartament… Ia lasă-mă în pace! Eşti detectivul meu, nu maică-mea.

Receptorul nu putea fi trântit în furcă, dar numai pentru că locul era prea strâmt.

— Unii oameni, mormăi ea, sunt imposibili când îi scoli din somn. Haide. Îl împinse puţin în direcţia parcării. Moartea lui Ian va fi răzbunată, chiar dacă va trebui să-l răzbun eu însămi!

Dându-şi brusc seama că el, şi nu vampirul pentru care dezvoltase Coreen o fixaţie, fusese într-o oarecare măsură responsabil pentru moartea lui Ian, Norman se întrebă ce ar fi trebuit să facă mai departe. *Nimic,* hotărî el, grăbindu-se să-şi prindă centura de siguranţă, în timp ce Coreen demara cu scrâşnet de cauciucuri. *Vine la mine acasă, asta-i important. După ce ajunge acolo, mă descurc eu cumva.* I se umflă pieptul, gândindu-se pe ce pusese mâna. *Când am să-i arăt, va fi atât de impresionată, încât va uita şi de vampir, şi de Ian.*

Apartamentul lui Norman se afla într-un complex de blocuri înalte, ridicate pe un câmp aflat la vest de Universitatea York, absolut nepotrivit cu împrejurimile. El îi indică parcarea pentru vizitatori şi, trăgând cu ochiul la maşina poliţiei comunitare care îi urmărise pe ultima jumătate de kilometru, Coreen intră pe primul loc liber şi opri motorul. Maşina de poliţie îşi continuă mersul şi Coreen, absolut conştientă că n-ar fi trebuit să conducă după ce împărţise trei carafe de bere cu ceilalţi, lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

În timp ce Norman cotrobăia după chei, ea se uita prin uşile de sticlă la holul bej cu maro, întrebându-se cum putea el să-şi dea seama că alesese blocul potrivit. În lift, bătu darabana cu degetele în pereţii de oţel inoxidabil. Dacă nu şi-ar fi plâns de milă în cârciumă în asemenea hal, că-i stătuse mintea, n-ar fi plecat niciodată, nicăieri, cu Norman Birdwell. Îşi dăduse seama cine era când se uitase la el în lumina strălucitoare din parcare. Dacă exista vreun ciudat absolut la Universitatea York, el era acela.

Numai că… Se încruntă, aducându-şi aminte. Numai că vorbise ca şi cum ar fi ştiut într-adevăr ceva, iar pentru Ian trebuia să urmeze orice fir. Poate că avea în el ceva mai mult decât se vedea. Îi aruncă lui Norman o privire şi el îi zâmbi într-un mod neplăcut, iar ea îşi dădu seama ce rol i se potrivea. Renfield[5], slujitorul vampirului! Ajutorul uman care nu numai că îi netezeşte stăpânului drumul în lumea modernă, dar îi şi procură, ocazional…

Îşi duse mâna la gât, la cruciuliţa subţire de aur, dăruită de bunica ei la prima comuniune. Dacă Norman „Ciudatul” Birdwell credea c-o putea folosi pe post de gustare nocturnă pentru stăpânul lui cel veşnic ne-mort, avea să aibă parte de o surpriză. Îşi pipăi geanta şi simţi umflătura liniştitoare a unui pistol cu apă umplut cu agheasmă. Nu se temea să-l folosească şi văzuse destule filme cu vampiri, ca să ştie ce efect avea. Agheasma nu-l putea afecta pe Norman, desigur, dar Norman însuşi nu reprezenta

[5] Personaj din romanul *Dracula* de Bram Stoker.

cine-ştie-ce ameninţare.

— Când m-am mutat aici, am vrut să stau la etajul paisprezece, îi spuse Norman, reuşind să vâre cheia în broască, deşi îi tremurau mâinile. *Chiar aduc o fată la mine în apartament!* Pentru că etajul paisprezece este, de fapt, etajul treisprezece, numai că nu aveau nimic liber, aşa c-am rămas la nouă.

— Numărul nouă are şi el o mulţime de semnificaţii oculte, murmură Coreen, trecând pe lângă Norman şi intrând în apartament. Holul de intrare, cu cuierul lui şi covoraşul de plastic, se deschidea într-o cameră mare, unde nu se vedea niciun coşciug. O sofa veche, acoperită cu o cuvertură afgană, era împinsă lângă unul dintre pereţi şi un cufăr metalic albastru servea drept măsuţă de cafea. Înghesuit într-un colţ, lângă uşa de la balcon, se vedeau un ventilator de plastic şi un birouaş îngropat sub echipamentele computerului. În cealaltă parte a încăperii, aragazul, frigiderul şi chiuveta, aşezate în colţ, înconjurau o masă de melamină cu două scaune asortate.

Coreen încreţi nasul. Locul părea impecabil de curat, dar exista un miros puternic, neobişnuit. Remarcă imediat că pe fiecare suprafaţă plată se afla cel puţin un dispozitiv de parfumat şi de împrospătat aerul: ciupercuţe, scoici, suporturi din imitaţie de cristal cu lumânări parfumate. Efectul combinaţiei de arome se simţea copleşitor.

— Pot să-ţi iau haina?

Trebuia să ridice tonul, ca să se facă auzit, ca să acopere zgomotul muzicii din apartamentul de deasupra.

— Nu. Strănută şi scoase o batistă din buzunar. Ai o baie? Toată berea părea să se fi supărat şi vroia să iasă din sistemul ei.

— Sigur. Deschise o uşă care se deschidea şi spre dulapul în perete, şi spre baie. Uite-aici.

Se aranjează! se gândi el, aproape dansând ca să-şi agaţe propria haină în cuier. *Am în baie o fată şi se aranjează!* Făcea curat în apartament în fiecare joi, pentru cazul că s-ar fi întâmplat chiar asta. Şi uite că se întâmpla. Ştergându-şi palmele umede de coapse, se întrebă dacă

trebuia deja să scoată chips-urile şi sosul. *Nu*, se hotărî, căutând să se aşeze într-o poziţie cât mai nonşalantă pe sofa, *mai bine mai târziu. După.*

Când ieşi din baie, Coreen aruncă o privire în dulapul în perete. Tot niciun coşciug. Părea în siguranţă. Hainele lui Norman atârnau aranjate pe categorii, cămăşi cu cămăşi, pantaloni cu pantaloni, un costum de poliester agăţat solitar şi etalat în toată splendoarea lui. Pantofii, o pereche de mocasini maro şi o pereche de adidaşi fără pată, erau aliniaţi cu botul spre perete. Deşi nu prea avea tupeul să-i caute şi în sertare, Coreen şi-l închipui pe Norman ca pe unul care îşi împătureşte chiloţii. Înghesuit în colţ, arătând foarte nelalocul lui, se afla un *hibachi* pe o ladă de plastic pentru lapte. Ar fi investigat conţinutul lăzii, numai că mirosul din spatele mirosului artificial de trandafiri părea să vină chiar din acel colţ şi, amestecat cu berea, o făcea să se simtă rău.

Cine-ştie-ce proiect de laborator la care lucrează acasă, probabil. În mintea ei se născu viziunea lui Norman într-un halat alb lung, prinzând electrozi de gâtul ultimei sale creaţii, şi trebui să-şi înăbuşe un chicotit, în timp ce se întorcea în cameră.

Nu-i plăcu deloc expresia de pe chipul lui Norman, atunci când se aşeză la celălalt capăt al canapelei şi începu să creadă că făcuse o mare greşeală venind încoace.

— Ei? spuse ea. Spuneai că ai să-mi arăţi ceva… ceva care le poate dovedi tuturor existenţa vampirului.

Dacă el nu era Renfield, nu avea nicio idee ce ar fi putut avea.

Norman se încruntă. Spusese aşa ceva? Nu credea că spusese el aşa ceva.

— Eu… ăăă, am ceva să-ţi arăt, dar nu-i tocmai un vampir.

Coreen pufni şi se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— Da, pun pariu.

Avea ceva să-i arate, fără îndoială. Dacă i-o arăta, era hotărâtă să i-o taie.

— Nu, pe bune, se ridică şi Norman, clătinându-se puţin

pe tocurile cizmelor lui de *cowboy.* Pot să-ţi arăt ceva care cred că dovedeşte că forţe supranaturale acţionează în oraş. Nu cred că-i mare distanţă de aici până la vampiri. Nu-i aşa?

— Nu. În ciuda tonului plângăcios, tipul părea să ştie despre ce vorbeşte. Presupun că nu.

— Atunci, de ce nu iei loc?

Făcu un pas spre ea, dar Coreen se trase înapoi trei paşi.

— Nu, mulţumesc. Rămân în picioare. Simţea că începea să-şi iasă din fire. Ce vrei să-mi arăţi?

Norman se apropie mândru şi, cu oarecare strădanie, reuşi să-şi înfigă degetele mari sub curea. Asta *trebuia* s-o impresioneze.

— Pot să chem demoni.

— Demoni?

El încuviinţă. Acum era a lui şi urma să uite tot ce era legat de prietenul ei mort şi teoria stupidă despre vampiri.

Coreen adăugă viziunii anterioare despre Norman şi monstru o pălărie ascuţită cu steluţe şi o baghetă magică şi, de astă-dată, nu reuşi să-şi ascundă un chicotit.

Nervii, mai presus de orice, o făcură se reacţioneze astfel, pentru că, în ciuda reputaţiei lui, aproape îl credea că spunea adevărul şi era gata să se lase convinsă.

Dar Norman nu avea de unde să ştie.

Râde de mine. Cum îndrăzneşte să râdă de mine, după ce eu am fost singurul care nu am râs de ea! Cum de îndrăzneşte! Înnebunit de durere şi de furie, Norman se năpusti şi o apucă pe Coreen de umeri, lipindu-şi gura de a ei cu destulă forţă, încât să-şi strivească buza superioară de dinţi. Nici măcar nu simţi durerea coborând dinspre gură spre şolduri. Avea de gând s-o înveţe minte să nu mai râdă de el.

Cealaltă durere îi tăie răsuflarea şi-l făcu să se tragă înapoi de-a-ndăratelea, scheunând uşor. Dădu de marginea cufărului şi se aşeză, acoperindu-şi organele genitale cu mâna şi urmărind cum lumea se făcea roşie, pe urmă portocalie, pe urmă neagră.

Coreen apăsă pe butonul pentru parter al liftului, dojenindu-se de una singură că fusese atât de proastă.

— Chemi demoni, da, pe bune! mârâi ea, dând un şut în peretele de inox. Iar eu aproape l-am crezut! Şi nu era decât o altă replică de agăţat.

Numai că, pentru o clipă, atunci când o apucase de umeri, expresia lui se schimbase şi, în acea clipă, ea chiar se temuse. Aproape că nu mai arăta a om. Pe urmă, îl lovise aşa cum învăţase de multă vreme că trebuia să lovească şi clipa trecuse.

— Bărbaţii sunt nişte ticăloşi toţi, îl informă ea pe indianul bătrân şi vag mirat care aştepta la parter.

La uşă, descoperi că una dintre mănuşile noi de piele roşie îi căzuse din buzunar în timpul încăierării şi rămăsese la Norman în apartament.

— Nemaipomenit, de-a dreptul grozav. Se gândi să se întoarcă – ştia că-i putea ţine piept Norman la bătaie – dar se hotărî să nu se întoarcă. Dacă se ivea ocazia să-l apuce cu mâinile de gâtul pipernicit, probabil că nu s-ar fi abţinut să-l omoare.

Cu umerii strânşi, ca să înfrunte vântul, se năpusti în maşină şi-şi vărsă furia, încingând cauciucurile în timp ce ieşea din parcare.

*

Pe măsură ce durerea se stingea, creştea furia.

A râs de mine. I-am împărtăşit secretul secolului unei fete proaste, care crede în vampiri, şi ea a râs de mine. Cu grijă, încă nesigur dacă aveau să-l ţină picioarele, Norman se ridică. *Toată lumea a râs mereu de mine. Când am vrut să joc baseball. Pentru că nu purtam aceleaşi haine ca şi ceilalţi copii. Au râs chiar şi când luam note maxime la teste.* Se opri să mai înşire totul: despre lucrările notate cu zece plus, despre proiectele lui preluate pe urmă de profesori, despre cum câştigase olimpiada de ştiinţe trei ani la rând, despre cum citise *Război şi pace* într-un singur sfârşit de săptămână. Succesele lui nu impresionau pe

nimeni. Toţi râdeau de el, întotdeauna.

Exact cum a râs şi ea.

Furia alungă şi ultimele resturi de durere.

Cu genunchii îndepărtaţi cu grijă, Norman împinse cufărul lângă perete, apoi luă cuvertura afgană de pe canapea şi o atârnă în cele şase cârlige pe care le fixase în dreptul uşii. Lâna grea trebuia să reţină mare parte din miros, ca să nu se împrăştie pe coridor. Pentru restul, deschise de două degete uşa de la balcon şi o fixă, ca să nu se închidă, cu unul dintre deodorantele de cameră în formă de ciupercă. Neluând în seamă curentul brusc de aer rece şi zgomotul şi mai puternic de deasupra, împinse ventilatorul lângă uşa deschisă şi-l porni.

Pe urmă, se duse în dulapul în perete după *hibachi* şi după cutia de plastic.

Aşeză grătarul cât mai aproape de ventilator. Făcu o piramidă din trei bucăţi de cărbune, le stropi cu benzină şi aruncă peste ele un chibrit aprins. Ventilatorul şi curentul de aer din jurul blocului reuşiră să împrăştie aproape tot fumul şi, cum deconectase deja detectorul din apartament şi pe cele patru de pe holul de la etajul nouă, nu-şi făcu griji în legătură cu ce mai rămânea. Lăsă focul să ardă şi scoase creta colorată, ca să deseneze pentagrama.

Podeaua neceruită nu ţinea bine creta, aşa că Norman folosea, de fapt, pasteluri. Nu părea să existe vreo diferenţă. La fiecare dintre cele cinci colţuri ale pentagramei puse câte două lumânări: una neagră de douăzeci şi trei de centimetri şi una roşie de cincisprezece. Trebuise să le scurteze pe toate dintr-unele de treizeci şi altele de douăzeci – şi descoperise că destule dintre cele negre erau, de fapt, purpuriu închis. Dar nici asta nu părea să conteze.

Cu lumânările aprinse, îngenunche lângă jarul cărbunilor şi începu să parcurgă paşii invocării demonului.

Cumpărase un lanţ de aur de optsprezece carate, lung de cincisprezece centimetri, de undeva din cartierul chinezesc. Cu o forfecuţă de unghii, tăie din el trei-patru zale şi le lăsă să cadă între brichetele de jar. Norman ştia

că, în *hibachi,* cărbunele nu putea ajunge la temperatura necesară ca să topească aurul, dar, deşi cernuse cenuşa de fiecare dată, nu găsise nici urmă de metal.

Tămâia provenea de la un magazin naturist la modă de pe strada Bloor-Vest. Habar nu avea la ce anume foloseau alţii aceşti fulgi portocalii – nu păreau buni de mâncat, deşi bănuia că trebuia să fie vreo mirodenie. Jumătatea de pumn pe care o aruncă peste cărbunii încinşi se mistui încet, formă un fum gros, puternic mirositor, şi ventilatorul abia dacă reuşea să se descurce cu el.

Tuşind şi frecându-şi ochii înlăcrimaţi cu dosul palmei, se întinse după ultimul ingredient. Mirtul îl luase dintr-un magazin de uleiuri esenţiale şi de parfumuri speciale, create chiar acolo. La greutate, costa mai mult decât aurul. Folosind cu grijă setul de linguriţe pentru măsurat primit cadou de la mama lui când se mutase, stropi jarul cu o optime de linguriţă.

Parfumul greu de tămâie deveni şi mai greu, iar aerul din apartament căpătă un gust amar, cu care îi tapetă cerul gurii şi nasul lui Norman. În prima noapte când încercase invocarea, ajunsese la mirt şi aproape că se oprise, nefiind în stare să treacă peste povestea lui. Secole în şir, mirtul fusese folosit pentru îmbălsămarea morţilor şi toate acele secole reînviau când îl turnai peste cărbuni. A doua oară, spaima de moarte fusese înlocuită de spaima răului care urmă. În acest moment, a şaptea oară, nu-l mai distrăgea deloc de la ce avea de făcut.

Acele sterile, identice cu cele folosite de Crucea Roşie ca să recolteze primii stropi de sânge ai donatorilor, proveneau de la un magazin de tehnică medicală. De obicei, ura partea aceasta, dar astă-seară furia îl făcea să nu mai şovăie. Mica durere din vârful degetelor coborî până întâlni zvâcnetul dintre picioare şi brusca tensiune sexuală aproape îl făcu să renunţe la ritual. Cu răsuflarea tăiată, reuşi cumva să se controleze.

Trei stropi de sânge peste cărbuni şi un cuvânt de invocare pentru fiecare.

Cuvintele le găsise într-unul dintre textele de la cursul

de religie comparată. Crease ritualul el însuşi, îl înjghebase pe jumătate din cercetări, pe jumătate folosindu-şi intuiţia şi bunul-simţ. *Oricine ar putea face la fel,* se gândi el satisfăcut, *dar numai mie mi-a reuşit.*

Aerul din mijlocul pentagramei începu să tremure şi să se schimbe, ca şi cum ceva ar fi fost silit să se întrupeze acolo. Norman rămase în picioare şi aşteptă, încruntat, până când mirosul de mirodenii arse făcu loc unei putori fetide, ca de putreziciune, iar zgomotul combinei stereo a vecinului fu înlocuit de un sunet care îi bubuia inaudibil în creier şi oase.

Când apăru, demonul avea mărimea unui om şi o formă vag omenească, iar asemănarea ghicită îl făcea şi mai hidos.

Respirând rar, pe gură, Norman păşi până la marginea pentagramei.

— Eu te-am chemat, proclamă el. Eu sunt stăpânul tău.

Demonul lăsă capul în jos şi forma i se modifică în timpul mişcării, de parcă n-ar fi avut craniu sub învelişul umed al pielii.

— Tu eşti stăpânul, recunoscu el, deşi gaura cărnoasă a gurii nu reuşea să se mişte ca şi cum ar fi rostit ea cuvintele.

— Trebuie să faci exact ce-ţi comand.

Ochii diavoleşti, uriaşi, fără pleoape, cercetară perimetrul închisorii.

— Da, se declară el de acord, în cele din urmă.

— Cineva a râs de mine în seara asta. Nu vreau ca această femeie să mai râdă vreodată de mine. Demonul rămase tăcut, aşteptând următoarele instrucţiuni, schimbându-şi culoarea din negru mocirlos în maro verzui şi înapoi. Omoar-o!

Uite, c-o spusese. Îşi încleştă mâinile, ca să le oprească tremuratul. Se simţea înalt de trei metri, invincibil. Îşi asumase responsabilitatea şi acceptase, în cele din urmă, puterea cuvenită lui de drept! Bubuitul din cap şi oase deveni şi mai puternic, până când tot trupul îi vibra odată cu el.

— Pe cine să omor? întrebă demonul.

Tonul lui aproape amuzat îl readuse pe Norman cu picioarele pe pământ, tremurând de furie.

— SĂ NU RÂZI DE MINE!

Făcu un pas înainte şi, amintindu-şi la timp, răsuci piciorul astfel încât să nu încalce pentagrama.

Demonul se înclină în semn de răspuns, până când aproape că ajunseseră nas în nas.

— Ha! Norman scuipă cuvântul înainte, deşi acum se retrăgea. Eşti exact la fel ca ei! Crezi că eşti nemaipomenit şi că eu sunt un rahat! Ei bine, ţine minte că tu eşti acolo înăuntru, iar eu sunt afară. Eu te-am chemat! Eu te controlez! EU SUNT STĂPÂNUL!

Neimpresionat de şuvoiul vitriolant de cuvinte, demonul se retrase în mijlocul pentagramei.

— Tu eşti stăpânul, răspunse el placid. Pe cine vrei să omor?

Amuzamentul se păstrase în vocea creaturii, făcându-l pe Norman aproape incoerent de furie. Deşi vedea roşu în faţa ochilor, îşi dădu seama că nu însemna nimic dacă îi striga demonului: *Omoar-o pe Coreen.* Trebuia să se gândească. Oare cum poţi găsi pe cineva într-un oraş cu mai mult de trei milioane de locuitori? Se plimbă până la peretele din spate şi înapoi, tocul cizmei drepte îi alunecă pe ceva şi aproape căzu. După ce se clătină destul, când reuşi să-şi recapete echilibrul, se aplecă şi ridică bucata de piele stacojie care aproape că-l pusese jos.

Demonul ţinu mănuşa în aer cu o gheară de doi metri, în timp ce marginea trupului se subţia şi se unduia odată cu mişcarea. Norman zâmbi.

— Găseşte perechea acestei mănuşi şi omoară persoana care o are. Nu lăsa pe nimeni altcineva să te vadă. Când termini, te întorci în pentagramă.

Mirosul de mortăciune rămase în aer şi după plecarea demonului, o consecinţă dezgustătoare, pe care doar timpul o putea şterge. Sugându-şi degetul înţepat, Norman se duse la fereastră şi se uită afară în noapte.

— Nimeni, jură el, nu va mai râde vreodată de mine.

Gata cu jucărelele, cu hainele şi computerele; îşi dovedise puterea în seara aceea şi, când demonul se va întoarce, bine hrănit cu sângele lui Coreen, îl va trimite după un simbol al acestei puteri. Ceva ce lumea va fi silită să respecte.

Bubuitul deveni mai puternic şi Norman începu să se frece de tocul ferestrei, mişcând şoldurile în ritmul lui.

*

Încă furibundă, Coreen intră cu maşina în parcarea unui restaurant McDonald's. Norman Birdwell. Nu-i venea să creadă că stătuse de vorbă cu Norman Birdwell, darmite că se mai şi dusese la el în apartament după aceea. Dar la „Cocoşul şi Taurul" sunase atât de al naibii de convingător. Clătină din cap, supărată de cât fusese de credulă. Sigur, nu-şi dăduse seama de la cârciumă cu cine avea de-a face, dar chiar şi aşa…

— Sper că apreciezi ce fac pentru tine, Ian, vorbi ea către întunericul nopţii, trântind portiera şi încuind-o. Când am jurat să-l găsesc pe ucigaşul tău, nu m-am gândit că va trebui să am de-a face şi cu nişte ciudaţi excitaţi.

Se făcuse mai frig şi Coreen se căută în buzunare după mănuşi, înainte să-şi aducă aminte că acum mai avea doar una, la singular. Scrâşni din dinţi şi intră. Uneori, când eşti atât de prost-dispus, numai o porţie uriaşă de cartofi prăjiţi te mai poate alina.

Pe drum spre tejghea, observă un chip cunoscut şi se întoarse.

— Ei, Janet. Am crezut că vă duceţi toţi la Alison…

Janet ridică privirea şi clătină din cap.

— E lungă povestea, mormăi ea cu gura plină peste *cheeseburger.*

Coreen pufni pe nas şi aruncă mănuşa peste grămada de lucruri înghesuite pe un scaun vecin. Sub lumina neoanelor, părea aproape obscen de strălucitoare.

— Da? Ei bine, eu am una şi mai lungă. Să nu pleci.

Ceva mai târziu, Janet se uita uluită la Coreen, cu o plăcintă cu mere uitată undeva în drum spre gură.

— … aşa că l-am lovit în coaie şi am plecat. Luă o înghiţitură lungă de cola fără zahăr. Şi pun pariu că n-o să-mi mai văd niciodată cealaltă mănuşă, adăugă ea cu părere de rău.

Janet închise gura cu zgomot.

— Norman Birdwell? scuipă ea.

— Da, ştiu, oftă Coreen. N-ar fi trebuit în veci să-i povestească lui Janet. Slavă Domnului că urmau multe zile libere; poate că povestea nu avea să se răspândească prea tare. Uriaşă prostie. Cred că berea a fost de vină, adăugă ea.

— Nu există destulă bere pe lume – nu, în univers –, care să te facă să te duci undeva cu ciudatul ăla, declară Janet, dându-şi ochii peste cap.

Coreen zdrobi bucăţile de ceapă ciugulite din burger până le făcu o pastă.

— A zis că ştie ceva despre creatura care l-a omorât pe Ian, mormăi ea, nu prea convinsă.

Chiar n-ar fi trebuit să-i povestească lui Janet. Ce-ar fi putut gândi altceva?

— Grozav, pufni Janet, încă un vânător neînfricat de vampiri şi te-ai îndrăgostit imediat de el.

Coreen îşi îngustă ochii.

— Nu face băşcălie.

— De ce să nu fac băşcălie? Puteai să descoperi că demonul lui Norman l-a omorât pe Ian, la fel de bine ca şi vreun tâmpit de vampir.

Ştiuse că vorbele erau o greşeală încă de când îi ieşeau pe gură, dar era prea târziu.

— Sunt documente istorice despre existenţa vampirilor şi toate faptele se potrivesc…

Douăzeci şi trei de minute mai târziu —Janet îi cronometrase predica, tot aruncând priviri abia disimulate către ceas –, Coreen se opri brusc şi se ridică în picioare. Trebuie să mă duc la baie, spuse ea. Aşteaptă-mă aici. Mă întorc imediat.

— Nici nu-mi trece prin cap, mormăi Janet în secunda în care Coreen dispăru pe scările spre subsol.

Trăgându-şi haina din teancul de lucruri de pe scaun, o luă spre uşă, îmbrăcându-se din mers. Ţinea la Coreen, dar, dacă mai auzea vreun cuvânt despre vampiri, simţea că era în stare să muşte şi ea pe cineva. Dacă vreun vampir dădea de Coreen, avea toate motivele să se declare în legitimă apărare.

La uşă, descoperi că luase şi singura mănuşă roşie a prietenei ei. *Fir-ar al naibii! Dacă mă duc să i-o dau înapoi, urmează încă un ceas de predici despre puterile contelui Dracula.* Rămase pe loc un moment, strângând în palmă degetele de piele, oscilând dacă să se întoarcă sau să fugă de acolo, ca să nu înnebunească. Sănătatea mintală câştigă.

În timp ce strălucirea roşie a părului dovedea cum capul lui Coreen se întorcea în lumină, Janet vârî mănuşa în buzunar, se răsuci pe călcâie şi dispăru în noapte. *Dacă fug,* se gândi ea, şi făcu întocmai, *pot să dispar din luminile parcării înainte să se uite ea pe geam.* În întuneric, urma să fie în siguranţă.

*

Apăru din pământ. Prefera să se deplaseze astfel, pentru că nu avea nevoie să consume tot atâta energie ca să rămână nevăzut. Şi, până să se hrănească, avea puţină energie de pierdut. Îşi simţise prada chiar deasupra, dar aşteptase, urmărind-o, până când nu mai simţi pe nimeni înjur.

Atunci ieşi.

Nevoia de a ucide era puternică, aproape copleşitoare. „Stăpânul” îi comandase să ucidă şi natura îi cerea să se hrănească. Doar spaima c-ar fi putut rata îl făcu să se împotrivească instinctului şi să lovească osul, nu ţesutul moale.

Prada strigă şi se prăbuşi, redusă la tăcere, dar încă vie.

Murea de poftă, mai ales că mireasma de sânge cald umplea aerul, dar ştia că, imediat ce începea să se hrănească, nu se mai putea opri, şi nu acesta reprezenta locul însemnat pentru următorul omor. Ridicând prada, se

întoarse cu faţa spre vânt şi o luă la fugă, folosind toate cele trei membre rămase libere. Nu putea să-şi ia prada în pământ şi nici nu se putea ridica în zbor cu o asemenea povară. Trebuia să se bazeze pe viteză, ca să rămână nevăzut.

Prada urma să moară. Avea să se supună astfel „stăpânului”, dar trebuia să se supună şi altui stăpân, mai vechi, iar victima urma să moară în locul stabilit.

Neobservată, mănuşa roşie de piele rămase strivită chiar dincolo de zona luminată a parcării. Alături de o pată roşie mai întunecată, care deja începuse să îngheţe.

Nouă

„Reluăm ştirea zilei: morţile ciudate din zona oraşului Toronto continuă cu cel de-al şaptelea cadavru, descoperit azi-dimineaţă de poliţie pe bulevardul Foxrun, chiar la sud de golful Oakdale şi de Clubul Country. Anchetatorii Brigăzii Omucideri sosiţi la faţa locului au confirmat numai că moartea a survenit ca urmare a unei lovituri puternice la gât şi că nu se pot pronunţa dacă victima a fost sau nu golită de sânge. Poliţia a păstrat sub tăcere numele victimei, urmând să-i anunţe familia mai întâi.

Vremea în sudul provinciei Ontario va fi mai rece decât este normal în acest anotimp şi…”

Vicki întinse un braţ şi închise radioul, apoi mai rămase culcată un moment pe banca de gimnastică, ascultând sunetele oraşului, convingându-se că huruitul unui camion îndepărtat nu era zgomotul unui picior cu o mie de gheare şi că ţipătul ascuţit care se auzea dinspre est era doar o sirenă.

Până acum, n-au descins hoardele de demoni. Se întinse şi lipi palma de parchet. *Să bat în lemn.* Se părea că încă mai avea timp să-l găsească pe ticălosul vinovat de aceste morţi şi să-i frângă fiecare oscior…

Lăsă deoparte gândul, se ridică şi se duse în camera de zi, unde întinsese pe perete harta oraşului. Răzbunarea era cât se poate de bună, numai că, dacă te gândeai la ea, pierdeai din vedere problema cea mai urgentă: găsirea ticălosului.

Primele şase morţi se petrecuseră în nopţile de duminică, luni şi marţi, la distanţă de o săptămână. Această crimă de joi noaptea modifica modelul. Uitându-se la hartă, Vicki încercui bulevardul Foxrun. Nu avea nicio

idee cum se potrivea locul din punct de vedere geografic, *dacă* se potrivea din punct de vedere geografic sau dacă nu cumva spărgea şi el modelul.

Îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi se sili să-şi descleşteze dinţii.

Henry putea să se ocupe el să conecteze punctele diseară, când se trezea; ea avea alte fire de urmărit.

Dacă Henry avea dreptate şi persoana care chema diavolul primea de fiecare dată bunuri furate, atunci acele bunuri trebuiau să fie raportate undeva drept furate. Dacă ea găsea bunurile, îl găsea pe invocatorul demonului. Dacă îl găsea pe invocatorul demonului, punea capăt crimelor. Simplu ca bună-ziua; nu trebuia decât să verifice toate rapoartele de furturi petrecute în oraş în ultimele trei săptămâni şi să le aleagă pe cele neobişnuite şi neexplicate.

— Ceea ce, oftă ea, mi-ar lua vreo doi ani. Dar, chiar şi aşa, doi ani de cercetări însemnau ceva infinit mai bun decât să mai stea o secundă pe propriul fund, neajutorată. Necazul era că, într-o zonă metropolitană cu optsprezece sectoare, nu ştia de unde ar fi trebuit să înceapă.

Bătu cu creionul uşurel în hartă. Rapoartele de dimineaţă de la Secţia 31 ar fi putut cuprinde amănunte despre ultimul omor, nedezvăluite la radio. Detalii eventual folositoare lui Henry ca să identifice viitoarea scenă a următoarei crime. De asemenea, cele două linii ale precedentelor şase crime se intersectau în zona Secţiei 31. Poate că părea fără sens, dar era un loc de unde putea să înceapă.

Strângând într-o mână punga cu cele patru gogoşi – două cu jeleu de căpşuni şi două cu glazură de ciocolată – şi punga cu cafelele însoţitoare în cealaltă, Vicki lăsă capul în piept, dădu colţul şi o luă pe şoseaua Norfinch. Având spitalul York-Finch în spate, nimic nu mai stătea între ea şi vântul afurisit dinspre nord-vest, în afară de clădirea secţiei de poliţie şi câţiva kilometri pătraţi de deşert industrial. Solidă şi pătrată, Secţia 31 ţinea piept vântului,

cu zgomot.

O maşină de patrulă ieşi din parcarea secţiei şi ea se opri, aşteptând-o s-o ia spre est, pe Finch. La ora 9:20 în dimineaţa de Vinerea Mare, traficul era sporadic şi n-ar fi fost greu să-ţi faci impresia greşită că oraşul profitase de ocazie – o mică vacanţă prilejuită de o sărbătoare religioasă respectată de numai o treime dintre locuitori –, ca să mai doarmă puţin. Dar oraşul, aşa cum Vicki ştia prea bine, nu se odihnea niciodată. Când se răreau reclamaţiile pentru problemele din trafic, sporeau cele prilejuite de violenţele domestice, întrucât familiile îşi petreceau toată ziua împreună. Iar pe culoarul Jane-Finch spre care se îndrepta maşina, unde existau prea puţine slujbe de la care să-ţi iei vacanţă, spiritele se încingeau şi în zile mai bune…

Pe vremea când mai purta încă uniformă, lucrase aproape un an la Secţia 31. Rememorând câteva dintre evenimentele importante, în timp ce se îndrepta spre clădire, îşi dădu seama că nu-i lipsea deloc munca de poliţist.

— Măi, măi, uite-o pe „Victory” Nelson, plecată dar nu uitată! Ce vânt te aduce în fundul oraşului?

— Îmi era dor de faţa ta zâmbitoare, Jimmy. Vicki puse cele două pungi pe birou şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas cu un deget îngheţat. A venit primăvara şi, la fel ca rândunelele, mă întorc şi eu la primul cuib. Sergentul e pe-aici?

— Da, se ocupă de…

— Nu-i treaba ei de ce se ocupă! Strigătul ar fi putut să zgâlţâie o construcţie mai puţin solidă şi imediat după el se rostogoli în încăpere şi sergentul Stanley Iljohn, trecând de Jimmy şi de birou. Ai zis că ajungi la nouă, îi spuse el acuzator. Ai întârziat.

Fără să zică nimic, Vicki îi întinse punga cu gogoşi.

— Mită, pufni sergentul, iar vârfurile frumos răsucite ale mustăţii lui tremurară din cauza forţei cu care ieşise aerul. Haide, nu mai sta acolo cu deştu’ în fund. Vino încoace şi ia loc. Iar tu – se uită în jos la Jimmy –, treci înapoi la

treabă.

Jimmy, care deja îşi vedea de treabă, zâmbi şi nu-l băgă în seamă. Vicki făcu aşa cum i se spusese şi, în timp ce sergentul Iljohn se aşeza la biroul sergentului de serviciu, îşi trase un scaun şi se aşează şi ea în faţa lui.

Câteva momente mai târziu, sergentul îşi scutură meticulos zahărul pudră căzut pe pieptul bine apretat al cămăşii.

— Acuma, tu ştii şi eu ştiu că să te las să citeşti rapoartele noastre e ceva strict împotriva regulamentelor.

— Da, domnule sergent. Dacă ar fi fost altcineva de serviciu, probabil că nu s-ar fi descurcat decât încercând să obţină favoruri de la cineva mai mare în grad.

— Şi ştim amândoi că profiţi cu neruşinare de reputaţia ta de minunăţie plină de succese, ca să încâlci aceste regulamente.

— Da, domnule sergent.

Iljohn fusese primul care o recomandase pentru o avansare anticipată şi-i urmărise numărul record de arestări, considerându-l o confirmare a priceperii lui de a-i remarca talentul. Când plecase din poliţie, o chemase la el, o interogase despre ce avea de gând şi practic îi ordonase să facă ceva cu viaţa ei. Nu fusese chiar prietenos, dar bunăvoinţa lui frustă contase, atunci când Mike Celluci o acuzase că dădea bir cu fugiţii.

— Şi, dacă te ţii de prostii cu de-astea, am să raportez că ţi-ai folosit abilităţile de care se presupune că sunteţi atât de plini voi, ăştia, detectivii particulari, ca să mă pui la pământ şi să citeşti rapoartele peste trupul meu însângerat.

— N-ar trebui să-ţi dau vreo două palme mai întâi?

Deşi abia dacă avea înălţimea minimă admisă ca să te înrolezi în poliţie, despre Stanley Iljohn se zvonea că nu pierduse niciodată vreo luptă. Cu nimeni şi cu nimic.

— Nu face pe deşteaptă.

— Scuzaţi-mă, domnule sergent.

Sergentul lovi cu o unghie pătrată dosarul de pe biroul său şi deveni solemn:

— Chiar crezi că poţi să faci ceva în legătură cu crimele astea? o întrebă.

Vicki încuviinţă din cap.

— În acest moment, îi răspunse ea în acelaşi fel, cred că am mai mult şanse decât oricine din acest oraş.

Iljohn o privi lung.

— Să ştii că şi eu pot trage linii pe o hartă, spuse el în cele din urmă. Iar liniile primelor şase morţi se încrucişează chiar la nord de aici, unde ne aflăm. Fiecare poliţist din secţia asta se aşteaptă să dea peste ceva ciudat, ceva care să-l indice pe ucigaş, şi te asigur că rapoartele astea – fluturã din mânã către teancul de rapoarte din ultimele două săptămâni, puse pe un raft de lângă perete – au fost pieptănate şi răs-pieptănate. Au trecut prin mâna tuturor de aici, plus băieţii şi fetele de la fostul tău loc de joacă.

— Dar nu şi prin mâna mea.

El încuviinţă din cap.

— Nu şi prin mâna ta. Puse palma peste hârtiile de pe birou. Ultima crimă s-a petrecut pe teritoriul meu şi mă ocup personal de ea. Dacă ştii ceva ce nu mi-ai spus, dă-i drumul.

Este un demon care scrie cu sânge un nume peste oraş. Dacă nu-l oprim, ăsta va fi doar începutul.

De unde ştii?

Mi-a spus un vampir.

Îl privi direct în ochi şi minţi:

— Tot ce ştiu i-am spus lui Mike Celluci. El se ocupă de caz. Dar m-am gândit că nu strică să arunc şi eu o privire.

Ochii lui Stanley Iljohn se îngustară. Se vedea clar că n-o credea. Nu de tot, în orice caz.

Încet, după un moment care concentra tot timpul lucrat împreună, el împinse dosarul peste birou.

— Vreau să fie asta ultima crimă, mârâi sergentul.

Nu la fel de mult ca mine, se gândi Vicki.

Câte morţi pot exista în numele unui diavol?

Plecă privirea şi se apucă de citit.

— Prima şi a şaptea victimă erau studenţi la Universitatea York. Nu-i o legătură suficientă cât să porneşti o anchetă de la ea.

Celluci oftă.

— Vicki, în momentul ăsta îmi bazez ancheta pe legături încă şi mai nesemnificative. M-ai sunat să-mi faci zile fripte sau ai ceva constructiv de spus?

Vicki răsuci firul telefonului pe după deget. Mergând la Secţia 52, după-amiază târziu, dăduse peste ceva. Unul dintre poliţiştii ieşiţi din schimb o auzise vorbind cu sergentul de serviciu despre cazuri neobişnuite şi-i povestise unul la care fusese chemat. Necazul era că nu ştia cum să-i prezinte informaţia lui Celluci.

— Atunci, te apuci de cercetări la York? îl întrebă din nou.

El oftă din nou.

— Da. Deocamdată. De ce?

Ea trase aer adânc în piept. Nu exista nicio modalitate mai simplă de a spune ce avea de spus.

— Nu mă întreba cum am aflat, pentru că n-o să mă crezi, dar există o şansă foarte mare ca persoana căutată să poarte o geacă de piele neagră. O geacă de piele neagră de nouă sute de dolari.

— Isuse Cristoase, Vicki! Vorbim despre o universitate! Jumătate din cei de-acolo poartă geci de piele negre.

— Nu ca asta. Am o descriere completă a ei.

— Şi de unde o ai? Ai găsit-o scrisă pe un răvaş într-o plăcintă?

Vicki deschise gura şi o închise din nou.

— Nu pot să-ţi spun, îl informă ea, în cele din urmă. Ar însemna să-mi compromit sursele.

— Ascunzi informaţii de mine, Vicki, aşa c-o să am grijă să-ţi compromit eu surse pe care nici măcar nu ştiai că le ai!

— Ascultă, ticălosule, n-ai decât să mă crezi sau nu, dar nu îndrăzni să mă ameninţi!

Îi înşiră pe nerăsuflate descrierea hainei de piele şi trânti receptorul. Bine. Îşi făcuse datoria şi-i spusese

poliţiei ceea ce ştia. Grozav. Acum puteau să acţioneze cum doreau. Iar Mike Celluci putea să se ducă direct la dracu'!

Numai că, până la urmă, exact asta se lupta cu disperare să nu se întâmple.

Scrâşnind din dinţi plină de frustrare, dădu cu piciorul într-un scaun de bucătărie, trimiţându-l până în camera de zi, apoi rămase cu ochii aţintiţi la resturile lui.

— Pe vremuri, viaţa era mult mai simplă, îşi spuse oftând, apoi se întoarse la telefon.

Universitatea York reprezenta singura legătură între victime pe care o aveau, iar Coreen Fergus era studentă acolo. Probabil că n-ar fi fost în stare s-o ajute – Celluci avea dreptate, ticălosul înfumurat! Să cauţi o geacă neagră într-un campus echivala cu căutarea unui politician cinstit –, dar nu strica să verifice.

— Cu Coreen Fergus, vă rog.

— Îmi pare rău, dar Coreen nu-i aici. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Ştiţi când se întoarce?

— Mă tem că nu. A plecat de dimineaţă la nişte prieteni pentru câteva zile.

— E totul în regulă cu ea?

Dacă fata aia s-a trezit în cine-ştie-ce încurcătură, pentru că s-a dus în apartamentul unui străin…

— Păi, a suferit un şoc; era prietenă foarte bună cu fata al cărui cadavru a fost găsit noaptea trecută.

Destul de rău, mai ales la atât de puţină vreme după Ian, dar slavă Domnului că numai despre atât era vorba.

— Când se întoarce, îi puteţi spune c-a căutat-o Vicki Nelson?

— Sigur că da. Doar atât?

— Doar atât.

Asta era tot, doar dacă nu venea Henry cu ceva mai concret.

— Acesta, acesta ori acesta. Henry se uita pe hartă şi pe cartea cu simboluri.

— Poţi să-ţi dai seama de următorul punct din model? Vicki se aplecă şi ea peste masă, cât mai departe de *grimoire*[6]. Cartea aceea străveche transmitea o aură diabolică – ceea ce suna *atât* de tare ca un clişeu din romanele de groază, încât ezita să spună cu voce tare, dar observase că până şi Henry o atingea cât mai rar cu putinţă.

Acesta, ocupat cu raportorul şi rigla, râse fără veselie.

— Următoarele trei puncte din trei modele posibile, sublinie el.

— Grozav. Vicki se îndreptă şi-şi împinse ochelarii pe nas. *Şi mai multe complicaţii.* De unde începem?

— De unde *încep* eu, o corectă Henry absent. Se îndreptă la rândul lui, masându-şi tâmplele. Lumina intensă de care părea să aibă nevoie Vicki ca să lucreze îi provoca lui dureri de cap. S-ar putea să fie în zona asta, bătu el harta cu degetul la est de râul Humber, între bulevardele Lawrence şi Eglington. Acest model rămâne cel mai puţin complicat dintre cele trei. Teoretic, ar putea fi terminat primul.

— Teoretic?

Henry ridică din umeri:

— Sunt cunoştinţe despre demoni. Nu sunt nici precise, nici complete. Experţii în domeniu tind să moară de tineri.

Vicki trase aer adânc în piept, apoi îl lăsă să iasă încetişor. Nu existau *niciodată* cunoştinţe precise şi complete. Ar fi trebuit să ştie.

— De fapt, n-ai mai făcut niciodată aşa ceva până acum.

— Nu, de fapt, n-am mai făcut. „Aşa ceva” nu se întâmplă prea des.

— Atunci, dacă-mi permiţi să te întreb – arătă cu degetul spre carte, tot cu grijă să n-o atingă – de ce ai o carte ca asta?

Henry se uită în jos spre volum, deşi Vicki ar fi băgat mâna în foc, după expresia lui, că, de fapt, nici nu-l vedea.

— Am luat-o de la un nebun, spuse el aspru. Şi nu vreau să vorbesc despre asta acum.

[6] Carte de magie, de vrăjitorie *(fr.).*

— Bine. Vicki se împotrivi nevoii de a se trage înapoi, simţind furie în vocea lui Henry. Nici nu trebuie. E bine şi aşa.

Cu efort, el reuşi să îndepărteze amintirile şi schiţă un zâmbet pe care-l spera conciliant.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

Ea se îndreptă.

— Nu m-ai speriat.

Zâmbetul lui deveni mai sincer:

— Bine.

Conştientă că făcea haz de ea, Vicki îşi drese vocea şi schimbă subiectul:

— Noaptea trecută ai spus că nu avem de unde să ştim dacă astea sunt toate numele demonilor.

— Într-adevăr.

Încerca să nu se gândească la acest lucru.

— Aşadar, locurile tuturor acestor omoruri s-ar putea să scrie un nume inexistent în carte.

— Ai dreptate din nou.

— Rahat! Cu braţele încrucişate la piept, Vicki se duse spre fereastră şi-şi lipi fruntea de sticla rece. Luminile de dedesubt, tot ce putea vedea din oraş, păreau reci şi batjocoritoare. O mie de ochi demonici în întuneric. Şi cum ar trebui să procedăm? îl întrebă.

— Exact aşa cum procedăm. Putea fi o întrebare retorică, dar uneori Henry simţea că şi acestora trebuie să li se răspundă şi vroia să-i dea câte asigurări era în stare. Sperăm, ne rugăm şi nu ne dăm bătuţi.

Vicki îşi înălţă capul şi se întoarse cu faţa spre el.

— Eu nu mă dau bătută niciodată, spuse ea arţăgoasă.

El zâmbi.

— Nici n-aş fi crezut.

Chiar că are un zâmbet fenomenal, se gândi Vicki, apreciind felul cum i se încreţeau colţurile ochilor. Simţi că i se ridicau şi ei colţurile gurii într-un zâmbet de răspuns şi se admonestă în sinea ei, forţându-se să nu lase să i se citească pe chip valul brusc de dorinţă. *Patru sute cincizeci de ani de experienţă, un corp de douăzeci şi cinci*

de ani, puteri supranaturale...

Henry îi auzi inima bătând mai repede şi nasul lui sensibil detectă un miros nou. Nu se hrănise de patruzeci şi opt de ore şi curând avea să fie nevoit. *Dacă mă doreşte, ar fi o prostie s-o refuz...* De multă vreme depăşise nevoia de a se dovedi puternic făcând cuceriri – ştia că nu putea avea tot ce îşi dorea – şi hotărî s-o lase pe ea să facă primul pas. *Cum rămâne cu promisiunea de a nu te implica până când nu-i venim de hac diavolului?* se întrebă. Ei bine, unele promisiuni erau menite să fie încălcate.

Bătăile inimii ei se răriră şi, în timp ce îi aprecia autocontrolul, el nu se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— Aşadar… reînnodă Vicki discuţia, dregându-şi glasul. *E ridicol. Am treizeci şi unu de ani, nu şaptesprezece.* Am aflat câteva lucruri de la Secţia 31, s-ar putea să aducă lămuriri pentru caz.

— A, da? – şi Henry Fitzroy îşi înălţă o sprânceană blond-roşcată şi se sprijini de marginea mesei.

Vicki, care ar fi fost gata să renunţe la dinţii din faţă numai ca să poată ridica o singură sprânceană fără să încreţească toată fruntea, tresări văzându-l cum arăta. Îi acorda încredere şi se gândea că nu era conştient despre cum îi aprindeau părul luminile candelabrului şi despre cum i se întindeau pe coapsele musculoase pantalonii reiaţi strâmţi. Făcu un efort şi reveni cu mintea la problemă. *Nu* era momentul pentru genul *acela* de lucru; indiferent ce gen de lucru s-ar fi putut întâmpla mai târziu.

— Mai mulţi oameni, majoritatea de la McDonald’s, au raportat un miros ciudat în jurul parcării *mall*-ului de la intersecţia dintre Jane şi Finch. Sulf şi putreziciune. Compania de gaz a trimis acolo pe cineva, dar n-a fost depistată nicio scurgere…

— Demonul? Henry se aplecă peste hartă, încercând să ignore foamea tot mai puternică. Era dificil, având-o pe Vicki atât de aproape şi, cel puţin fizic, atât de dornică. Dar cadavrul a fost găsit…

— Mai e ceva. Cineva a raportat un urs alergând la capătul străzii Jane. Poliţia nu şi-a bătut capul să

cerceteze, pentru că cel de la telefon a spus că l-a văzut doar cu coada ochiului din maşină, în timp ce conducea cu o sută de kilometri pe oră.

— Demonul.

De astă-dată, nu mai era o întrebare. Vicki încuviinţă.

— Cele mai mari şanse – apoi se întoarse la masă şi la hartă. Presupunerea mea este că a prins victima aici şi a cărat-o până dincoace, ca s-o omoare. De ce? Trebuie să fi existat lume şi prin apropiere.

— Poate că de data aceasta i s-a cerut să ucidă.

— M-am temut că asta vei spune.

— E singurul răspuns logic, spuse Henry, îndreptându-se de spate. Dar gândeşte-te la partea bună.

— Nu există nicio parte bună, mormăi Vicki. Îşi terminase ziua cu raportul medicului legist.

— Cu riscul să vorbesc ca Pollyanna[7], îi replică sec Henry, există întotdeauna o parte bună. Sau măcar una mai puţin rea. Dacă demonul a fost trimis s-o ucidă pe această fată, poate că poliţia reuşeşte să stabilească o legătură între ea şi cel care-l cheamă.

— Şi dacă n-a fost vorba decât despre o perversitate diavolească?

— Atunci suntem în acelaşi punct ca şi până acum. Dar în acest moment, dacă mă scuzi, că tot mi-am dat peste cap programul de masă, m-aş duce până pe râul Humber, în caz că demonul va fi chemat din nou în această noapte.

La uşă, Vicki se opri, un gând îngrozitor albindu-i faţa.

— Dar ce ar putea împiedica o asemenea creatură să apară în casa cuiva? Unde nu-l poţi vedea? Unde nu-l poţi opri?

— Demonii, îi spuse Henry, zâmbindu-i plin de încredere, în timp ce îşi lega cordonul trenciului, nu pot

[7] Personajul central din romanul omonim de Eleanor H. Porter (1913), devenit un clasic al literaturii pentru copii, care s-a bucurat de un asemenea succes, încât a fost urmat de câteva zeci de alte romane, scrise atât de E.H. Porter, cât şi de alte autoare-femei, toate axate în jurul aceluiaşi personaj caracterizat printr-o atitudine eminamente pozitivă în faţa vieţii.

intra în casa unui muritor, decât dacă sunt invitaţi în mod special.

— Credeam că asta-i o regulă pentru vampiri…

Cu o mână pe spatele ei, Henry o conduse ferm în hol.

— Domnul Stoker, spuse el, în timp ce încuia uşa apartamentului, şi-a îngăduit să fie optimist…

Henry se aplecă peste gardul cimitirului şi se uită la mărunta adunare de pietre mute de mormânt. Cele mai multe erau dale vechi, cam la fel de mari şi la fel de vechi. Cele câteva monumente de marmură păreau pretenţioase şi nelalocul lor.

Către vest, cimitirul avea capătul în lunca râului Humber, iar bolborositul puternic al apei umplea noaptea cu zgomot. În partea de nord, se afla o zonă rezidenţială. În părţile de est şi de sud, teren viran. Se întrebă dacă prezenţa cimitirului avea vreo legătură cu faptul că nu se construise acolo. Chiar şi în această epocă ştiinţifică, morţii erau adeseori consideraţi o vecinătate nepotrivită. Henry nu înţelegea de ce; morţii nu puneau niciodată Twisted Sister[8] cu volumul dat la maximum, la ora trei dimineaţa.

Simţea ceva, nu ceva precis, dar un fel de anticipare. Un fior de rău augur aşteptându-şi momentul, aşteptând ultima crimă, care să-l aducă de tot pe lume. Acest sentiment îi ridică părul de pe ceafă şi-l făcu să mârâie, destul de puternic încât să-i dovedească faptul că alesese locul corect. Numele urma să fie primul terminat; stăpânul acestui demon urma să fie primul scăpat din întuneric, gata să înceapă măcelul.

Trebuia să-l oprească pe demonul mai slab în cele câteva secunde dintre apariţie şi atacul ucigător, pentru că, dacă sângele atingea pământul, atunci urma să se înfrunte cu demonul-stăpân. Din nefericire, schema acoperea o zonă mai mare decât putea supraveghea dintr-odată, aşa că alese varianta singurului lucru posibil – desenă cu paşii o pentagramă mai mare decât suprafaţa cu pricina, reuşind

[8] Formaţie de muzică *heavy metal* din New York.

să nu lase în afara ei mai mult de cincisprezece centimetri. Când îşi făcea apariţia demonul, dacă ataca o vietate în acest perimetru sau încerca s-o care în afara lui, putea să-l închidă. O închisoare atât de efemeră nu putea dura mai mult de câteva secunde, dar îi asigura destulă independenţă cât să-l prindă pe demon şi să…

— … şi să-l opresc, oftă Henry şi-şi ridică gulerul hainei.

Temporar. Necazul era că demonii cu puteri mici se dovedeau aproape interşanjabili. Dacă îl oprea pe unul, nu însemna că „stăpânul” nu putea chema un altul. Norocul era că demonii ăştia, ca toţi neevoluaţii, nu suportau durerea, aşa că poate reuşea să-l convingă să vorbească.

— Dacă *poate* să vorbească.

Îşi înfipse mâinile în buzunare şi se lăsă peste gard. Zvonurile spuneau că nu toţi erau în stare. Era o complicaţie despre care nu-i vorbise lui Vicki, pentru că ştia că l-ar fi luat în râs. În această noapte, peste tot în lume, milioane de oameni aveau să deplângă moartea lui Cristos. Acest secol poate că îşi pierduse puterea credinţei, dar nu şi Henry. Cele mai multe dintre religii marcaseră în calendar o zi a întunecimii şi, datorită răspândirii bisericii creştine, aceasta era printre cele mai puternice. Dacă demonul se întorcea înaintea învierii lui Cristos, avea să fie mai puternic, mai periculos, mai greu de oprit.

Se uită la ceas. 11:40. Potrivit multor secole de tradiţie, demonul urma să fie chemat – dacă avea să fie chemat azi – la miezul nopţii. După spusele lui Vicki, toate morţile dinainte avuseseră loc între miezul nopţii şi ora unu. Se întrebă cum de poliţia nu băgase de seamă un indiciu atât de evident.

Vântul îi înfăşură haina printre picioare şi-i flutură şuviţele de păr strălucitoare. Ca orice prădător mare, putea rămâne încremenit atâta vreme cât cerea vânătoarea, cu simţurile la pândă, aşteptând primul semn de mişcare sau primul miros de vânat.

Miezul nopţii trecu.

Henry simţi cum inima întunericului bătea şi fiorul răului creştea o clipă. Se încordă. Putea fi nevoit să

acţioneze între această bătaie de inimă şi următoarea.

Fiorul începu să slăbească. Îşi îngădui să ofteze din nou. Se uită la ceas. 1:20. În noaptea asta, indiferent din ce motiv, pericolul trecuse.

Uşurarea îl făcu să se îndoaie peste gard, zâmbind prosteşte. Nu-şi dorea bătălia. Era recunoscător că nu se petrecuse. Avea să se întoarcă în centru, poate să treacă pe la Caroline, să se hrănească puţin, să-şi petreacă ultimele ore până în zori fără să-şi facă griji că ar fi putut fi rupt în bucăţi de o turmă de diavoli.

— E linişte, nu-i aşa?

Bărbatul cu păr alb habar nu avea cât de aproape trecuse de moarte. Numai faptul că s-ar fi întors în aceeaşi schemă a morţii îl opri pe Henry să atace. Îşi trase buzele la loc peste dinţi şi-şi împinse mâinile în buzunare, tremurând.

— Te-am speriat?

— Nu. Noaptea lăsă prădătorul din el să se ascundă, aşa că Henry se strădui să-şi reia masca civilizată. Dar m-ai luat prin surprindere.

Curentul fluviului îl împiedicase să simtă mirosul de sânge, iar zgomotul apei acoperise sunetul pantofilor cu tălpi de cauciuc. Era scuzabil că fusese luat prin surprindere. Dar era jenant.

— Nu stai prin împrejurimi?

— Nu.

În timp ce se apropia, Henry îşi revizui părerea pe care şi-o făcuse despre vârsta celuilalt. Nu avea mai mult de cincizeci, era atletic şi arăta ca unul care lucra în aer liber.

— M-am gândit eu, altfel te-aş fi recunoscut. Avea ochii de culoare albastru-deschis şi, chiar sub gulerul hanoracului cenuşiu, o venă îi pulsa pe sub pielea bronzată. Deseori mă plimb noaptea, când nu pot să dorm.

Cu mâinile atârnându-i relaxat pe lângă blugii decoloraţi, aştepta să audă explicaţia lui Henry. Articulaţiile bătătorite ale pumnilor dovedeau multe lupte la activ şi, dintr-un motiv oarecare, Henry se îndoia că pierduse prea des.

— Aşteptam pe cineva. Adrenalina îl făcuse să rămână tăios, deşi de-acum lăsa locul amuzamentului. Dar tipul n-a apărut.

Răspunse zâmbetului moale al bărbatului mai în vârstă cu un zâmbet asemănător, se uită în ochii lui albaştri şi-i susţinu privirea. Îl conduse în umbra cimitirului, permiţându-i foamei să se înteţească, se gândi cum se terminau ultimele ore şi, înăbuşindu-şi un râs aproape isteric, se gândi cât adevăr era în ceva ce crezuse întotdeauna: *Lumea nu-i doar mai ciudată decât îţi imaginezi, este mai ciudată chiar decât îţi poţi imagina – un vampir, aşteptând un demon, are o aventură amoroasă într-un cimitir. Uneori, simt că-mi place secolul acesta.*

*

— Doamnă detectiv? Adică… doamnă Nelson? Tânărul agent se înroşi, pentru că i se adresase greşit şi-şi drese glasul. Aăă… sergentul spune că s-ar putea să vreţi să vă spun ce telefon am primit azi-dimineaţă.

Vicki ridică privirea din teancul de rapoarte ale evenimentelor şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas. Se întreba când începuseră oare să le permită copiilor să intre în poliţie. Sau când ajunseseră cei de douăzeci de ani să arate atât de al naibii de tineri.

Stând aproape în poziţie de drepţi, agentul începu să-şi citească însemnările:

— La ora 8:02 în dimineaţa de sâmbătă, 23 martie, domnul John Rose, domiciliat pe bulevardul Birchmont, a reportat că i-a dispărut o piesă din colecţia de arme. Conform relatării sale, colecţia, inclusiv arma lipsă, era păstrată într-un seif încuiat aflat în spatele unui perete fals din subsolul casei domnului Rose. Nici peretele, nici încuietoarea seifului nu par să fi fost forţate şi domnul Rose jură că numai el şi soţia ştiau combinaţia. În casă nu există urme de intrare prin efracţie. Toate documentele şi permisele par să fie în ordine şi…

— Agent?

— Da, doamnă?

— Ce articol îi lipseşte domnului Rose?

— Poftim?

Vicki oftă. Nu dormise toată noaptea, iar ziua fusese şi ea grea.

— Ce fel de armă?

— A… Agentul se înroşi din nou şi se uită înapoi în carnet. Aăăă… articolul lipsă este o puşcă rusească de asalt, un AK-47. Cu tot cu muniţie, doamnă.

— Rahat!

— Da, doamnă.

— Nu-mi vine să cred! Norman lovi cutia pentru ziare cu vârful pantofului său de alergare, înfundând metalul cu un pocnet menit să-l mulţumească măcar cât-de-cât. Se oprise să citească articolul de pe prima pagină despre cea de-a şaptea victimă şi descoperise că idiotul de demon omorâse o altă fată. Mai rău decât atât, omorâse fata greşită joi noaptea şi el nu afla decât sâmbătă.

Coreen se mai fâţâise vie de colo până colo încă două zile!

Bubuitul din cap, care nu dispăruse odată cu demonul, cum se întâmplase până atunci, spori în intensitate.

Trase portmoneul de mărunţiş din buzunarul pantalonilor, mormăind:

— O ţară decentă ar trebui să aibă mijloace de informare decente!

Dacă ar fi ştiut despre asta de ieri, l-ar fi chemat înapoi pe demon astă-noapte, în loc să-şi piardă vremea pe Internet căutând pe cineva în stare să-l înveţe cum să umble cu noul lui egalizator de sunet. *Ce păcat că nu pot să iau scula asta la cursuri. Atunci toţi m-ar remarca!* Ceea ce îl înfuria şi mai tare era că demonul se mai întorsese o dată joi, îi lăsase puşca şi plecase fără să-l anunţe c-o dăduse în bară.

Când văzu că ziarul de sâmbătă costa un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi, aproape că se răzgândi, dar articolul se referea la el, într-un fel, aşa că, mormăind, lăsă monedele să cadă prin fanta automatului. În plus, trebuia

să ştie cu precizie ce anume făcuse demonul, ca să-l poată pedepsi la noapte. Atâta vreme cât rămânea închis în pentagramă, probabil că exista vreun mod de a-l face să sufere.

Cu ziarul strâns sub braţ – ar fi trebuit să ia două exemplare, dar ediţia de sfârşit de săptămână era destul de groasă şi aşa – intră în magazinul din colţ, să-şi cumpere o pungă de cărbuni. Îi mai rămăsese doar o bucată şi avea nevoie de trei pentru ritual.

Din nefericire, îi lipseau şaptezeci şi şase de cenţi.

— Cum?

— Cărbunele este trei dolari şi cincizeci şi nouă de cenţi plus douăzeci şi cinci de cenţi taxe, adică în total trei dolari şi optzeci şi patru de cenţi. Aveţi numai trei dolari şi opt cenţi.

— Uitaţi, vă rămân dator.

Femeia în vârstă clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu dăm pe datorie.

Norman îngustă ochii.

— Sunt născut în această ţară. Am nişte drepturi. Se întinse după pungă, dar femeia o trase după tejghea.

— Nu dăm pe datorie, repetă ea şi mai hotărâtă.

Intrase pe jumătate după tejghea, dar femeia luase o mătură şi se îndrepta spre el. Adunându-şi mărunţişul, Norman bătu repede în retragere.

Probabil ştie kung fu sau cine-ştie-ce. Schimbă ziarul sub celălalt braţ şi se îndreptă înapoi spre apartament. Bancomatul cel mai apropiat se închidea la şase. Nu avea timp să mai scoată bani. Trebuia să se ducă a doua zi la *mall,* ca să găsească un altul.

Era numai vina babei ăleia. După ce găsea o pedeapsă potrivită pentru demon şi se asigura că şi Coreen şi-o primea pe a ei, poate c-ar fi trebui să se ocupe puţin şi de problema imigranţilor.

Zvâcnetul din cap şi oase crescu din nou.

*

— Ia te uită!

Trecându-şi palmele peste faţă, Vicki răspunse fără să-şi ridice privirea.

— Am văzut. Eu am adus ziarele, adu-ţi aminte.

— Oraşul ăsta şi-a ieşit din minţi?

— Oraşul ăsta e speriat, Henry. Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi oftă. Nu intenţiona să-i spună, dar şi ea dormise ieri-noapte cu lumina aprinsă în dormitor, trezindu-se mereu, cu sufletul în gât şi scăldată în sudoare, sigură că urca vreo dihanie pe scara de incendiu spre fereastra ei. Din 1536 şi până acum, tu ai avut tot timpul să te obişnuieşti cu morţi violente. Restul n-am fost la fel de norocoşi.

Ca şi cum ar fi vrut să compenseze lipsa de ştiri din Vinerea Mare, toate cele trei ziare de sâmbătă puseseră cea de-a şaptea crimă pe prima pagină, subliniind că şi acest cadavru fusese golit de sânge şi toate trei – chiar şi seriosul jurnal naţional, intrat de-acum în aceeaşi horă – gemeau de articole despre vampiri, editoriale despre vampiri, cercetări istorice şi ştiinţifice asupra vampirilor, clamând în acelaşi timp că asemenea creaturi nu există.

— Ştii care va fi rezultatul tuturor acestor lucruri? întrebă Henry, punând palma pe ziar, ca să-l ţină pe canapea, pentru că paginile se împrăştiaseră şi jumătate căzuseră pe podea.

Vicki se răsuci ca să-l poată vedea, pentru că ieşise din câmpul ei vizual limitat.

— Va creşte tirajul? îl întrebă la rândul ei, înăbuşindu-şi un căscat. O dureau ochii de la ziua petrecută citind rapoarte şi vestea că persoana care invoca demonul trecuse la arme mai convenţionale le pusese capac la toate.

Henry, care nu era în stare să rămână liniştit, traversă încăperea din patru paşi mari, se răsuci pe călcâie, apoi se întoarse. Rezemându-şi mâinile de spătarul canapelei, se aplecă spre ea.

— Ai dreptate, oamenilor chiar le e frică. Iar ziarele, din cine-ştie-ce motiv, i-au dat acestei frici un nume. Vampir! Se îndreptă şi-şi trecu o mână prin păr. Cei care scriu

articolele acestea nu cred în vampiri, dar trăim într-o cultură unde mai mulţi oameni ştiu în ce zodie s-au născut decât ce grupă de sânge au. Undeva în oraş cineva ia lucrurile în serios şi-şi petrece timpul liber ascuţind ţăruşi.

Vicki se încruntă. Avea destul de multă dreptate şi, în mod cert, nu intenţiona să se certe cu el ca să-l convingă ce de calităţi aveau contemporanii.

— Unul dintre posturile locale de televiziune difuzează *Dracula* în seara asta.

— A, straşnic! – şi Henry îşi aruncă amândouă braţele în sus şi începu să se plimbe din nou. Toarnă gaz pe foc. Vicki, tu şi cu mine ştim că în Toronto trăieşte cel puţin un vampir şi, în ceea ce mă priveşte, n-aş vrea să am de-a face cu vreun mitocan cu mintea încinsă de presă, care să mă sileascâ la fapte regretabile numai pentru că a ajuns el la concluzia că nu mă vede niciodată ziua. Se opri şi trase aer adânc în piept. Cel mai rău lucru este că mă simt cu mâinile legate.

Vicki se ridică în picioare şi se duse la fereastră, ca să stea lângă el. Înţelegea cum se simţea.

— Mă îndoiesc că va fi de vreun folos, dar am o prietenă care scrie un editorial de interes general la tabloid. Am să-i dau un telefon, să văd dacă mai poate dezamorsa câte ceva din povestea asta.

— Şi ce vrei să-i spui?

— Exact ce mi-ai spus tu. Zâmbi. Mai puţin partea despre vampirul trăitor în Toronto.

Henry îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

— Mulţumesc. Probabil o să creadă că ţi-ai pierdut minţile.

Vicki ridică din umeri.

— Am fost poliţistă. Crede că mi-am pierdut minţile cu mulţi ani în urmă.

Cu ochii la reflexiile lor în sticla ferestrei, Vicki îşi dădu seama pentru prima oară că Henry Fitzroy, născut în secolul al şaisprezecelea, era cu zece centimetri mai scund decât ea. Cel puţin zece. O vanitoasă recunoscută în materie de înălţime, se văzu oarecum surprinsă

descoperind acum că nu părea să-i pese. Cu urechile la fel de roşii ca ale tânărului agent de după-amiază, îşi drese glasul şi întrebă:

— Te duci din nou la malul Humberului noaptea asta?

Reflexia lui Henry încuviinţă posacă din cap.

— Şi în fiecare noapte, până se întâmplă ceva.

*

Anicka Hendle tocmai terminase un schimb epuizant la Urgenţe. În timp ce îşi parca maşina pe aleea din spatele casei şi cobora, nu se putea gândi decât la pat. Nu-i văzu pe cei doi decât atunci când aproape ajunsese pe verandă.

Roger, fratele mai mare, şedea pe treapta cea mai de sus. Bill, fratele mai mic, stătea în grădina îngheţată, rezemat de casă. Avea ceva rezemat alături de el – părea să fie o crosă de hochei, deşi lumina nu ajungea ca să-ţi dai seama cu adevărat. Amândoi, împreună cu o adunătură de „prieteni”, închiriaseră casa lipită de a ei şi, cu toate că Anicka i se plânsese de mai multe ori proprietarului lor de zgomot şi de mizerie, nu reuşise să scape de ei. Îşi petrecuseră noaptea bând, se vedea limpede. Se simţea miros de bere.

— ’Neaţa, *doamnă* Hendle.

Exact asta-i mai lipsea, o confruntare cu Tăntălăul şi Gogomanul.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? îi întrebă. De obicei erau prea tâmpiţi sau prea beţi, pentru ca sarcasmul ei să aibă efect, dar încă nu-şi pierduse speranţa.

— Păi… Zâmbetul lui Roger arăta ca o despicătură de-a curmezişul ovalului feţei. Poţi să ne spui de ce nu te vedem niciodată ziua.

Anicka oftă; era prea obosită ca să se lupte acum cu cine-ştie-ce prostie aveau ei în cap.

— Sunt asistentă medicală de noapte, le spuse, vorbind rar şi pronunţând cuvintele limpede. Aşadar, lucrez nopţile.

— Nu-i de ajuns. Roger mai luă o înghiţitură lungă din sticla ţinută în mâna stângă. Cu mâna dreaptă continua să

legene ceva ce ţinea în poală. Nimeni nu lucrează numai noaptea.

— Eu lucrez. De-acum totul devenea de-a dreptul ridicol. Porni înainte. Haideţi, duceţi-vă de unde aţi venit, până nu chem… Mâinile care o apucară de umeri o luară complet prin surprindere.

— Pe cine să chemi? o întrebă Bill, strângând-o lângă el.

Cuprinsă dintr-odată de frică, Anicka se răsuci disperată, ca să se elibereze din strânsoare.

— Noi trei – vocea lui Roger părea să vină de undeva din depărtare – o să stăm aici să aşteptăm răsăritul. Pe urmă mai vedem.

Erau nebuni. Amândoi erau nebuni. Panica îi spori forţa şi reuşi să se smulgă din braţele lui Bill. Se năpusti pe treptele verandei. Nu putea să i se întâmple aşa ceva. Trebuia să ajungă în casă. Acolo ar fi fost în siguranţă.

Îl văzu pe Roger ridicându-se. Putea scăpa de el. Putea să-l împingă la o parte din drum.

Apoi văzu bâta de baseball din mâna lui.

Forţa loviturii o aruncă înapoi pe peluză.

Nu putea trage destul aer prin ce îi mai rămăsese din gură şi din nas ca să ţipe.

Cu faţa şiroind de sânge, se întoarse şi începu să se târască pe coate şi genunchi către casă. *Dacă reuşesc să ajung în casă, voi fi în siguranţă.*

— Răsare soarele. Vrea să se ascundă în casă.

— Mie îmi ajunge cât am văzut.

Crosa de hochei fusese ascuţită la un capăt şi, apăsată cu forţă de amândoi bărbaţii, trecu prin haină, prin halat, prin oase şi prin carne până se înfipse în pământ.

În timp ce prima rază de soare se ivea din spatele garajului, Anicka Hendle se mai zbătu o dată, apoi înţepeni.

— Vedem noi acum, spuse gâfâind Roger, apucând iar sticla de bere.

Soarele traversă curtea, atinse unul dintre pantofii albi, apoi acoperi tot trupul femeii. Sângele de pe pământul îngheţat strălucea purpuriu.

— Nu se întâmplă nimic, se întoarse Bill către fratele său, alb ca hârtia şi cu ochii căscaţi. Ar fi trebuit să se prefacă în ţărână, Roger!

Roger coborî două trepte şi începu să vomite zgomotos.

Zece

— Să ne ridicăm şi să ascultăm cuvântul Domnului. Astăzi citim din Evanghelia după Matei, capitolul douăzeci şi opt, rândurile de la unu la şapte. Binecuvântat fie cuvântul Domnului!

„Iar întru târziul Sâmbetei, când se lumina spre ziua cea dintâi a săptămânii, Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Şi iată, cutremur mare s-a făcut; că îngerul Domnului, pogorându-se din cer şi venind, a prăvălit piatra de la uşă şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca a fulgerului, iar îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat străjerii şi s-au făcut ca nişte morţi. Iar îngerul, răspunzând, le-a zis femeilor: «Nu vă temeţi, că ştiu că pe Isus Cel răstignit Îl căutaţi: nu este aici, căci S-a sculat precum a zis. Veniţi de vedeţi locul unde fusese pus; şi, mergând degrabă, spuneţi-le ucenicilor Săi că S-a sculat din morţi; şi iată va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo Îl veţi vedea. Iată, eu v-am spus.»”[9]

Aşa se termină predica.

Liturghia aproape că ridică acoperişul bisericii şi, pentru chiar clipa aceea, credinţa în viaţa veşnică, aşa cum era ea promisă de Dumnezeul creştinilor, ajungea ca să ridice un zid între lume şi forţele întunericului.

Păcat că nu putea să dureze.

*

[9] Reprodus după *Biblia sau Sfânta Scriptură,* traducere de IPS Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, ediţie jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2001.

— Înapoi, vă rog. Îndepărtaţi-vă.

Prinşi cu cătuşe unul de altul, cei doi fraţi erau aduşi pe alee de după barierele de poliţişti. Vecinii curioşi se îmbulziră înainte, pe urmă înapoi, izbindu-se ca marea de şirul de uniforme albastre. Niciunul dintre bărbaţi nu băgă în seamă mulţimea. Roger, mirosind a vomă, icnea mereu, fără să mai aibă ce scoate din stomac, iar William plângea în tăcere, cu ochii aproape închişi. Fură împinşi fără prea mare delicateţe într-una dintre maşinile poliţiei, iar portierele se închiseră în faţa a vreo şase camere de filmat ale presei.

Ignorând întrebările strigate poliţiştilor, doi agenţi urcară şi ei în maşină şi, cu sirenele în funcţiune, se strecurară prin mulţimea adunată în jurul parcării. Alţi doi se adăugară şi ei zidului viu care bloca vederea în curte. „Nimeni nu vorbeşte cu presa!” le spusese detectivul însărcinat cu investigarea cazului, iar tonul lui nu lăsase loc de îndoială.

Pe urmă fu adus cadavrul, mişcările târgii transformând mişcarea sacului de plastic într-o macabră parodie a vieţii. O duzină de perechi de plămâni oftară profund, rândurile de poliţişti se închiseră din nou, în timp ce, lângă ei, un reporter de televiziune transmitea de la faţa locului. Mirosul de antiseptic al echipamentului legiştilor lăsase în aerul umed al dimineţii o dâră aproape vizibilă.

— Am văzut-o înainte s-o bage poliţiştii în sac, mărturisea o vecină către audienţa moartă de curiozitate. Se opri, savurându-şi momentul de putere, şi-şi strânse mai bine pardesiul peste cămaşa de noapte din flanel. Avea faţa terciuită şi picioarele desfăcute, continuă ea. Dădu din cap atotştiutoare şi adăugă: ştiţi ce înseamnă *asta.*

Publicul dădu din cap la fel ca ea.

După ce duba legiştilor se îndepărtă, bariera se transformă în bărbaţi şi femei grăbiţi să se ferească din calea lui Mike Celluci şi a partenerului său, tocmai ieşiţi în curte.

— Luaţi declaraţii de la oricine a văzut ceva sau crede c-a văzut ceva, ordonă Celluci.

Altădată ar fi fost amuzat de felul cum jumătate dintre spectatori se îmbulzeau să răspundă la întrebări, iar cealaltă jumătate se trăgeau deoparte, dar dimineaţa asta nu avea absolut nimic amuzant. Imbecilitatea acestei crime îl umpluse de o furie atât de rece, încât parcă se îndoia că avea să se mai încălzească vreodată.

Reporterii, pentru care *povestea* era mai importantă şi mai adevărată decât ceea ce se întâmplase cu adevărat, se îngrămădiră, cerând o declaraţie din partea poliţiştilor. Cei doi detectivi trecură tăcuţi printre ei şi se îndreptară spre maşină, un instinct primar de autoconservare oprindu-i pe jurnalişti să le blocheze drumul.

Celluci deschise portiera, iar Dave se aplecă spre el, murmurând:

— Trebuie să le spunem ceva, Mike, altfel Dumnezeu ştie ce vor inventa. Celluci îl săgetă cu privirea, dar Dave nu bătu în retragere. Le spun eu, dacă tu nu vrei.

— Nu. Se uită încruntat spre armata de şacali. Anicka Hendle a murit din cauza poveştilor cretine despre vampiri împrăştiate de voi, le spuse. Sunteţi la fel de iresponsabili ca şi cei doi dobitoci pe care i-am arestat. Grozavă poveste. Sper că sunteţi mândri de ea.

Strecurându-se în spatele volanului, trânti portiera cu atâta forţă, încât zgomotul reverberă cu ecou de pereţii caselor vecine.

Un singur reporter se desprinse din masa uluită, apropiindu-se cu microfonul în mână, dar Dave Graham clătină din cap.

— Mai bine las-o baltă, îi sugeră el încet.

Cu microfonul încă în aer, reporterul se opri şi toată mulţimea îi urmări pe cei doi detectivi îndepărtându-se cu maşina. Rămaseră nefiresc de împietriţi până când maşina trecu de capătul aleii, apoi o voce din spate îi puse din nou pe toţi în mişcare:

— Am văzut-o înainte s-o bage poliţiştii în sac…

*

— Mai ai prietena aia de la tabloid?

— Celluci? Vicki se lăsă pe spate în fotoliu, cu telefonul în poală. Despre ce naiba vorbeşti?

— Tipa aia, Fellows, cea care scrie la tabloid, te mai întâlneşti cu ea?

Vicki se încruntă.

— N-aş spune exact că mă *întâlnesc…*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vicki, nu-i momentul s-o faci pe mironosiţa! Nu te întreb dacă te culci cu ea; mai vorbeşti cu ea sau nu?

— Da. De fapt, intenţiona s-o sune chiar după-amiază, ca să vadă cum ar fi putut alina spaimele lui Henry faţă de apariţia unor hoarde de imbecili înarmaţi cu ţăruşi şi usturoi. Ce fel de stranie intuiţie îl făcuse pe Celluci să se gândească la Anne Fellows exact în aceeaşi zi? Se întâlniseră numai o dată şi nu se plăcuseră, toată petrecerea cu pricina îşi dăduseră târcoale ca doi câini întărâtaţi, care caută momentul potrivit să-şi sară unul altuia la beregată. De ce? îl întrebă.

— Ia creion şi hârtie, vreau să-i spui câteva lucruri.

Tonul lui o făcu pe Vicki să caute în buzunarul lateral al fotoliului şi, când el începu să vorbească, ea reuşise să dezgroape de acolo un pix şi o agendă de telefoane pătată cu cafea.

— Sfinte Dumnezeule, Mike, exclamă ea încetişor când el termină, presupun că superiorii nu ştiu că transmiţi asta în afară? Îl auzi oftând obosit şi adăugă, înainte să apuce el să-i răspundă: Nu contează. A fost o întrebare tâmpită.

— Nu vreau să se mai întâmple aşa ceva, Vicki. Ziarele au început povestea, ele pot să-i pună capăt.

Vicki privi detaliile vieţii şi morţii Anickei Hendle, înşirate cu scrisul ei remarcabil de citeţ pe trei pagini, şi înţelese frustrarea şi mânia lui Celluci. Simţea o replică a sentimentelor lui înfiorându-i spinarea precum atingerea unui deget rece.

— Am să fac tot ce pot.

— Să sperăm că va fi de ajuns.

Recunoscu finalul convorbirii în această replică, ştiu că urma să închidă şi-l strigă pe nume. Secundele cât aşteptă

până ce ştiu că mai era la telefon se dovediră unele dintre cele mai lungi din ultimul timp.

— Ce vrei? mârâi el.

— Voi fi acasă la noapte.

Îl auzi respirând, aşadar ştiu că mai era pe fir.

— Mulţumesc, îi spuse el în cele din urmă şi pocnetul telefonului pus în furcă păru aproape blând.

De unde stătea, lângă peretele din spate al magazinului Druxy's, Vicki putea vedea uşa şi, prin ferestrele uriaşe, străzile Bloor şi Yonge. Se hotărâse că povestea era prea importantă ca să rişte o posibilă neînţelegere la telefon şi o convinsese pe Anne să se întâlnească la prânz acolo. Ştia că faţă în faţă avea mai multe şanse s-o convingă pe editorialistă că presa avea responsabilitatea să se asigure că nu va mai exista o altă Anicka Hendle.

Începu să frece marginea de carton a cănii ei de cafea. Henry vroia ca relatarea în presă a „vânătorii de vampiri" să-l ajute să nu fie nevoit să se apere, iar Vicki ar fi dorit să facă tot ce-i stătea în puteri. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Henry nu era singurul aflat în pericol. Marginea de carton se rupse şi ea înjură cafeaua care i se vărsă pe mână.

— Halal detectiv. Puteam să te lovesc în cap de ţi l-aş fi crăpat şi nici nu ţi-ai fi dat seama c-am ajuns.

— Cum…

— Am intrat prin uşiţa din colţul dinspre est, draga mea poliţistă. Anne Fellows se strecură pe scaunul din faţa lui Vicki şi începu să-şi scuture în cafea primul dintre cele patru plicuri de zahăr. Ia zi, ce-i aşa de important, încât a trebuit să mă scoţi afară prin ploaie?

Uitându-se cum amesteca în cafea cu un beţişor, Vicki se întrebă de unde să înceapă.

— O femeie a fost omorâtă azi-dimineaţă…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dulceaţă, dar sunt omorâte femei în fiecare dimineaţă. Ce-i aşa de special cu asta de-acum, de te-ai hotărât să vorbeşti despre ea cu mine?

— Este un caz diferit. Ai sunat astăzi la ziar? Sau te-ai uitat la ştiri?

Anne o privi pe deasupra sendvişului cu carne de vită din care tocmai muşca.

— Mai lasă-mă-n pace, Vicki. E duminica Paştelui şi sunt liberă. Ajunge că trebuie să mă tăvălesc prin rahatul ăsta toată săptămâna.

— Păi, atunci, am să-ţi povestesc eu despre Anicka Hendle. Vicki se uită în jos la notiţe, mai mult ca să-şi ordoneze gândurile, decât să verifice vreo informaţie. Totul a început de la ziare şi de la poveştile lor cu vampiri.

— Nu porni şi tu! Nici nu ştii câţi nebuni au sunat la ziar în ultimele două săptămâni. Anne luă o înghiţitură de cafea, se încruntă şi-i mai adăugă un plic cu zahăr. Nu-mi spune – copiii sunt speriaţi şi vrei să scriu că nu există vampiri!

Vicki se gândi la Henry, ascuns de lumina zilei la nici două străzi distanţă de bistrou şi pe urmă la tânăra străpunsă de o crosă de hochei cu capătul ascuţit, cu o lovitură a cărei forţă nu numai c-o omorâse, dar o şi ţintuise de pământ ca pe un fluture în insectar.

— Exact asta vreau să scrii, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Îi expuse în detaliu povestea Anickei, ca şi cum ar fi asistat chiar ea la scenă, alungând orice fel de emoţie din voce. Era singurul mod în care o putea face fără să urle sau să spargă ceva. Anne lăsă sendvişul jos şi nu-l mai mâncă.

— Presa a început toată povestea, termină Vicki. E de datoria presei să-i pună capăt.

— Şi de ce m-ai chemat pe mine? Au fost reporteri la locul crimei.

— Pentru că tu mi-ai spus odată că diferenţa dintre un editorialist şi un reporter constă în faptul că editorialistul îşi poate permite luxul nu doar să pună întrebări, ci să încerce să ofere şi răspunsuri. Anne ridică din sprâncene. Îţi aduci aminte aşa ceva?

— Nu uit prea multe.

Cele două femei priviră în jos la însemnările lui Vicki şi Anne pufni încet:

— Norocul tău. Luă hârtiile şi, după ce Vicki încuviinţă, le vârî în rucsacul ei. Am să fac tot ce pot, dar nu-ţi promit nimic. Oraşul ăsta-i plin de ţicniţi şi nu toţi citesc ce scriu eu. Presupun că nu te pot întreba de unde ai asemenea informaţii? Sunt detalii care de obicei nu ajung la presă. Nu contează. Se ridică. Pot să mă descurc şi fără să pomenesc numele lui Celluci. Sper că-ţi dai seama că mi-ai stricat duminica?

Vicki încuviinţă şi mototoli cana goală de carton.

— Paşte fericit!

— Henry Fitzroy nu vă poate răspunde la telefon în acest moment, dar, dacă lăsaţi numele, numărul şi motivul apelului după semnalul sonor, vă va contacta cât mai curând cu putinţă. Mulţumesc. Dacă eşti tu, Brenda, voi termina la termen. Nu-ţi mai face griji.

Până să se audă tonul sonor, Vicki se întrebă cine o fi fost Brenda şi *ce* avea Henry de terminat. Apoi îşi aminti de căpitanul cel viril şi de tânăra cu sâni îmbobociţi. Ideea de vampir cu robot telefonic continua s-o amuze chiar şi după ce îi recunoscuse aspectul practic – creaturi ale nopţii, bun venit în secolul douăzeci.

— Henry, sunt Vicki. Uite, n-are rost să vin acolo în noaptea asta. Nu am aflat nimic nou şi oricum nu te pot ajuta cu supravegherea la faţa locului. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă. Dacă nu, te sun eu mâine. Se încruntă după ce închise. Când vorbea cu robotul, i se părea că vocea îi suna ca a lui Jack Webb în vechile episoade din *Dragnet*[10] „Am luat o plăcintă cu brânză”, mormăi ea, împingându-şi ochelarii pe nas. „Friday a luat un covrig cu ciocolată.”

Îşi luă haina şi geanta şi se îndreptă spre uşă. Când pleca de la poliţie, Celluci trebuia să se ducă la bunica lui, să petreacă Paştele împreună cu diverşi unchi, mătuşi, veri

[10] Serial de televiziune poliţist din anii 1951 -1959, a cărui acţiune se petrece la Los Angeles. Jack Webb a fost creatorul, actorul principal şi naratorul celor mai multe dintre episoade.

şi alte rubedenii. Se întâmpla la fiecare sărbătoare şi nu avea nicio scuză suficient de temeinică să nu se ducă, pentru că, de fapt, nu era de serviciu. Dacă nu obţinea de la ei ceea ce-i trebuia şi, ţinând cont de întâmplarea cu Anicka Hendle, se îndoia că ar fi putut – indiferent cât de iubitoare şi plină de înţelegere se dovedea familia lui, nu avea cum să-i simtă pe deplin furia şi frustrarea –, atunci urma să ajungă la ea, dar nu mai devreme de ora opt. Însemna că ea putea să mai parcurgă rapoartele de evenimente curente de la cel puţin încă o secţie.

Când se pregătea să încuie, începu să sune telefonul. Se opri, uitându-se prin uşa crăpată de o palmă. Nu putea fi Henry. Nu avea de ce să fie Celluci. Coreen era încă plecată din oraş. Probabil că suna mama ei. Închise uşa. Nu avea chef de reproşuri.

„… împreună cu cablurile, sursa de alimentare şi un egalizator de tensiune. Pe scurt, un sistem întreg.” Vicki începu să bată în raport cu capătul creionului. Ce ştia ea despre computere putea fi scris pe vârful unui ac şi tot ar fi rămas loc şi pentru doi îngeri să danseze tango[11], dar, dacă citea corect cifrele, sistemul furat dintr-un magazin încuiat şi păzit făcea să semene cu un abac înjghebarea măruntă de la ea de acasă.

— Măi, măi, măi. Să mor dacă nu-i chiar Victory cea înaripată.

Buzele lui Vicki se lărgiră într-un rânjet. Le trase câte un milimetru la fiecare capăt şi reuşi să creeze aproape un zâmbet.

— Sergent Gowan, ce plăcere neaşteptată!

Fără să-şi bată capul ca să-şi ascundă propriul zâmbet, Gowan smulse rapoartele de pe biroul ei şi se întoarse să i le arate poliţistului de serviciu.

— Ce naiba caută aici un civil? flutură el pumnul plin de hârtii. Şi de unde are autorizaţie să citească astea?

[11] Aluzie la discuţia cu privire la numărul de îngeri care ar putea încăpea pe un vârf de ac, purtată cu asiduitate, de exemplu, în secolul XV.

— Păi, eu…, începu poliţistul.

Gowan îi reteză vorba:

— Cine mama dracului eşti tu? Asta-i secţia mea şi eu hotărăsc cine intră aici şi cine nu. Îşi împinse burta spre Vicki şi ea se ridică repede în picioare, înainte ca el să mute biroul şi s-o prindă prizonieră în spatele lui. Această persoană *civilă* nu are nicio treabă în această clădire, indiferent ce sculă de detectiv o fi fost pe vremuri!

— Să nu faci infarct, sergent, spuse Vicki, îmbrăcându-se şi punându-şi geanta pe umăr. Eu plecam oricum.

— A dracului de mare dreptate ce ai, pleci şi nici să nu te mai întorci, Nelson, ţine minte! Venele i se umflaseră pe gât şi ochii lui deschişi la culoare se bulbucaseră de ură. Nu ştiu cui a trebuit să i-o sugi ca să-ţi obţii gradul, dar acum nu-l mai ai. Să nu uiţi nici asta!

Datorită efortului de a-şi păstra cumpătul, Vicki simţi cum îi pulsa un muşchi în obraz. În mâna ei dreaptă, creionul se rupse, iar pocnetul lemnului frânt răsună în secţia tăcută ca un foc de armă. Operatoarea radio tresări, dar nici ea, nici sergentul nu scoaseră vreun sunet. Păreau să nici nu respire. Mişcându-se cu o precizie fragilă, Vicki aruncă cele două bucăţi de creion în coşul de gunoi şi făcu un pas înainte. Orizontul ei se centra de-acum pe cele două puncte de un albastru apos, care o fixau de sub sprâncenele argintii. Mai făcu un pas, cu dinţii atât de încleştaţi, încât îi ţiuiau urechile.

— Haide, mârâi el. Trage-mi una. Ai să te trezeşti în cătuşe după gratii, înainte să-ţi dai seama că ţi s-a întâmplat ceva.

Împotrivindu-se din răsputeri ispitei, Vicki reuşi să-şi ţină firea. N-ar fi obţinut nimic pierzându-şi controlul şi, oricât de mult ura să recunoască, Gowan avea dreptate. Gradul ei n-o mai proteja nici în faţa lui, nici a sistemului acum. Izbutind să se descurce cumva prin vălul roşu de furie, părăsi în grabă secţia.

Pe trepte, începu să tremure şi se rezemă de zidul de cărămidă, ca să se liniştească. În urmă îl auzea pe Gowan

urlând din nou. Ofiţerul de serviciu avea parte acum de strigătele lui, iar pe ea o înfuria că nu putea face nimic să-l oprească. Dacă ar fi ştiut că sergentul va trece pe la secţie într-o zi liberă, nici toate hoardele iadului n-ar fi convins-o să se ducă acolo.

Disperat să ajungă detectiv, Gowan nu reuşise nici acum să scape de uniformă. Făcând abstracţie că, din multe puncte de vedere, sergenţii şefi de secţii, ca el, conduceau poliţia, vroia cu atâta furie să fie inspector, încât îi ieşea prin pori, dar fusese sărit de cel puţin două ori la promovare şi ştia că de-acum nu mai avea nicio şansă. O ura pe Vicki din amândouă motivele şi o ura şi mai mult pentru că era femeie şi reuşise să-i învingă pe bărbaţi chiar pe terenul lor. În cele din urmă, o ura la modul absolut, pentru că îi făcuse raport când îl găsise brutalizând un puşti într-o celulă.

Vicki avea aceleaşi sentimente faţă de el. *Puterea îi va atrage mereu pe cei dornici să abuzeze de ea.* Nu uitase niciun moment această frază citită pe când studia la Academia de Poliţie. Iar în unele zile îi venea mai uşor în minte decât în altele.

Prea încordată ca să meargă cu transportul în comun, îi făcu semn unui taxi, gândindu-se că putea foarte bine să dea naibii cei douăzeci de dolari pe care probabil că avea să-i plătească până acasă.

După-amiaza nu fusese un eşec total. Urma să vorbească la telefon cu un prieten priceput la computere despre informaţiile aflate în legătură cu sistemul furat, să vadă la ce anume putea fi folosit. Bănuia la cine ajunsese, dar nu strica să întrebe, poate că reuşeau să se apropie mai mult de identitatea celui care aducea demonul.

Se sprijini de tapiţeria puturoasă a maşinii, în timp ce ploaia şiroia pe geamurile murdare.

La urma urmei, câţi hackeri cu haine negre de piele, puşti de asalt şi propriii lor demoni pot fi în Toronto?

*

Celluci apăru imediat după ora nouă. Vicki îi aruncă o

privire şi spuse:

— Te-au tratat cu mănuşi, ca pe un copil?

— Ca şi cum ar fi păşit pe ouă, recunoscu el, furios.

— Îţi vor binele.

— Nu-mi spune tu ce vor. Îşi aruncă haina pe un scaun. *Ştiu* şi eu ce vor!

Încleştarea care urmă îi lăsă pe amândoi istoviţi şi storşi. După ce se termină şi după ce se termină şi inevitabila continuare, Vicki dădu deoparte părul umed de pe fruntea lui Celluci şi-l sărută uşor. El oftă fără să deschidă ochii, dar strânse braţele în jurul ei. Agăţând cuvertura cu vârful unui deget, ea o trase peste amândoi, apoi întinse un braţ şi stinse lumina.

Exista un motiv temeinic pentru care mulţi poliţişti ajungeau să abuzeze de vreo substanţă relaxantă sau alta. În cei patru ani ai relaţiei lor, până când Vicki părăsise poliţia, ea însăşi acţionase ca o supapă de siguranţă pentru Mike Celluci, iar el făcuse acelaşi lucru pentru ea. Chiar dacă situaţia se schimbase, *asta* nu trebuia să se schimbe. Ea nu ştia ce făcuse el în cele opt luni cât nu-şi vorbiseră. Şi nici nu vroia să ştie.

Foindu-se puţin, îşi închise ochii. În plus faţă de toate, nu dormea singură acum. Era bine să ai pe cineva cald alături, când începeau coşmarurile.

*

Copacii din jurul cimitirului păreau de două ori mai mari bătuţi de vânt şi aveau contururi sălbatice şi zdrenţuite. Pe Henry îl străbătu un fior. Trei nopţi de aşteptare îl făcuseră nerăbdător şi tânjea după o confruntare de orice fel. *Chiar şi să fiu înfrânt ar fi mai bine decât aşteptarea asta.* Informaţiile despre demoni lăsau mult loc imaginaţiei, iar imaginaţia lui se străduia stăruitor să le umple.

Forţa întunericului, încă neînstare să se fixeze de pământ, se simţea apăsătoare, domolită însă de duminica Paştelui şi de învierea simbolică a lui Cristos.

Pe urmă, lucrurile se schimbară.

Apăsarea se simţi mai tare, întunericul se adânci şi deveni altceva decât noaptea.

Undeva, îşi dădu seama Henry, fusese desenată pentagrama, fusese aprins focul şi începuse invocarea. Se încordă, cu simţurile ascuţite, gata să închidă propria pentagramă la primul semn. Venise vremea. Demonul mai slab întâi şi, dacă nu-l putea opri, cel puternic şi, cu el, sfârşitul lumii. Ridică mâna dreaptă să-şi facă semnul crucii.

— Doamne, dă-mi puterea ta, se rugă el.

Următorul lucru de care îşi dădu seama era că se prăbuşise în genunchi pe pământ, cu ochii sensibili şiroindu-i de lacrimi şi cu stele verzi dansându-i în spatele pleoapelor.

*

Al treilea strop de sânge căzu pe cărbuni, iar aerul de deasupra pentagramei tremură şi se schimbă. Norman se ridică înapoi pe călcâie şi aşteptă. Azi după-amiază aflase unde locuia Coreen – fişierul cu informaţii despre studenţii de la York fusese aproape insultător de uşor de spart şi de accesat. În noaptea aceasta, nu va mai greşi nimeni, iar ea va plăti pentru ce îi făcuse lui.

Bubuitul din capul lui crescu până când i se păru că întreaga lume bate toba înăuntru. Se încruntă, în timp ce tremurul aerului se înteţi şi apăru conturul ceţos al demonului. Părea că se lupta cu ceva, că lovea violent un adversar invizibil. Apoi, gura i se deschise într-un ţipăt mut şi brusc pentagrama deveni clară.

În aceeaşi clipă, cărbunii din *hibachi* izbucniră în flăcări cu atâta forţă, încât Norman se trase înapoi, ca să nu fie mistuit. Bubuitul deveni un tânguit ascuţit. Îşi acoperi urechile, dar el continuă fără încetare.

După trei sau patru secunde de flăcări de doi metri, fonta *hibachi*-ului se topi şi se transformă în zgură, flăcările dispărură şi pala de vânt din centrul pentagramei nu numai că stinse lumânările, dar le izbi de perete şi le făcu ţăndări.

— Asta nu-i cu p-putinţă, se bâlbâi el în liniştea lăsată brusc.

Urechile încă îi ţiuiau, dar chiar şi bubuitul din cap încetase, lăsând în loc un gol dureros. În timp ce o parte a minţii lui tremura de frică, cealaltă nu credea ce văzuse cu ochii. O temperatură suficient de mare ca să topească un *hibachi* de fontă ar fi trebuit să mistuie întregul bloc.

Întinse o mână tremurătoare şi atinse băltoaca de metal, tot ce mai rămăsese din grătar. Degetele îi sfârâiră şi o bătaie de inimă mai târziu simţi durerea.

Îl durea prea tare ca să mai poată ţipa.

*

Când îşi recăpătă, în sfârşit, vederea, Henry se luptă să se ridice în picioare. Secole de-a rândul nu fusese niciodată lovit atât de tare. Nu-şi dădea seama de ce nu-i trecuse prin cap că ar fi putut să-şi facă apariţia stăpânul demonului, demonul cel puternic, dar uite că nu-i trecuse, nici măcar în primele secunde de orbire.

— Ce-a fost asta? întrebă el, rezemându-se de un înger de beton şi curăţându-şi noroiul de pe genunchii pantalonilor. Abia dacă mai simţea puterea numelui scris. Demonul se retrăsese cât de departe putuse, dar fără să se întoarcă, totuşi, în iad. Aveţi vreo idee, domnule, doamnă…? întrebă din nou, întorcându-se să citească numele de pe piatra de mormânt. Săpat în lespedea de la picioarele îngerului găsi răspunsul.

CHRISTUS RESURREXIT! *Cristos a înviat!*

Henry Fitzroy, vampir, crescut bun catolic, se lăsă din nou în genunchi şi spuse o *Ave Maria* – pentru orice eventualitate.

Unsprezece

Coreen se strecură pe uşa dublă cu câteva secunde înainte să înceapă cursul şi-şi croi drum prin sală până la un grup de prieteni. Ochii ei aveau aparenţa fragilă şi translucidă dată de puţin somn şi multe lacrimi. Până şi roşul strălucitor al părului părea mai palid.

Grupul îi făcu loc, cuprinzând-o în siguranţa cercului, oferindu-i reacţii de şoc şi de compasiune. Deşi Janet fusese prietena tuturor, Coreen o văzuse ultima şi asta îi conferea durerii ei o concreteţe pe care ceilalţi nu aveau cum s-o simtă.

Nimeni dintre ei, cu atât mai puţin Coreen, nu observase expresia plină de ură de pe chipul lui Norman Birdwell de fiecare dată când se uita în direcţia lor.

Cum îndrăzneşte să trăiască, dacă eu am hotărât că trebuie să moară?

Bubuitul din cap îi revenise cândva în timpul nopţii şi fiecare bătaie îi dădea lui Norman certitudinea că puterea încă îi aparţinea, fiecare pulsaţie îi cerea s-o pedepsească pe fată.

Coreen devenise simbolul tuturor celor care râseseră vreodată de el. Al tuturor târfelor care îşi desfăceau picioarele pentru cei din echipa de fotbal, dar nu şi pentru el. Al tuturor băieţilor atletici care îl dăduseră deoparte din drum, ca şi cum nici n-ar fi existat. Ei bine, exista şi avea să le dovedească. Avea să pună demonul pe urmele lor – dar mai întâi trebuia să moară Coreen.

Cu multă grijă, îşi mută mâna bandajată din poală pe braţul scaunului. După ce petrecuse noaptea fără să doarmă, se oprise înainte de curs la dispensarul studenţesc. Dacă pentru asta se foloseau banii din taxele

studenţilor, nu era deloc impresionat. Mai întâi, îl lăsaseră să aştepte până când două persoane venite după el intraseră înainte – deşi se vedea limpede că el suferea mai tare –, pe urmă vaca de asistentă îi provocase durere când îi pusese pansamentul. Nici măcar nu se arătaseră interesaţi să asculte povestea pregătită de el ca explicaţie.

Cu servieta în echilibru instabil pe genunchi, trase din ea carneţelul negru cumpărat în liceu ca să păstreze numerele de telefon ale fetelor. Primele patru sau cinci foi fuseseră smulse furios, iar pe prima pagină rămasă, sub cuvântul Coreen, scrise: *Dispensarul studenţesc.*

De acum înainte, Norman Birdwell avea de gând să se răzbune.

Nu înţelegea ce anume mersese prost noaptea trecută. Îndeplinise ritualul ireproşabil. Dar intervenise ceva şi-l oprise pe demon – demonul *lui.* Norman se încruntă. Evident, existau prin preajmă creaturi mai puternice decât aceea care răspundea comenzilor lui. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc. Cum îndrăznea ceva să intervină împotriva lui?

Nu vedea decât o singură soluţie. Trebuia să facă rost de un demon mai puternic.

După curs, se duse în faţa sălii şi se plantă între profesor şi uşă. De-a lungul anilor, învăţase că cel mai bun mod de a ţi se răspunde la întrebări era să blochezi ieşirea.

— Domnule profesor Leigh, vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Resemnat, profesorul îşi lăsă servieta neagră de piele doldora cu hârtii înapoi pe catedră. Încerca să le stea la dispoziţie studenţilor lui, conştient că uneori, rămânând câteva minute în plus, ca să răspundă la câte o întrebare, putea lămuri munca unui semestru întreg, dar Norman Birdwell îl încolţea dintr-un singur motiv: ca să arate cât de deştept era el însuşi.

— Ce s-a întâmplat, Norman?

Ce s-a întâmplat? Pulsaţia deveni atât de puternică, încât aproape că nu-şi mai auzi gândurile. Făcu un efort şi reuşi s-o domolească.

— Este vorba despre subiectul meu de la seminar. Aţi spus mai devreme că există demoni mai mici, dar şi demoni-stăpâni. Pot presupune că demonii-stăpâni au puteri mai mari?

— Da, Norman, poţi. Se întrebă în treacăt ce păţise băiatul la degete. *Probabil că şi le-a prins într-un borcan cu metafore…*

— Şi atunci, de unde ştii ce obţii? Vreau să zic, dacă invoci un demon, cum poţi să te asiguri că va veni un demon-stăpân?

Profesorul Leigh ridică din sprâncene. Părea să fie o temă de seminar dată dracului.

— Ritualurile de invocare a demonilor de un tip anume sunt foarte complicate, Norman…

Norman îşi reţinu un zâmbet. Ritualurile erau neobişnuite, dar în niciun caz complicate. Sigur, n-ar fi reuşit să-l convingă niciodată pe profesor de acest lucru. Profesorul Leigh credea că *el însuşi* le ştia pe toate.

— Şi cum diferă ele pentru un demon-stăpân?

— Pentru început, îţi trebuie un nume.

— Unde se găsesc numele?

— Doar n-o să fac eu cercetarea în locul tău, Norman.

Şi profesorul îşi luă servieta şi se îndreptă spre uşă, aşteptându-se ca Norman să se dea la o parte din drumul său. Norman rămase nemişcat. Faţă în faţă cu o îmbrânceală care pe care, profesorul Leigh oftă şi capitulă:

— Îţi sugerez să stai de vorbă cu doctor Sagara, la biblioteca de cărţi rare a Universităţii din Toronto. S-ar putea să găsească ceva folositor pentru tine.

Norman cântări o clipă valoarea informaţiei, apoi dădu din cap, retrăgându-se spre tablă. Era mai puţin decât dorise, dar era un început – şi mai avea zece ore până la noapte.

— Bine. Am s-o sun pe doamna doctor Sagara şi am să-i spun că treci pe acolo. Aflat în siguranţă pe coridor, profesorul zâmbi. Aproape c-ar fi vrut să fie acolo, să vadă cum îşi îndrepta Norman irezistibila-i forţă asupra nemişcării însăşi. Aproape.

Câţiva fulgi de zăpadă i se lipiseră uzi de faţă lui Norman, în timp ce aştepta autobuzul. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, bucuros că purta adidaşi – cizmele de cowboy, descoperise, nu erau aproape deloc izolate împotriva frigului. Geaca lui neagră de piele îi ţinea rezonabil de cald, deşi tivul gulerului se tot pleoştea şi-l lovea după ceafa.

Când văzu apropiindu-se autobuzul, se mută în faţă, numai bine ca să fie înghiţit de grupul de studenţi care aşteptau şi să se trezească din nou aproape de sfârşitul cozii. Toate eforturile de a-şi recâştiga locul se soldară cu eşec şi, în cele din urmă, se resemnă, înaintând odată cu coada şi scoţând foc pe nări.

Aşteptaţi voi şi veţi vedea… Norman îşi încleştă bine mâna de mânerul servietei, fără să-i pese că o izbea de tibia celui de lângă el. *Când o să-l am pe stăpânul demonilor, nu vor mai exista cozi, autobuze şi nici coatele voastre ascuţite.* Se uită la spatele tânărului înalt şi slab căruia îi aparţineau de astă-dată coatele. Imediat ce i se ivea ocazia, urma să-l treacă şi pe el pe listă.

*

Vicki se lăsă prinsă în valul de studenţi şi înaintă împreună cu ei spre uşile din spate ale autobuzului. Trasul cu urechea intens în timpul drumului lung o convinsese de două lucruri: că nimic nu se schimbase prea mult de când fusese ea la universitate şi că verbul *a spus* aproape că dispăruse din uzul public: „… Aşa că taică-miu, dacă ai de gând să iei maşina, trebuie să ştiu şi eu unde te duci…”

Ce-i cu adevărat deprimant este că probabil vorbeşte o studentă la engleză. Ajunsă în cele din urmă pe trotuar, Vicki îşi strânse haina pe lângă ea şi aruncă o privire scurtă înapoi spre autobuz. Uşile tocmai se închideau în urma ultimului student grăbit să plece din campus şi, în timp ce-l urmărea cu privirile, vehiculul doldora de pasageri se îndepărta încet. Ei bine, asta era treaba; nu avea cum să se mai răzgândească în următoarele patruzeci

de minute.

Simţea că acţionase prosteşte, dar fusese cea mai bună idee care îi trecuse prin cap. Cu puţin noroc, şeful secţiei de computere s-ar fi dovedit capabil – şi doritor – să-i spună cine ar fi putut deţine şi folosi acel calculator furat. Coreen poate c-ar fi avut informaţii care s-o ajute, cât-de-cât, să aleagă acele folositoare din carul cu fân, la urma urmei, era studentă aici, dar când Vicki o sunase acasă, pe la 8:30, nu-i răspunsese nimeni.

Împingându-şi ochelarii în sus pe nas, porni să traverseze parcarea, uitându-se după jachete negre de piele. Aşa cum o avertizase Celluci, erau numeroase şi le purtau şi bărbaţii, şi femeile. Vicki ştia prea bine că nu exista nicio legătură între caracteristicile fizice şi aplecarea către crimă, dar tot căuta ceva anume. Cu siguranţă cine invocă un demon trebuie să prezinte vreun fel de manifestare exterioară a răului.

*

Norman se înghesui către primul scaun liber. Mâna lui rănită l-ar fi îndreptăţit imediat la unul, dar nimeni dintre colegii lui egoişti nu-l băgase în seamă, deşi îi ţintuise pe rând cu privirea. Încă îmbufnat, îşi scoase calculatorul de buzunar şi începu să socotească repede cât timp avea de petrecut în centru. În acest moment, lipsea de la un curs de geometrie analitică. Era primul curs la care chiulise vreodată. Părinţii lui ar fi fost sideraţi. Puţin îi păsa! După ce atâta vreme adunase numai note de zece şi zece plus – avea un tabel cu toate notele primite vreodată –, în ultimele câteva zile realizase că existau lucruri mai importante.

De exemplu, să te răzbuni.

Când autobuzul opri, în cele din urmă, la staţia de metrou, Norman era cufundat adânc într-o fantezie unde rearanja lumea în aşa fel, încât sportivii cu succes la fete şi alţii ca ei să fie puşi la locul lor, iar el să primească toată recunoaşterea care i se cuvenea din partea femeilor. Cu bărbia în sus, se îndreptă spre trenuri, neatent la

sprâncenele ridicate şi la adidaşii care păşeau în urma lui. O lume condusă de Norman Birdwell trebuia să ducă la recunoaşterea valorii lui Norman Birdwell.

— Doctor Sagara?

— Ce vrei?

Norman era puţin surprins de vehemenţa din vocea femeii în vârstă: încă nu-i ceruse nimic.

— Profesorul Leigh mi-a spus că trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Despre ce? îl ţintui ea cu privirile peste ochelari.

— Lucrez la un proiect despre demoni…

— Cei din Consiliul de Administraţie? rânji femeia, apoi clătină din cap la lipsa lui completă de reacţie. A fost o glumă.

— Aha. Norman se uită în jos la ea, deranjat de lipsa de lumină. Era şi aşa destul de rău că biblioteca de cărţi rare se afla cufundată în întuneric – câteva şiruri de neoane ar fi reprezentat un început, până când tot mormanul de hrisoave puturoase avea să fie mutat în corpul central –, dar chiar o fi fost nevoie să împrumute conceptul şi în birouri? Lampa de alamă arunca un cerc de lumină pe birou, dar faţa doctorului Sagara rămânea în umbră. Se uită după un întrerupător pe perete, dar nu văzu niciunul.

— Ei? Doctor Sagara începu să bată darabana cu degetele în învelitoarea biroului. De ce crede profesorul Leigh că are de-a face cu mine proiectul tău? A fost deosebit de vag la telefon.

— Vreau să aflu informaţii despre demonii-stăpâni.

Vocea lui urma ritmul degetelor ei.

— Atunci ai nevoie de un *grimoire.*

— Un ce?

— Am spus, vorbi ea foarte lent şi răspicat, ca pentru un idiot, că ai nevoie de un *grimoire*; o carte străveche de practici magice şi de ştiinţa demonilor.

Norman se aplecă în faţă, strălucind acolo unde intra în bătaia luminii.

— Aveţi aşa ceva?

— Păi, profesorul tău Leigh pare să creadă că am.

Scrâşnind din dinţi, Norman îşi dori ca Universitatea din Toronto să fi fost mai atentă la politica de pensionare. Baba era în mod evident senilă.

— Aveţi?

— Nu. Femeia îşi împleti degetele şi se lăsă pe spate pe scaun. Dar, dacă vrei, într-adevăr, o asemenea carte, îţi sugerezi să iei legătura cu un tânăr pe nume Henry Fitzroy. Mi-a făcut o vizită când s-a mutat la Toronto. Seamănă leit cu taică-său când era de vârsta lui. Tatăl lui a fost un mare iubitor de antichităţi, mai ales de cărţi. El a donat o parte din cărţile aflate în această bibliotecă. Dumnezeu ştie ce-o mai fi moştenit Henry.

— Şi acest Henry Fitzroy are un *grimoire*?

— Ţi se pare că eu sunt Dumnezeu? Nu ştiu ce mai are, dar pare să fie cea mai bună posibilitate din oraş.

Norman îşi scoase agenda electronică din servietă.

— Aveţi numărul lui de telefon?

— Da. Dar n-am de gând să ţi-l dau. Ai numele lui, găseşte-l. Dacă nu-i în cartea de telefoane, mi se pare evident că nu vrea să fie deranjat.

Norman se uită la ea uimit. Nu putea să i-l spună, pur şi simplu? Bubuitul din cap îi făcu urechile să ţiuie. Ba da, putea.

— La revedere, tinere. Norman continuă s-o fixeze cu privirea. Doctor Sagara oftă: La revedere, îi repetă ea pe un ton mai ferm.

— Trebuie să-mi spuneţi…

— Nu trebuie să-ţi spun nimic. Văicăreala era în fruntea considerabilei liste de trăsături de caracter pe care nu le putea suporta doctor Sagara. Ieşi afară.

— Nu puteţi vorbi aşa cu mine! protestă Norman.

— Pot vorbi cu tine cum îmi place, sunt profesor titular. Ai de gând să pleci, sau chem paza?

Respirând greu pe nas, Norman se răsuci şi se năpusti spre uşă.

Doctor Sagara îl urmări ieşind, încruntată şi cu două linii adânci între sprâncene. Profesorul Leigh o să afle ce

părere avea ea despre lucrul ăsta. Probabil că încă îi mai purta pică pentru acel şase minus de pe vremuri.

O să-i pară rău! Norman o porni furios pe holul liniştit şi întunecat al bibliotecii de cărţi rare şi se năpusti către turnicheţii de la ieşire. *Tuturor o să le pară rău!* Ieşirea era de cealaltă parte a biroului paznicului. *Cine râde de mine moare.*

Se izbi în barele rotative şi-şi prinse servieta între ele şi marginea fixă. Scrâşnetul ascuţit îi smulse paznicului o exclamaţie.

— Nu, n-am nevoie de ajutorul tău! răbufni Norman. Scuturându-şi mâna bandajată, trase de geantă, reuşind s-o blocheze şi mai tare. Nu-i decât vina voastră! se răsti el, atunci când paznicul se apropie să vadă ce-ar fi putut face. Dacă aţi construi chestiile astea cum trebuie, ar fi loc destul!

— Dacă ai fi mai atent când treci printre ele…, mormăi paznicul, clătinând uşor barele şi sperând că nu era nevoie să-i cheme pe cei de la întreţinere.

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa cu mine! N-a fost vina *mea.* În ciuda poziţiei ciudate, Norman se îndreptă şi-l privi pe paznic drept în ochi. Cine-i şeful tău?

— Ce…

Paznicul, care nu se considerase niciodată un om cu prea multă imaginaţie, avu sentimentul ciudat că un ceva câtuşi de puţin omenesc îl cerceta din spatele privirii furioase a tânărului. Îşi simţi muşchii picioarelor înmuindu-se brusc şi dori cu disperare să se poată uita în altă parte.

— Şeful tău… unde e? O să fac reclamaţie şi ai să-ţi pierzi slujba.

— Am să ce?

— M-ai auzit bine. Cu o ultimă smucitură, servieta se eliberă, zgâriată zdravăn pe o parte. Aşteaptă numai! Norman izbi uşa de perete, aproape dărâmând doi studenţi care se pregăteau să intre. Se încruntă ameninţător către paznic: Ai să vezi tu!

Când ieşi pe strada Bloor, se simţea mai bine. La fiecare pas îşi imagina cum smulgea de pe rafturi câte una dintre aşa-zisele cărţi rare, le izbea de trotuar în faţa lui şi apoi le dădea un şut, trimiţându-le printre maşini. Încă gâfâind, intră în cabina telefonică de la benzinărie şi începu să caute numele pe care i-l dăduse baba cea nebună.

Henry Fitzroy nu avea numele în cartea cu numere de telefon.

Lăsând să cadă anuarul telefonic, Norman aproape că izbucni în râs. Dacă îşi imaginau că un detaliu minor ca *ăsta* îl putea opri…

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul său, îi adăugă pe doctor Sagara, pe paznic şi pe un controlor posac de bilete pe lista lui neagră oficială. Nu-şi făcea probleme că nu le ştia numele; cu siguranţă un demon-stăpân avea destulă putere ca să se descurce şi fără ele.

Ajuns acasă, îl adăugă pe listă şi pe vecinul de deasupra. Mai presus de orice, din cauza ritmului de *heavy metal* auzit prin tavan părea să se intensifice bubuiturile din capul lui.

Îi luă mult mai puţin timp decât anticipase, ca să spargă sistemul de informaţii al serviciului de telefonie, mai ales că lucra cu o singură mână.

Singurul Henry Fitzroy cu telefon locuia la numărul 278 pe strada Bloor-Est, în apartamentul 1407. Norman bănuia că se afla într-o clădire cu apartamente scumpe. Se uită în jur la micuţul său apartament. Imediat ce reuşea să invoce un demon-stăpân, se va muta şi *el* la o asemenea adresă şi va trăi în luxul cuvenit.

Dar mai întâi trebuia să pună mâna pe acel *grimoire* despre care nu se îndoia că Henry Fitzroy îl avea – baba cea nebună pur şi simplu nu dorise să-i spună direct.

Henry Fitzroy nu i l-ar fi împrumutat, cu siguranţă, nu avea niciun rost să încerce să i-l ceară. Oamenii care locuiau în astfel de clădiri erau prea îngâmfaţi şi mândri de ceea ce deţineau. Numai pentru că aveau grămezi de bani, nici nu se mai uitau la restul lumii, iar o cerere perfect

normală de a împrumuta o carte i-ar fi fost imediat respinsă.

Probabil că nici măcar nu ştie pe ce a pus mâna, crede că-i doar o carte veche şi că face mulţi bani. Eu ştiu cum s-o folosesc. Şi asta o face a mea de drept.

Nici măcar nu însemna că o fura, dacă lua o carte care ar fi trebuit să-i aparţină.

Norman se întoarse şi se uită la băltoaca de metal rămasă din *hibachi.* Exista o singură cale să-şi recupereze proprietatea dintr-o clădire bine păzită.

*

— Ce s-a mai întâmplat astăzi? întrebă Greg, strecurându-se în scaunul proaspăt eliberat. Ar fi trebuit să mai aştepte puţin, încă era cald. Detesta să se aşeze pe un scaun încălzit de fundul altcuiva.

— Domnul Post de la 1620 şi-a înecat motorul încercând să urce rampa şi să iasă din garaj. Tim chicoti şi se scărpină în barbă. De fiecare dată când încearcă să bage în viteză, maşina se duce puţin înapoi, el intră în panică şi-i moare motorul. În cele din urmă, o lasă să se ducă în spate toată rampa, până se propteşte de uşă, pe urmă porneşte iarăşi de acolo. Aproape că mi-am dat duhul de râs.

— Unii bărbaţi, observă Greg, pur şi simplu nu-s făcuţi să conducă maşina. Se aplecă, ridică un pachet de pe jos şi-l puse pe birou. Ce-i asta?

Portarul de zi se opri, pe jumătate îmbrăcat în canadiană, cu sacoul de la uniformă lăsat în cuier, la locul lui.

— A, da, pachetul ăsta a venit după-amiază. O livrare UPS din New York. Pentru scriitorul ăla de la paişpe. Am sunat la el şi i-am lăsat un mesaj pe robot.

Greg puse pachetul la loc pe duşumea.

— Probabil că domnul Fitzroy va coborî mai târziu să-l ia.

— Aşa cred şi eu. Tim se opri de cealaltă parte a biroului. Greg, m-am tot gândit, zise el.

Portarul mai în vârstă pufni în râs:

— Vezi, că-i periculos.

— Nu, vorbesc serios. M-am tot gândit la domnul Fitzroy. Lucrez aici de patru luni şi nu l-am văzut niciodată. Nu l-am văzut niciodată coborând să-şi ia corespondenţa. Nu l-am văzut niciodată ieşind cu maşina. Făcu semn cu mâna în direcţia pachetului. Nici măcar n-am reuşit vreodată să vorbesc cu el la telefon, *întotdeauna* mi-a răspuns robotul.

— Eu îl văd aproape în fiecare noapte, răspunse Greg, lăsându-se pe spate în scaun.

— Da, exact asta zic şi eu. Tu îl vezi noaptea. Şi pun pariu că nu-l vezi niciodată înainte să apună soarele.

Greg se încruntă.

— Unde vrei să ajungi?

— La crimele alea unde i-au golit de sânge; cred că domnul Fitzroy le-a comis. Cred că e vampir.

— Eu cred că ţi-ai pierdut minţile, îi replică sec Greg, lăsând să cadă cu zgomot pe pardoseală picioarele din faţă ale scaunului. Henry Fitzroy e scriitor. Nu te poţi aştepta de la el să se comporte ca o persoană obişnuită. Cât despre vampiri… Se întinse şi scoase un ziar din servieta lui ponosită de piele. Cred că mai bine ai face să citeşti asta.

Cum jucătorii echipei Leafs reuşiseră să câştige divizia după şapte meciuri, prima pagină fusese dedicată hocheiului. Anicka Hendle fusese obligată să se mulţumească şi cu pagina doi.

Tim citi articolul, încruntându-se la cuvintele mai lungi. Când termină, Greg ridică mâna ca să-l oprească să-şi spună părerea şi întoarse pagina. Editorialul Annei Fellows nu încerca să se adreseze raţiunii cititorilor, ci profita de toate emoţiile stârnite de moartea Anickei Hendle. Punea vina în braţele presei, recunoscând că şi ea se implicase în acelaşi joc şi cerând ca toate tacticile de a miza pe spaimele cititorilor să înceteze: „Oare nu există destule grozăvii reale pe străzile noastre, fără să mai dăm naştere şi noi unora?”

— Adică au inventat toată chestia cu vampirii?

— Aşa s-ar părea, nu?

— Numai ca să-şi vândă ziarele, clătină din cap Tim, dezgustat. Împinse tabloidul înapoi pe birou, arătând cu degetul fotografia de pe prima pagină. Crezi că Leafs or s-o scoată la capăt anul ăsta?

Greg pufni în râs:

— Cred că sunt mai multe şanse decât să fie Henry Fitzroy vampir. Îi făcu din mână portarului când ieşi din clădire, apoi veni de după birou să le ţină uşa doamnei Hughes şi câinelui ei.

— Jos, Owen! Nu vrea deloc să-l pupi tu!

Ştergându-se pe faţă, Greg se uită cum intra în lift dogul uriaş, târând-o pe doamna Hughes după el. Holul părea mai mic de fiecare dată, după ce trecea prin el Owen. Verifică dacă uşa interioară se închisese cum trebuia – i se cam înţepenea yala, trebuia să stea de vorbă cu cei de la întreţinerea clădirii – apoi se întoarse la birou şi ridică ziarul.

Dar se opri, căci mirosul de cerneală sau, poate, atingerea hârtiei îi aduse în memorie noaptea când apăruse prima poveste despre vampiri. Îşi aminti de reacţia lui Henry Fitzroy la titlul de pe prima pagină şi-şi dădu seama că Tim avea dreptate. Nu-l văzuse niciodată pe tip înainte de apusul soarelui.

— Ei, se scutură el de gânduri, omul are dreptul să lucreze la ce oră vrea şi să doarmă la ce oră vrea. Dar nu-şi putea îndepărta din gânduri amintirea furiei bestiale apărute o clipă în ochii tânărului. Şi nici fiorul de nelinişte care-i trecuse peste ceafă ca un deget îngheţat.

*

Pe măsură ce lumina îşi ridica strânsoarea de deasupra oraşului, Henry începea să se foiască. Devenea conştient de cearşafurile pe care dormea gol, fiecare cută lăsându-i altă urmă pe piele. Devenea conştient de curentul uşor de aer care îi mângâia obrazul ca răsuflarea unui copil. Devenea conştient de cei trei milioane de oameni care trăiau în jurul lui şi de cacofonia aproape asurzitoare a vieţilor lor, până când reuşea să se desprindă de ei şi să se

întoarcă din nou în liniştea apartamentului. În cele din urmă, devenea conştient de sine. Ochii i se deschideau şi fixau întunericul.

Ura felul în care se trezea, ura această vulnerabilitate îndelungată. Dacă vor veni, în cele din urmă, după el, atunci se va întâmpla; nu în orele când era desprins de lume, ci în perioada fragilă dintre lumină şi întuneric, când putea simţi în inimă ţăruşul şi putea să-şi vadă moartea, dar nu era în stare să i se împotrivească în niciun fel.

Pe măsură ce îmbătrânea, trezirea se petrecea mai devreme – apropiindu-se pe furiş de zi cu câteva secunde – dar niciodată mai repede. Se trezea la fel cum se trezise şi când era muritor – încet.

Cu secole în urmă, o întrebase pe Christina cum se trezea ea.

— Ca dintr-un somn adânc – în clipa asta nu sunt aici, în clipa următoare sunt.

— Visezi?

Ea se rostogolise lângă el.

— Nu. Noi nu visăm. Niciunul dintre noi.

Zâmbind, îl zgârie uşor cu unghia pe partea interioară a coapsei.

— Noi învăţăm să visăm când suntem treji. Vrei să-ţi arăt cum?

Uneori, în secundele de după trezire, i se părea că auzea voci din trecut, prieteni, iubite, duşmani, tatăl lui zorindu-l să se grăbească pentru că altfel aveau să întârzie. În peste patru sute de ani, aceasta fusese starea cea mai apropiată de ceea ce muritorii numesc să visezi.

Se ridică şi se opri înainte să se întindă, dintr-odată alertat. În liniştе absolută, se ridică de pe pat şi păşi pe covor până la uşa dormitorului. Dacă exista ceva viu în apartament, avea să simtă.

Apartamentul era gol, dar neliniştea nu i se spulberă.

Făcu duş şi se îmbrăcă, devenind din ce în ce mai sigur că era ceva în neregulă – sentimentul îl îngrijora, încercă să scape de el, încercă să se silească să înţeleagă. Când coborî în hol să-şi ia pachetul, sentimentul crescu. Masca

lui de om civilizat reuşi să schimbe câteva glume cu portarul Greg şi să flirteze puţin cu bătrâna doamnă McKenzie, dar restul trupului trecea prin miliarde de senzaţii, atent la pericol.

Întorcându-se spre lift, simţi ochii portarului fixaţi asupra lui şi schiţă un zâmbet, în timp ce uşile se deschideau şi el păşea înăuntru. Uşile glisante de oţel se închiseră peste expresia curioasă a lui Greg. Indiferent de ce îl preocupa pe bătrân, trebuia să se ocupe de asta mai târziu.

*

— Agenţia de detectivi particulari Nelson. La telefon.

Întrucât nu avea cum să ştie dacă nu suna un potenţial client, Vicki hotărâse să răspundă ca şi cum era pregătită pentru oricine ar fi fost. Mama ei avea obiecţii, dar mama ei avea obiecţii la o mulţime de lucruri pe care ea nu intenţiona să le schimbe.

— Vicki, sunt Henry. Uite, cred c-ar trebui să vii încoace în noaptea asta.

— De ce? Ai descoperit ceva nou despre care trebuie să vorbim înainte să pleci?

— Nu plec nicăieri.

— Poftim? Îşi dădu jos picioarele de pe birou şi săgetă telefonul cu privirea. Trebuie să ai un motiv întemeiat ca să stai acasă.

Îl auzi oftând.

— Nu, nu-i chiar aşa. Am doar o presimţire.

Vicki pufni.

— Intuiţie de vampir?

— Dacă vrei.

— Aşadar, ai de gând să stai acasă numai pentru că ai o *presimţire*?

— În linii mari, da.

— Adică laşi demonii să se împrăştie în voia lor prin tot oraşul, numai pentru că presimţi tu ceva?

— Nu cred că vor fi niciun fel de demoni în noaptea asta.

— Poftim? De ce nu?

— Din cauza celor întâmplate ieri-noapte. Când puterea lui Dumnezeu s-a împotrivit şi a spus *nu.*

— Ce a spus?

— Nu înţeleg nici eu prea bine…

— Ce s-a întâmplat ieri-noapte, Fitzroy? – şuieră întrebarea printre dinţii încleştaţi.

Interogase martori ostili mult mai generoşi cu detaliile.

— Uite, îţi povestesc când vii încoace. Nu vroia să-i explice o experienţă religioasă la telefon unei femei născute în secolul douăzeci. Avea să fie destul de dificil s-o convingă de faptul că se întâmplase ce se întâmplase şi faţă în faţă.

— *Presimţirea* asta a ta are legătură cu ce s-a petrecut astă-noapte?

— Nu.

— Atunci, de ce…

— Ascultă, Vicki, de-a lungul timpului am învăţat să mă încred în ceea ce simt. Şi sigur ai dat şi tu curs unor presentimente în trecut…

Vicki îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Nu prea avea de ales, trebuia să-l creadă că ştia ce făcea. Dar să creadă că există vampiri îi venise mai uşor.

— Okay, mai am câteva lucruri de făcut aici, dar vin cât de repede pot.

— Bine.

Vocea lui suna atât de diferit faţă de alte ocazii, încât ea se încruntă:

— Henry, s-a întâmplat ceva?

— Da… Nu… Oftă din nou: Tu vino când poţi.

— Ascultă, am o… lua-te-ar naiba! Vicki se uită la receptor, ţiuitul tonului anunţând-o că lui Henry Fitzroy nu-i păsa de ce mai avea ea de spus. Şi totuşi, se aştepta de la ea să lase totul baltă şi să dea fuga într-acolo numai pentru că el avea o presimţire. Exact ce-mi trebuia, mormăi ea scotocind în geantă, un vampir deprimat.

Pe lista pe care i-o dăduse, în cele din urmă, profesorul de informatică apăreau douăzeci şi trei de nume, studenţi despre care el presupunea că ar fi fost în stare să

folosească potenţialul calculatorului furat. Deşi, subliniase el, cele mai sofisticate computere erau adeseori folosite numai şi numai pentru jocuri.

— Chiar şi dumneata ai putea opera unul în acest scop, adăugase el.

Habar nu avea cine dintre cei douăzeci şi trei purta haină de piele neagră. Pur şi simplu, nu era genul de lucru la care să fie atent.

— S-a purtat vreunul dintre ei mai ciudat în ultimul timp?

El zâmbise obosit:

— Doamnă Nelson, grupul ăsta nu se poartă niciodată altfel decât ciudat.

Vicki se uită la ceas. 9:27. Cum naiba se făcuse atât de târziu? Fără prea mari speranţe că Celluci ar fi putut să se întoarcă la birou – nu-l găsise nici când îl căutase, pe la ora patru după-amiază – sună la sediul poliţiei. Tot nu venise. Şi nu era nici acasă.

Îi lăsă un nou mesaj şi închise.

— Ei bine, nu poate spune că n-am *încercat* să-i transmit toate informaţiile relevante. Îşi fixă lista cu o clamă de pe birou. De fapt, nu avea nicio idee cum ar fi putut fi relevante acele nume. Existau foarte puţine şanse să însemne ceva, dar, deocamdată, alte şanse nu avea şi cele douăzeci şi trei de nume măcar îi ofereau un punct de plecare.

9:46. Mai bine se ducea la Henry şi afla ce anume se *întâmplase*, de fapt, ieri-noapte.

— Mâna lui Dumnezeu. Sigur că da!

Dacă nu era vorba despre demoni şi Armaghedon, nici măcar nu putea bănui ce ar fi putut să-l impresioneze atât de tare pe un vampir în vârstă de patru sute cincizeci de ani.

— În afară de demoni şi de Armaghedon… Se întinse după telefon să-şi comande un taxi. Devii a naibii de blazată când vine vorba de sfârşitul lumii.

Avea mâna pe receptor; telefonul sună brusc şi inima îi sări din piept la auzul ţârâitului ascuţit.

— Bine. Respiră adânc. Poate nu chiar atât de blazată.

La cel de-al treilea apel, se gândi că îşi recăpătase calmul suficient cât să poată răspunde.

— Bună, scumpo, am sunat într-un moment nepotrivit?

— Tocmai mă pregăteam să plec, mamă.

Încă cinci minute şi n-ar mai fi prins-o. Maică-sa avea un al şaselea simţ în ceea ce priveşte asemenea lucruri.

— La ora asta?

— Nu-i nici măcar zece.

— Ştiu, dragă, dar este întuneric şi, cu ochii tăi…

— Mamă, ochii mei sunt în regulă. Am să merg numai pe străzi bine luminate şi promit să fiu atentă. Chiar că trebuie să plec.

— Pleci singură?

— Mă întâlnesc cu cineva.

— Nu cu Michael Celluci?

— Nu, mamă.

— Aha. Vicki parcă şi auzea cum îşi ciulea urechile mama ei. Cum îl cheamă?

— Henry Fitzroy.

La urma urmei, de ce nu? Dacă vroia să închidă repede, nu putea scăpa de maică-sa, fără să-i satisfacă măcar puţin curiozitatea.

— Cu ce se ocupă?

— Este scriitor. Atâta vreme cât se mărginea să-i răspundă la întrebări, putea să spună adevărul. Mamei nu avea de unde să-i treacă prin minte să întrebe: „Nu cumva face parte din categoria morţilor vii care se hrănesc cu sânge?”

— Şi Michael ce părere are?

— Ce părere ar trebui să aibă? Ştii foarte bine că Mike şi cu mine nu avem genul ăla de relaţie.

— Dacă spui tu, dragă. Şi Henry Fitzroy ăsta arată bine?

Se gândi o clipă, înainte să răspundă:

— Da, arată bine. Şi are o prestanţă specială…

Vocea i se pierdu, căzută pe gânduri, şi mama izbucni în râs:

— Pare ceva serios.

Asta o aduse înapoi la problemă.

— Da, mamă, este foarte serios şi exact de aceea trebuie să plec, uite, chiar acum.

— Foarte bine. Speram numai, dacă tot n-ai putut veni acasă de Paşte, că vei putea petrece puţin timp cu mine la telefon. Am avut o sărbătoare atât de liniştită, m-am uitat un pic la televizor, am mâncat singură, m-am culcat devreme.

Nu folosea la nimic faptul că Vicki ştia cât se poate de bine că era manipulată. Nu folosise niciodată.

— Bine, mamă. Pot să mai stau puţin.

— Nu vreau să te reţin, dragă.

— Mamă…

Cam după o oră, Vicki puse jos telefonul, se uită la ceas şi gemu. Nu mai cunoscuse pe nimeni la fel de priceput ca mama ei să umple timpul cu nimic.

— Cel puţin n-a venit sfârşitul lumii cât am vorbit noi, murmură ea, uitându-se la numărul lui Henry prins pe panoul de plută şi formându-l.

— „Henry Fitzroy nu vă poate răspunde în acest moment…”

— Ce tupeu!

Închise telefonul în mijlocul mesajului. Întâi mă cheamă să mă duc la el şi pe urmă se cară! Nu era verosimil să-i fi venit cineva de hac atâta timp cât o ţinuse pe ea maică-sa prizonieră la telefon. Se îndoia că până şi vampirii ar fi putut avea inspiraţia să cupleze robotul telefonic înainte de a fi făcuţi bucăţi.

Îşi trase haina, îşi luă geanta şi ieşi din apartament, cuplând ea însăşi robotul telefonic înainte de a ieşi. Mişcându-se cu grijă, ajunse de pe aleea întunecoasă pe trotuar, apoi se îndreptă spre luminile strălucitoare care marcau strada Colegiului, la jumătate de cvartal distanţă. Intenţionase să cheme un taxi, dar, dacă Henry tot nu era acasă, avea să meargă pe jos.

Faptul că maică-sa încercase să-i atragă atenţia că suferea de o infirmitate nu avea nicio legătură cu această decizie. Niciuna.

*

Henry se năpusti la telefon şi scrâşni din dinţi când apelantul închise înainte să se termine mesajul. Puţine lucruri îl scoteau din sărite mai tare şi pentru a treia oară i se întâmpla în seara asta. Pusese robotul să răspundă atunci când se apucase de scris, mai degrabă din obişnuinţă decât din vreun alt motiv, intenţionând să răspundă imediat, dacă se întâmpla să sune Vicki. Dar, desigur, nu ştia cine îl suna, dacă apelantul nu-i vorbea. Se uită la ceas. Unsprezece şi zece. Oare i se întâmplase ceva? Îi telefonă şi lăsă să curgă tot mesajul înainte să închidă. Nu aflase nimic.

Oare unde era?

Se gândi să se ducă la apartamentul ei şi să încerce să ia vreo urmă, dar respinse ideea aproape imediat. Sentimentul că trebuia să rămână în apartamentul său era mai puternic ca niciodată, ţinându-l într-un soi de permanentă şi neplăcută stare de încordare.

Şi, dacă tot trebuia să rămână pe loc, încercă să folosească acest sentiment în scris.

Smith dădu înapoi, cu ochii de safir deschişi larg, şi apucă briciul ascuţit al căpitanului de pe policioara lui de bărbierit.

— Mai apropie-te un pas, îl avertiză ea, cu o voce surprinzător de seducătoare, şi te tai.

Nu mergea cum trebuie. Oftă, salvă textul şi închise calculatorul. Oare de ce-i lua lui Vicki atâta timp să ajungă?

Incapabil să stea liniştit, se duse în salon şi se uită de sus peste oraş. Pentru prima oară de când cumpărase apartamentul, luminile nu mai reuşeau să-l captiveze. Nu-şi putea imagina decât că aveau să se stingă şi sentimentul că întunericul avea să acopere lumea îl copleşea.

Se duse spre combina stereo, o deschise, scoase un CD, îl puse la loc, apoi închise combina. Pe urmă, începu să se plimbe prin încăpere. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi,

înainte…

Simţea prezenţa *grimoire*-ului chiar şi prin uşile de sticlă ale bibliotecii, dar, spre deosebire de Vicki, îl numea diavolesc fără să stea pe gânduri. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, rămăsese unul dintre singurele trei *grimoire*-uri adevărate din lume, cel puţin aşa i se spusese atunci, şi nu avea niciun motiv să se îndoiască de cel care îi spusese – nici atunci, nici acum.

*

— Aşadar, tu eşti Henry Fitzroy, spuse doctorul O'Mara, întinzându-i mâna lui Henry, cu ochii deschişi la culoare strălucindu-i. Am auzit atâtea despre tine de la Alfred, încât mi se pare că te cunosc deja.

— Şi mie mi se pare că te cunosc, răspunse Henry, scoţându-şi mănuşile de seară şi răspunzând strângerii de mână cu o putere absolut egală. I se ridicase părul pe ceafa şi avea impresia că ar fi fost la fel de periculos să pară mai puternic decât bărbatul din faţa lui, cum ar fi fost şi dacă părea mai slab. Alfred te admiră enorm.

Dând drumul mâinii lui Henry, doctorul O'Mara îl bătu pe umăr pe Alfred.

— Chiar aşa?

Cuvintele îşi atinseră ţinta şi onorabilul Alfred Waverly se grăbi să umple liniştea lăsată, cu umărul coborând uşurel sub strânsoarea degetelor albe.

— Nu că i-aş fi spus ceva, doctore, numai că…

— Numai că te pomeneşte mereu, termină Henry fraza, cu cel mai dezarmant zâmbet.

— Mă pomeneşte? Expresia încruntată a doctorului se îmblânzi. Ei bine, cred că nimeni nu se poate împotrivi la aşa ceva.

Alfred se înroşi, cu ochii strălucindu-i deasupra obrajilor îmbujoraţi, cu expresia terorizată care-l făcuse pe Henry să intervină de-acum dispărută.

— Te rog să mă scuzi, domnule Fitzroy, trebuie să mă ocup de unele lucruri. Doctorul făcu un semn larg din mână. Alfred te va prezenta celorlalţi invitaţi.

Henry înclină capul şi urmări cu ochii îngustaţi cum gazda părăsea încăperea.

Ceilalţi zece oaspeţi erau toţi bărbaţi tineri, foarte asemănători onorabilului Alfred, bogaţi, leneşi şi plictisiţi. Pe trei dintre ei, Henry îi cunoştea deja. Restul îi erau străini.

— Ei, ce părere ai? îl întrebă Alfred, luând un pahar cu whisky de pe tava unui chelner fără expresie, după ce terminase de făcut prezentările, se spuseseră cele cuvenite şi rămăseseră din nou singuri.

— Cred că m-ai indus în eroare în mod grosolan, îi spuse Henry, refuzând băutura. Aici nu-i nici pe departe vorba despre un cuib de ignoranţi.

Zâmbetul lui Alfred se lăţi nervos la colţuri şi faţa lui păru mai palidă decât de obicei, în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz.

— La naiba, Henry, nici n-am spus vreodată c-ar fi aşa ceva. Îşi plimbă degetul pe buza paharului de whisky. Ai noroc să te afli în acest loc, să ştii. Suntem de fiecare dată numai doisprezece invitaţi şi doctorul O'Mara te-a dorit în mod special după ce a avut Charles…, mă rog, după ce a avut acel accident.

Accident… Charles murise, dar sensibilitatea victoriană a lui Alfred îl împiedica să rostească un astfel cuvânt.

— Chiar intenţionam să te întreb, de ce m-a dorit doctorul O'Mara tocmai pe mine?

Alfred se înroşi.

— Pentru că i-am povestit totul despre tine.

— *Totul* despre mine?

Ţinând cont de legile împotriva homosexualităţii şi de preferinţele lui Alfred, Henry se îndoia, dar, spre surprinderea lui, tânărul încuviinţă.

— N-am putut să mă abţin. Doctorul O'Mara este, mă rog, genul de persoană căreia îi mărturiseşti lucruri.

— Sunt sigur, murmură Henry, mulţumindu-le lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor că Alfred nu ştia ce era el cu adevărat. Te şi culci cu el?

— Henry, încetează!

Fiul bastard al regelui Henric VIII, foarte puţin grijuliu cu convenienţele sociale, repetă întrebarea.

— Te culci cu el?

— Nu…

— Dar ţi-ar plăcea…

Reuşind să arate în egală măsură nefericit şi extaziat, Alfred încuviinţă:

— Este magnific.

Henry ar fi folosit mai degrabă cuvântul *copleşitor.* Personalitatea doctorului era ca mareea, îneca toate personalităţile mai puţin puternice. Henry nu avea de gând să se lase copleşit, dar îşi dădea seama ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi fost tânărul fără ocupaţie care părea să fie; îşi dădea seama cum fuseseră copleşiţi ceilalţi din încăpere şi nu-i plăcea.

Imediat după ora unsprezece, doctorul dispăru şi se auzi un gong undeva în străfundurile casei.

— A venit vremea, şopti Alfred, luându-l de braţ pe prietenul său. Haide.

Spre surprinderea lui Henry, tot grupul, doisprezece bărbaţi tineri în haine de seară impecabile, coborâră la subsol. Încăperea centrală era luminată cu torţe şi într-un capăt se vedea ceva ce părea un postament de piatră înalt până la brâu, având nevoie doar de efigia unui cavaler deasupra ca să arate ca un sarcofag. În jurul lui, ceilalţi începură să-şi scoată hainele.

— Dezbracă-te, îl zori Alfred, întinzându-i o robă largă, neagră. Pune-ţi asta.

Înţelegând brusc, Henry se strădui să nu izbucnească în râs. Fusese chemat aici ca să fie al doisprezecelea membru al unui sabat; un grup de aristocraţi tineri înfăşuraţi în cearşafuri negre îşi făceau de cap într-un subsol afumat. Îi dădu voie lui Alfred să-l ajute să se schimbe şi rămase amuzat până când apăru doctorul O’Mara de după altar.

Roba doctorului era roşie, de culoarea sângelui proaspăt. Avea în mâna dreaptă un craniu omenesc şi în mâna stângă o carte străveche. Ar fi trebuit să le pară complet nebun adulatorilor, dar nu era aşa. Ochii lui

deschişi la culoare ardeau strălucitor şi personalitatea puternică, ţinută în frâu în sala de bal, aici ieşea în evidenţă, parcă incendiind încăperea. Îşi folosi vocea ca să le biciuiască simţurile tinerilor, acum umplând subsolul ca un tunet, acum coborând-o, învăluindu-i în ea, atrăgându-i.

Dezgustul lui Henry creştea odată cu isteria celorlalţi. Rămase cât mai în întuneric, departe de torţe, şi urmări ce se întâmpla. Parcă presimţea un pericol, un fior îi urca şi cobora pe spinare, avertizându-l că, oricât de ridicol părea, doctorul nu juca un joc şi răul răspândit dinspre altar era cât se poate de real.

La miezul nopţii, doi dintre necunoscuţi, două siluete înveşmântate în negru, ţinură o pisică neagră care se zbătea deasupra altarului, în timp ce un al treilea o înjunghia cu cuţitul.

— Sânge. Sânge! SÂNGE! SÂNGE!

Henry simţi cum îi creştea lui însuşi pofta de sânge simţind mirosul şi se umplu de sudoare. Invocarea crescu în volum şi în intensitate, pulsând ca o inimă şi atrăgându-l. Robele începură să cadă şi, chiar sub suprafaţa pielii, sânge… sânge… sânge. Îşi trase buzele peste dinţi şi se dădu într-o parte.

Apoi, pe deasupra trupurilor contorsionate dintre ei, întâlni privirea doctorului.

Ştia.

Groaza învinse pofta de sânge şi-l îndemnă să se ducă acasă. Înveşmântat numai în robă, îşi croi drum spre sanctuarul lui, ajungând chiar înainte de ivirea zorilor, prăbuşindu-se în somnul zilei cu amintirea chipului doctorului întipărită în minte.

Noaptea următoare, deşi nu vroia, se dusese din nou acolo. Pericolul trebuia înfruntat. Şi eliminat.

— Am ştiut că te vei întoarce. Fără să se ridice din spatele biroului, doctorul O’Mara îi arătă lui Henry un scaun. Ia loc, te rog.

Cu simţurile la pândă, Henry se mişcă încet prin încăpere. Cu excepţia servitorilor care dormeau la etajul

trei, doctorul era singurul suflet din casă. Ar fi putut să-l omoare şi să dispară, fără să-l observe cineva. Dar se aşează, mânat de curiozitate. De unde ştia muritorul acesta cine era el şi ce vroia de la el?

— Te-ai armonizat destul de bine cu oamenii, vampirule. Doctorul îi zâmbea prieteneşte. Dacă n-aş fi ştiut deja de existenţa unora ca tine, n-aş fi băgat în seamă poveştile lui Alfred. I-ai făcut o impresie puternică. Şi mie mi-ai făcut o impresie puternică. Din clipa în care mi-am dat seama ce eşti, te-am vrut de partea mea.

— L-ai ucis pe Charles, ca să-mi faci loc mie.

— Sigur că da. Nu pot fi decât doisprezece. Râse la tresărirea de dezgust a lui Henry. Ţi-am văzut chipul, vampirule. Ai vrut să fii acolo. Toate acele vieţi, tot acel sânge. Gâturi tinere şi fragede de sfâşiat. Şi s-ar fi dăruit cu veselie colţilor tăi, dacă le-aş fi ordonat eu. Se aplecă în faţă, cu ochii decoloraţi strălucindu-i ca nişte flăcări reci. Pot să-ţi ofer asta în fiecare noapte.

— Şi eu ce trebuie să-ţi ofer?

— Viaţa veşnică. Strânse pumnii şi vocea îi răsună ca un clopot. Trebuie să mă faci la fel ca tine.

Era destul. Mai mult decât suficient. Henry se ridică de pe scaun şi se năpusti spre beregata doctorului.

Dar numai ca să se izbească de o barieră care îl prinse ca o pânză de păianjen. Putea să se prăbuşească acolo unde stătuse, dar nu se putea mişca nici înainte, nici înapoi. Se împotrivi pentru o clipă din toate puterile, apoi renunţă, gâfâind, cu colţii dezveliţi, un geamăt mut schimonosindu-i faţa.

— Aş zice mai degrabă că refuzi să cooperezi, spuse doctorul, ieşind de după birou şi apropiindu-se atât de tare, încât Henry îi simţea respiraţia când vorbea. M-ai crezut un prost, nu-i aşa, vampirule? Nu ţi-ai imaginat nicio clipă c-aş putea să am şi eu puteri; puteri dobândite din întuneric prin mijloace de nepovestit, datorită unor fapte pe care te-ai îngrozi să le auzi. Cu acele puteri te reţin acum şi voi continua să te reţin până vei fi al meu.

— Nu mă poţi sili să te transform.

Furia cruntă făcea să nu i se simtă frica în glas.

— Poate că nu. Eşti foarte puternic fizic şi mental, aproape de calibrul meu. Şi nici nu te pot tăia ca să-ţi sorb sângele, pentru că asta te-ar elibera din puterea mea. Întorcându-se, doctorul luă o carte de pe birou şi i-o vârî lui Henry în faţă. Dar, dacă eu nu te pot sili, să ştii că am acces la cei care pot.

Cartea, legată într-o piele roşie unsuroasă, era cea cu care îşi făcuse apariţia în noaptea ceremoniei. Aflată atât de aproape, forţa diavolească iradiată de ea îl izbea pe Henry aproape fizic şi se zbătu din nou să se elibereze din lanţurile nevăzute.

— Acesta, spuse doctorul O'Mara, mângâind iubitor cartea, este unul dintre ultimele *grimoire*-uri adevărate rămase. Am auzit că mai există numai două în toată lumea. Restul nu sunt decât copii incomplete ale acestora. Cel care le-a scris şi-a vândut sufletul pentru informaţiile dinăuntru, dar Prinţul Minciunilor a reuşit să le adune înainte ca autorul să se poată folosi de informaţia adunată cu atâta sacrificiu. Dacă am avea timp, dragă vampirule, ţi-aş povesti ce a trebuit să fac ca să obţin această carte, dar nu avem – trebuie să devii al meu până la ivirea zorilor.

Dorinţa pură din ochii lui era atât de puternică, încât Henry simţi că i se făcea rău. Începu să se zbată din nou, luptându-se să scape din strânsoare, în timp ce-l auzea pe doctor râzând şi îndepărtându-se.

— După luni de ceremonii, am adunat tot ce îmi trebuie ca să controlez demonul, spuse doctorul pe ton de conversaţie, făcând sul covorul din faţa focului. Demonul îmi poate da orice, în afară de viaţa veşnică. Dar asta îmi poţi da tu, aşa că demonul te va aduce în puterea mea. Se uită la pentagrama desenată pe duşumea. Poţi să te pui cu Stăpânul Iadului, vampirule? Cred că nu.

Cu gura uscată şi gâfâind greu, Henry îşi adună toate puterile împotriva a ceea ce îl ţinea legat. Cu muşchii încordaţi şi încheieturile pocnind, se bătea pentru viaţa lui. Tocmai când i se părea că-l cuprindea disperarea, reuşi să

mişte braţul drept.

Aprinzând lumânările şi aruncând în foc un praf magic, doctorul O'Mara deschise cartea şi începu să citească.

Reuşi să mişte din nou braţul drept. Apoi pe stângul.

Ceva începea să vibreze în mijlocul pentagramei.

Puterea vibraţiei se hrănea din puterea legăturilor, îşi dădu seama Henry. Acestea slăbeau. Slăbeau…

Vibraţia începu să se organizeze, adunându-se şi formând…

Cu un urlet de furie, Henry se eliberă şi se năpusti de-a curmezişul încăperii. Înainte ca doctorul să poată reacţiona, Henry îl apucă, îl ridică şi-l aruncă din toate puterile spre peretele cel mai îndepărtat. Capul acestuia se lovi de lambriurile de lemn şi lemnul se dovedi mai puternic. Aburul din pentagramă păli, până când nu mai rămase decât un miros oribil şi amintirea groazei resimţite.

Slab şi tremurând, Henry stătea în picioare lângă trupul doctorului. Lumina din ochii decoloraţi dispăruse, lăsând în urmă doar un cenuşiu murdar. Sângele se prelingea pe perete în jos, fierbinte şi roşu, iar Henry, care avea nevoie disperată să se hrănească, îi mulţumi lui Dumnezeu că sângele morţilor nu-l ispitea. Putea să moară de foame, fără să-i vină să se hrănească din omul acela.

Cu pielea tresărind la atingere, culese *grimoire*-ul de pe jos şi se făcu nevăzut în noapte.

*

— Ar fi trebuit să-l distrug atunci. Cu palma lipită de geamul bibliotecii, Henry se uita la carte. Nu se întrebase niciodată de ce n-o distrusese. Se îndoia că i-ar fi plăcut să audă răspunsul.

*

— I-auzi, Victory!

Vicki se întoarse încet în cabina telefonică deschisă, cu inima bătându-i destul de asemănător unui baros.

Tony râNji.

— Mamă, da’ ştiu că tresari! Parcă auzisem că nu lucrezi noaptea, de-acum.

— Nu *mai* lucrezi noaptea, îl corectă Vicki absentă, în timp ce inima ei îşi recăpăta ritmul. Ţi se pare ţie că lucrez?

— Tu întotdeauna arăţi ca şi cum ai lucra.

Vicki oftă şi-l cercetă din priviri. Fizic, nu arăta prea bine. Stratul de jeg de pe haine dovedea că dormise pe unde apucase şi avea faţa boţită a cuiva care mănâncă rar şi prea târziu.

— *Tu* nu arăţi deloc grozav.

— Am avut şi vremuri mai bune, recunoscu el. Nu mi-ar strica un burger şi nişte cartofi prăjiţi.

— De ce nu? se declară de acord Vicki. Robotul lui Henry insista că era indisponibil. Îmi povesteşti ce-ai mai făcut în ultimul timp.

El dădu ochii peste cap.

— Da’ ce, ţi se pare că-s nebun?

Doisprezece

— Știi ce este acela un *grimoire*?

— Da, stăpâne.

Rămăsese chiar în mijlocul pentagramei, încă suspicios după cele petrecute la ultima invocare.

— Bun. Atunci, te duci după el.

Stăpânul îi întinse o hartă cu o clădire însemnată pe ea. Mută informaţia în reprezentarea proprie asupra oraşului, mai complexă şi mai puţin limitată.

— Te duci în această clădire pe drumul cel mai scurt. Iei *grimoire*-ul din apartamentul 1407 şi mi-l aduci în pentagramă, întorcându-te pe acelaşi drum. Nu laşi pe nimeni să te vadă.

— Trebuie să mă hrănesc, îi reaminti posac stăpânului.

— Da, mă rog, atunci hrăneşte-te pe drum. Vreau să am *grimoire*-ul cât mai curând cu putinţă. Ai înţeles?

— Da, stăpâne.

La un moment dat, avea să se hrănească, uite, chiar cu ăsta care-l chema. Aşa îşi făgăduise.

Îl simţea pe demonul în serviciul căruia se afla cum aştepta nerăbdător. Îi simţea furia crescând atunci când se apropia de traseul numelui său. Ştia că avea să-i simtă furia şi mai intens, atunci când s-ar fi întors din lume.

Erau muritori din belşug pe traseul lui şi, cum avea de ales, urma să se hrănească acolo unde moartea putea să înscrie un nou semn din numele demonului-stăpân. Mai era nevoie de patru morţi ca să termine numele, dar poate că acest stăpân demonic reuşea să-l apere de cei dintâi, în aşteptarea clipei când ar fi ajuns să preia controlul intrării în lume.

Nu era vorba de speranţă, căci speranţa le era

necunoscută diavolilor, ci de apropierea unei ocazii, aşa că făcu tot ce-i stătea în puteri.

Se hrăni în grabă şi călători cu grijă, ca să nu atragă atenţia puterii care se împotrivise invocării în noaptea precedentă. Diavolimea se mai confruntase cu această putere mai demult şi nu avea de gând să ia lucrurile acum pe cont propriu.

Simţea prezenţa *grimoire*-ului pe măsură ce se apropia de clădirea indicată de stăpân. Cu aripile desfăcute, coborî, ca o umbră sub stele, până ateriză pe balcon. Chemarea cărţii se simţea şi mai puternic, puterea ei întunecată crescând la apropierea demonului.

Simţea o formă de viaţă prin preajmă, dar n-o recunoştea – prea slabă ca să fie muritor, prea puternică să fie demon. Nu înţelegea ce era, dar nici nu era nevoie să înţeleagă.

Mirosi metalul din jurul sticlei, deloc impresionat. Un metal moale, muritor.

Nu te lăsa văzut.

Dacă el nu vedea strada, înseamnă că nici cei din stradă nu-l puteau vedea pe el. Îşi înfipse ghearele în rama de metal şi smulse uşa din cadru.

*

Căpitanul Roxborough păşi mai aproape, cu braţele îndepărtate de corp, nedezlipindu-şi ochii cenuşii de lamă.

— Doar nu crezi cu adevărat că…, începu el.

Reflexele luminii pe lamă îl avertizară şi sări înapoi când briciul se arcui către el. Un fald al cămăşii fusese retezat, dar pielea scăpase neatinsă. Îşi păstră calmul, cu mare efort.

— Încep să-mi pierd răbdarea cu tine, Smith.

Henry înlemni, cu degetele deasupra tastaturii. Auzise ceva pe balcon. Nu un zgomot puternic – mai degrabă ca foşnetul frunzelor moarte în bătaia vântului –, dar unul care nu avea ce căuta acolo.

Ajunse în salon în mai puţin de o secundă, mirosul puternic de putreziciune prevenindu-l cu ce avea de-a face.

Două sute de ani de obişnuinţă îl făcură să ducă mâna la brâu, deşi nu mai purta sabie de la începutul anilor 1800. Singura lui armă, un revolver, era înfăşurată într-o pânză îmbibată cu ulei şi depozitată în subsolul clădirii. *Şi nu cred că am timp să mă duc să-l iau.*

Creatura rămase în picioare, cu silueta conturată în noapte, ţinând în gheare uşa de sticlă. Aproape că umplea ieşirea în balcon.

Putoarea era însoţită de mirosul de sânge proaspăt, spunându-i lui Henry că demonul tocmai se hrănise şi amintindu-i de câtă vreme nu mai făcuse şi el acelaşi lucru. Oftă adânc, tremurător. *Ce nebun am fost să nu-mi protejez apartamentul!* Ar fi trebuit o pentagramă deschisă, precum capcana pregătită lângă râul Humber… A*r fi trebuit să-mi dau seama.* Uite la ce se ajunsese!

— Rămâi pe loc, demonule, n-ai fost poftit să intri.

Nişte ochi galbeni, uriaşi, fără pleoape se întoarseră spre el, forma recompunându-se odată cu mişcarea.

— Ordin, spuse el şi aruncă uşa.

Henry sări în faţă şi sticla se zdrobi de duşumea exact acolo unde stătuse mai înainte. Se răsuci pe călcâie, făcu un salt şi izbi cu pumnii încleştaţi capul demonului. Suprafaţa se prăbuşi în sine cum intră un dop într-o sticlă, absorbind lovitura şi recompunându-se. Răsucirea demonului îl prinse în vârtejul ei şi se trezi trântit peste măsuţa de cafea. Se răsuci, reuşind să se ferească de o lovitură ucigătoare, şi se ridică, ţinând în mână un picior metalic al mesei, cu capătul rupt strălucitor şi ascuţit.

Demonul îi răsuci lui Henry braţul de sub cot.

Răspunzând cu un ţipăt, Henry se clătină, aproape căzu, dar reuşi să-i înfigă piciorul metalic într-un şold.

O bătaie de aripă aproape că-l răsturnă, dar frica îi spori puterile şi izbuti să se redreseze, simţind cum îi ceda covorul sub călcâie. Primi în umăr lovitura care trebuia să-l atingă în gât. Se clătină sub ea, apucă un picior fără formă precisă şi trase din toate puterile. Ceafa demonului se dovedi mai rezistentă decât televizorul lui Henry, dar numai cu puţin.

*

— Jos, Owen! Taci din gură! Doamna Hughes trase de lesă, abia reuşind să apuce uşa şi s-o închidă în urma lui Owen, care lătra isteric şi o târa pe culoar. Owen, taci din gură! Abia dacă se auzea pe ea însăşi ce spunea, de hărmălaia pe care o făcea câinele. Zgomotul căpăta ecou, devenind şi mai puternic decât fusese în apartament, şi, indiferent cât de bine izolate fonic ar fi fost apartamentele, gălăgia din hol părea să se audă întotdeauna. Trebuia să-l scoată pe Owen din clădire, înainte să se trezească evacuată de asociaţia locatarilor.

La capătul holului, o uşă se deschise şi un vecin pe care-l cunoştea scoase capul. Era un militar în retragere şi avea el însuşi doi căţeluşi, care se auzeau acum lătrând în spatele uşii, fără îndoială răspunzând agitaţiei lui Owen.

— Ce-a păţit? strigă vecinul când ea ajunse destul de aproape, ca să-l poată auzi.

— Nu ştiu. Se împiedică şi aproape căzu când Owen începu să se izbească brusc de uşa lui Henry Fitzroy, zgâriind cu ghearele şi, când se lămuri că asta nu funcţiona, încercând să sape şi să intre pe dedesubt. Doamna Hughes încercă să-l tragă înapoi, fără prea mare succes. Tare ar fi vrut să ştie ce avea Owen al ei împotriva domnului Fitzroy – dacă ar fi reuşit să înţeleagă, poate n-ar mai fi ajuns în situaţia să fie evacuaţi. Owen! Jos!

Dar Owen n-o băga în seamă.

— Nu s-a mai purtat niciodată aşa, explică ea. A început dintr-odată să latre, de parcă ar fi posedat. M-am gândit că, dacă-l scot afară…

— Ar fi mai linişte în bloc, oricum. Să vă dau o mână de ajutor?

— Vă rog.

Vocea îi devenise destul de disperată. Amândoi reuşiră să tragă câinele care lătra întruna şi să-l vâre în lift.

— Nu înţeleg nimic, gâfâi doamna Hughes. De obicei, se bucură să dea o raită.

— Bine măcar că n-a spart nimic decât nişte timpane, o

îmbărbătă vecinul, trăgându-şi genunchiul, ca să se închidă uşile. Mult succes!

Auzea lătratul sonor al lui Owen coborând odată cu liftul, îi auzea şi pe ai lui continuând să latre. Pe urmă, la fel de brusc cum începuse, zgomotul încetă. Se opri, încruntându-se, mai auzi un scheunat, apoi linişte absolută şi deplină. Clătină din cap şi intră în apartament.

*

Cu un lichid vâscos şi galben curgându-i din mai multe răni, demonul înşfacă *grimoire*-ul şi ieşi şchiopătând pe balcon. Numele şi incantaţiile făceau din cartea de ştiinţă a demonilor o povară neplăcută, de departe cea mai grea pe care o cărase până acum. Şi-l durea. Ne-muritorul cu care se luptase îl rănise. Suprafaţa i se tot schimba încet din gri pătat cu negru în negru pătat cu gri şi înapoi, iar membrana aripii drepte îi fusese sfâşiată.

Trebuia să-i ducă *grimoire*-ul stăpânului, dar mai întâi trebuia să se hrănească. Aripa rănită îl putea duce din văzduh pe pământ, dar imediat după aceea trebuia să ia viaţa cuiva şi să se vindece. Existau multe vieţi în jur. Nu credea că i-ar fi fost dificil să găsească una şi s-o ia.

Se ridică în noapte, lăsând o băltoacă galbenă acolo unde stătuse.

*

Doamna Hughes zâmbi, ascultându-l pe Owen cum ţopăia prin tufişuri. Spre uşurarea ei, se calmase în cele din urmă în lift şi de atunci se purta ca un mieluşel. Ca şi cum i-ar fi înţeles gândurile, câinele apăru într-o poieniţă, se uită după ea, lătră scurt şi se făcu din nou nevăzut.

Ştia c-ar fi trebuit să-l ţină în lesă, chiar şi în pădurice, dar, când ieşeau noaptea şi nu mai era nimeni în jur, întotdeauna îi dădea drumul să alerge – atât spre bucuria lui, cât şi a ei. Niciunul dintre ei nu se simţea fericit să se mişte în ritmul celuilalt.

Vârându-şi mâinile în buzunare, doamna Hughes îşi strânse umerii, ca să se apere de o rafală bruscă de vânt

rece. Primăvara. Întotdeauna venea înainte de Paşte, când era ea copil, şi niciodată nu mai fusese nevoită să poarte mănuşi chiar şi pe şaisprezece aprilie. Vântul suflă din nou şi ea strâmbă dezgustată din nas. Părea că pe undeva spre est murise ceva cel puţin de dimensiunile unui raton şi că acum se afla într-un stadiu avansat de putrefacţie. Mai rău era că, după cum se mişcau tufişurile, Owen părea să fi descoperit acel ceva şi, fără îndoială, se pregătea să-l facă bucăţi.

— Owen! înaintă câţiva paşi, pregătind lesa. Owen! Mirosul fetid de putreziciune se înteţi şi ea oftă. Mai întâi isteria şi acum asta – trebuia să-şi petreacă restul nopţii făcându-i baie câinelui. Ow…

Demonul o făcu să-i îngheţe în gât restul numelui, apucându-i trupul fără viaţă cu o mână şi lipind rana de cercul gurii sale. Sorbind zgomotos, începu să înghită sângele de care avea nevoie ca să se însănătoşească. Se clătină şi aproape că scăpă prada când ceva greu îi sări în spate şi-l zgârie adânc de la umeri până la şolduri. Mârâind, curgându-i bale roşii, se întoarse.

Owen îşi rânjise buzele, avea urechile date pe spate şi lipite de cap şi mârâitul lui semăna mai degrabă cu un urlet, în timp ce se pregătea să atace din nou. Se răsuci în aer, dat pe spate de o lovitură scurtă, şi aterizâ greu pe trei picioare, cu umărul lui închis la culoare acum de-a dreptul negru de sânge. Înnebunit de apropierea demonului, mârâi din nou şi se năpusti spre partea de aripă care atârna, sfărâmând-o în fălcile lui puternice.

Înainte să reuşească din nou câinele să-şi pună la bătaie gâtul şi muşchii puternici, demonul îl lovi iarăşi. O gheară lungă apucă o coastă şi intră în corpul dogului vreo cincisprezece centimetri, împrăştiindu-i măruntaiele lucioase pe pământ.

Cu o ultimă, slabă răsucire din cap, Owen reuşi să sfâşie şi mai tare membrana deja rănită a aripii, apoi vederea i se întunecă, mai lătră o dată plin de ură şi muri.

Chiar şi mort, însă, colţii îi rămăseseră încleştaţi şi demonul trebui să-i rupă ca să se elibereze.

Zece minute mai târziu, o pereche de adolescenţi, căutând un colţ ferit, intrau în pădurice. Cărarea avea câteva locuri stâncoase care trebuiau escaladate şi, pentru ochii încă neobişnuiţi cu întunericul, devenea de două ori mai primejdioasă. Băiatul o luă mai înainte, trăgând-o pe fată după el – nu din cavalerism, ci pentru că se grăbea cel mai tare să ajungă la destinaţie.

Când începu să cadă, fluturând din mâna liberă, ea îi dădu drumul la mâna cealaltă, ca să n-o tragă după el. Băiatul lovi pământul cu un zgomot surprinzător, înfundat, iar ea rămase înlemnită o clipă, neînstare să străbată întunericul cu ochii.

— Pat?

Răspunsul lui fu mai degrabă un văitat; se grăbi să se tragă înapoi şi să se ridice în picioare. Avea palmele şi genunchii negri, căzuse în noroi. Ea strâmbă din nas din cauza unui miros necunoscut, dar aproape identificabil.

— Pat?

Băiatul avea ochii larg deschişi, cu albul strălucitor, şi, cu toate că deschisese gura larg, nu se auzea niciun sunet.

Ea se încruntă şi, după ce făcu doi paşi grijulii înainte, se lăsă pe vine. Pământul de sub degetele ei era moale şi cumva lipicios. Mirosul devenise mai puternic. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi, pentru că nu era băiat şi avea voie, începu să ţipe. Şi continuă să ţipe multă vreme.

*

Vicki încrucişă ochii, încercând cu disperare să-şi lămurească luminile din depărtare. Ştia că fascicolul alb de lumină din pădurice trebuia să fie proiectorul unei maşini de poliţie, deşi maşina n-o putea vedea. Auzea un zumzet agitat de voci, dar nu distingea mulţimea de la care provenea. Se făcuse târziu. Ar fi trebuit să ajungă la Henry. Dar, dacă putea da o mână de ajutor… Sprijinindu-se cu o mână de zidul de piatră al clădirii Manulife[12], se întoarse spre piaţa Sfântul Paul şi se

[12] Mare clădire de afaceri din Toronto.

îndreptă spre lumină.

Nu reuşea niciodată să nu rămână uimită de cât de repede se aduna mulţimea în jurul unui accident de orice fel – chiar şi lunea, după miezul nopţii. Oamenii ăştia nu trebuiau să fie la serviciu a doua zi dimineaţă? Încă două maşini de poliţie trecură cu sirenele pornite şi doi tineri, năpustindu-se să vadă ceva, aproape că o dărâmară. Abia îi observase. După miezul nopţii…

Cu degetele bâjbâind pe peretele de beton, începu să meargă mai repede, până când vorbele celorlalţi o opriră din drum.

— … avea gâtul smuls, la fel ca şi ceilalţi.

Henry se înşelase. Demonul ucisese din nou în noaptea asta. Dar de ce aici, practic în centrul oraşului, la kilometri întregi distanţă de desenul numelor posibile? Of, Henry şi presimţirea lui care-l ţinuse acasă…

— Fir-ar să fie! Lăsându-şi picioarele să găsească singure calea, Vicki se întoarse şi o luă la fugă, deschizându-şi drum prin mulţimea din ce în ce mai mare de curioşi ajunşi la faţa locului. Se împiedică de un trotuar pe care nu-l văzuse, apoi se izbi cu umerii de ceva nedefinit, ce probabil că era un stâlp, şi se împiedică de cel puţin trei persoane care îi încetiniră înaintarea. Trebuia să meargă la Henry cât mai repede.

Când ajunse la blocul lui, o ambulanţă tocmai demara în trombă şi o mulţime de oameni se năpusteau pe aleea circulară în urma ei, ca nişte boboci de gâscă, în timp ce maşina dădea colţul spre piaţa Sfântul Paul cu sirenele urlând. Portarul se afla, probabil, printre ei, pentru că Vicki, când împinse uşile ca să intre în hol, nu-l văzu la birou.

— Fir-ar *al naibii* să fie!

Se aplecă peste birou, ca să apese pe butonul menit să deschidă uşa interioară, dar, aşa cum se temea, portarul îl blocase atunci când plecase. Prea furioasă şi prea îngrijorată ca să înjure, se uită fioros la uşă. Spre surpriza ei, se deschise, broasca de metal scârţâind ca şi cum n-ar fi fost închisă cum trebuie. Intră şi se întoarse, zăbovind o

secundă, să închidă uşa bine în urma ei – vechile obiceiuri mor greu –, străbătu holul cel mare de la parter în fugă şi apăsă butonul liftului.

Ştia că nu avea niciun rost să apese butonul acela întruna, dar nu se putu abţine.

Urcuşul până la etajul paisprezece păru să ţină zile în şir, chiar luni, iar adrenalina o făcea să simtă că se izbea de pereţi. Uşa lui Henry era încuiată. Absolut convinsă că vampirul se afla în pericol, nici nu-i dădu prin minte să sune sau să bată. Scotoci în geantă după şperacle şi respiră adânc de câteva ori, ca să nu-i mai tremure mâinile. Deşi frica îi striga *Grăbeşte-te!* se sili să găsească şperaclul potrivit şi să-l manevreze încet, ca să descuie fără cheie.

Deşi timp de câteva clipe foarte concentrate crezuse că încuietoarea scumpă era prea deşteaptă pentru ea, chiar când îşi dorea ca netrebnicul de Henry să apară şi s-o smulgă din balamale, ultimul şperaclu îşi făcu treaba. Trase aer adânc în piept, mulţumindu-i lui Dumnezeu că proprietarii blocului nu instalaseră broaşte electronice, vârî setul de şperacle în geantă şi împinse uşa.

Vântul intrat pe uşa lipsă de la balcon împrăştiase mult din putoare, dar mirosul de putreziciune încă stăruia. Se gândi iarăşi la bătrâna descoperită la şase săptămâni după ce murise în toiul verii; de astă-dată, imaginaţia îi conferi acesteia chipul lui Henry. Ştia că mirosul provenea de la demon, dar inconştientul insista pe varianta lui.

— Henry?

Bâjbâi în spate şi închise uşa, apoi căută întrerupătorul de lumină. Nu vedea absolut nimic. Henry putea fi mort la picioarele ei şi ea nu era în stare să…

Nu era chiar la picioarele ei. Zăcea întins pe spătarul canapelei, pe jumătate acoperit de tapiţeria sfâşiată. Şi nu era mort. Morţii au poziţii pe care cei vii nu le pot imita.

Imposibil de evitat, cioburile de pe covor scrâşneau ca nişte bucăţi de gheaţă. Uşa de la balcon, măsuţa de cafea, televizorul – practica o făcea pe Vicki să observe lucrurile distruse pe măsură ce se mişca. Henry părea într-o stare

mai bună decât apartamentul.

Se luptă să închidă uşa solariului din faţa balconului, împingând-o prin băltoace lipicioase de lichid galben pe cale să se usuce, apoi se lăsă într-un genunchi pe canapea şi apăsă cu degetele pielea umedă de pe gâtul lui Henry. Avea pulsul atât de lent, încât fiecare bătaie nouă parcă se gândea înainte de două ori.

— E normal aşa? De unde naiba să ştiu eu cum o fi normal la tine?

Îl descâlci cât mai uşor cu putinţă dintre resturile de tapiţerie şi descoperi că, în mod miraculos, părea să nu aibă niciun os rupt. Avea oase foarte mari, observă ea în timp ce îi întindea cu grijă braţele şi picioarele şi se întrebă instinctiv dacă asta se datora faptului că era vampir sau eredităţii lui de muritor – nu c-ar fi contat acum. Era tăiat şi sfâşiat în numeroase locuri, atât de cioburi de sticlă, cât şi de ceea ce ea presupunea că fuseseră ghearele demonului.

Rănile, chiar şi cele mai adânci, sângerau puţin sau deloc.

Avea pielea rece şi umedă, ochii daţi peste cap şi nu reacţiona la nimic. Era în stare de şoc. Şi, indiferent de ce spuneau legendele despre vampiri, Vicki ştia că asupra unui lucru se înşelau. Henry Fitzroy nu era mai nemuritor decât era ea; murea chiar acum.

— Drace! Drace! DRACE!

Conducând cu o mână trupul lui Henry, în aşa fel, încât să alunece pe pernele sfâşiate, ridică la locul ei canapeaua răsturnată şi o îndreptă, apoi îngenunche alături şi se întinse după geantă. Lama cea mică a cuţitului elveţian era cea mai ascuţită – o folosea cel mai rar – aşa că îşi lipi tăişul de încheietura mâinii. Pielea se întinse şi ea se opri, rugându-se în minte ca toată treaba asta să funcţioneze, ca legendele, indiferent unde greşeau, să aibă dreptate asupra acestui lucru.

N-o duru atât de tare cum se aşteptase. Lipi tăietura de buzele lui şi aşteptă. O picătură roşie i se scurse pe la colţul gurii, lăsând o dâră stacojie pe obrazul lui Henry.

Pe urmă, gâtul i se mişcă, înghiţind convulsiv. Ea îi simţi buzele modelându-se după forma încheieturii şi limba lingând o dată, de două ori firul de sânge. I se ridică părul pe ceafă şi, aproape involuntar, apăsă mai tare tăietura pe gura lui.

Henry începu să se hrănească, sugând frenetic la început, apoi liniştindu-se puţin, când ceva din el îşi dădu seama că nu avea să fie respins.

Oare va şti când să se oprească? Vicki începu să gâfâie, senzaţiile din braţ stârnindu-i senzaţii de răspuns în alte părţi ale corpului. *Sau voi fi eu în stare să-l opresc, dacă nu ştie?*

Două minute, trei, îl privi hrănindu-se şi, în tot acest timp, asta nu însemnă nimic altceva – foame, nimic mai mult. Îi evoca un copil hrănit la sân şi sub haină, pulover şi sutien simţi cum i se întăreau sfârcurile. Acum înţelegea de ce atâtea poveşti despre vampiri legau sângele de sex – era unul dintre cele mai intime momente de care avusese parte vreodată.

*

Mai întâi a fost durerea şi apoi a fost sângele. Nimic altceva decât sânge. Lumea era sângele.

*

Ea îl urmări cum îşi recăpăta cunoştinţa şi mâna lui o apucă pe a ei, apăsând-o şi mai mult pe buze.

*

Acum, Henry simţea viaţa care îi dădea sânge. O putea mirosi, o putea auzi, o putea recunoaşte şi se luptă cu ceaţa roşie a poftei de-a o face a lui. Era atât de uşor să cedezi foamei.

*

Îl văzu cum se lupta să mai înghită doar o singură dată, pe urmă îi împinse departe de el încheietura mâinii. Nu înţelegea. Îi simţea nevoia, se simţea atrasă în ea. Îi ridică

din nou încheietura la gură, stropi purpurii continuau să izvorască din rană.

O împinse cu o forţă care o uimi, degetele lui îi lăsară urme albe pe braţ. Din nefericire, era singura lui putere, trupul i se înmuia din nou şi capul îi căzu pe umărul ei.

Durerea provocată de strânsoarea lui o ajută să-şi alunge ceaţa din creier, deşi încă îi era dezesperant de greu să gândească. Îşi schimbă poziţia. Vedea şi nu vedea încăperea şi-şi dădu seama, printre valurile de întuneric, de ce se silise el să se oprească. Nu-i putea da tot sângele de care avea nevoie fără să se piardă şi ea de tot.

— Rahat, rahat, rahat!

Nu era cine-ştie-ce replică, dar o făcea să se simtă mai bine.

Îl aşeză din nou pe canapea, apoi îl pipăi şi-i scoase cheile din buzunarul de la pantaloni – dacă vroia să-i salveze viaţa lui Henry, nu mai putea pierde vremea spărgând încuietori. *Are nevoie de mai mult sânge. Trebuie să-l găsesc pe Tony.*

Se ridică brusc în picioare şi asta se dovedi o idee proastă, lumea păru să alunece şi fuga ei spre uşă deveni mai mult o împleticeală. *Cum de a reuşit să-mi ia atât de mult sânge într-un timp atât de scurt?* Respirând greu, reuşi să iasă în hol şi se grăbi spre lift.

*

— Doamne, Dumnezeule, ăsta-i Owen!

Owen? Greg îşi făcu loc prin mulţime şi ieşi în faţă. Dacă Owen era rănit, poate că doamna Hughes avea nevoie de ajutorul lui.

Owen fusese mai mult decât rănit. Fălcile lui Owen fuseseră desfăcute cu atâta forţă, încât parcă i se desfăcuse capul în două.

Iar pe doamna Hughes nu mai avea cu ce s-o ajute.

*

Trebuia să ajungă la intersecţia dintre Yonge şi Bloor, dar corpul ei nu coopera. În loc să se limpezească, devenea

şi mai ameţită şi se sprijinea de un corp solid după altul, refuzând să se lase copleşită. Pe strada Church, începu să-i fie greu să se mai împotrivească.

— I-auzi, Victory.

Mâini puternice o apucară şi se agăţă de geaca de blugi a lui Tony până când trotuarul nu mai ameninţa să se ridice şi s-o izbească în faţă.

— Eşti okay, Victory? Arăţi ca dracu'.

Se împinse mai departe de el, mutând strânsoarea de pe geacă pe braţ. *Cum naiba să-i spun?*

— Tony, am nevoie de ajutorul tău.

Tony se uită la faţa ei o clipă, îngustându-şi ochii.

— Te-a bătut cineva?

Vicki clătină din cap şi-şi dori imediat să nu fi făcut aşa ceva.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Eu…

— Ai luat droguri?

— Sigur că nu!

Indignarea spontană o făcu să se îndrepte.

— Atunci, ce mama naibii ai păţit? Acum douăzeci de minute erai în regulă.

Ea îl privi strâmb, strălucirea luminilor străzii o împiedica să se concentreze. El părea mai degrabă furios decât îngrijorat.

— Îţi explic pe drum.

— Cine a zis că merg undeva?

— Tony, te rog…

Clipa cât îi luă lui să se hotărască i se păru ei cea mai lungă pe care o trăise de multă vreme.

— Păi, să zicem că n-am nimic mai bun de făcut, zise el, lăsând-o să-l tragă după ea. Însă ar fi bine să ai o explicaţie beton.

*

Cu ochii larg deschişi, Greg se uită peste umărul musculosului agent de poliţie. Tot ce putea vedea din doamna Hughes erau un adidas, cu talpa întoarsă în sus pătată cu roşu, şi o bucată de picior acoperită de colanţii

de alergare – legistul îl împiedica să vadă cadavrul cu totul. Săraca doamnă Hughes. Săracul Owen.

— Nu există niciun fel de îndoială. Legistul se ridică în picioare şi le făcu semn brancardierilor de pe ambulanţă să se ocupe de cadavru. La fel ca şi ceilalţi.

Mulţimea murmură. La fel ca şi ceilalţi. Vampirul!

La acest zgomot colectiv, unul dintre anchetatorii poliţiei se întoarse şi se uită pe colină.

— Ce naiba caută aici atâta lume? Duceţi-i în spatele maşinilor. Acum!

Greg se mută împreună cu ceilalţi, fără să dea mare atenţie speculaţiilor auzite în jur, prins în propriile gânduri. În ciuda orei din noapte, recunoştea destui locatari din clădirea păzită de el. Henry Fitzroy nu se număra printre ei. La fel ca mulţi alţii, îşi dădea el seama, dar absenţa domnului Fitzroy parcă devenise brusc importantă.

Owen, care se împrietenea cu toată lumea, nu-l plăcuse niciodată pe Henry Fitzroy.

Nefiind în stare să uite expresia ivită pentru o clipă în ochii tânărului şi nici groaza pe care i-o stârnise, Greg nu avea nicio îndoială că domnul Fitzroy era capabil să ucidă. Dar se întreba: oare el era criminalul?

Străduindu-se să iasă din mulţime, Greg se grăbi să se întoarcă pe strada Bloor. Venise vremea să primească nişte răspunsuri.

*

Vampiri. Demoni. Tony începu să-şi roadă unghia de la degetul arătător, cercetând expresia de pe faţa lui Vicki într-un mod destul de neutru.

— De ce îmi spui *mie* un asemenea secret?

Vicki se rezemă de peretele liftului şi-şi frecă tâmplele. Chiar aşa, de ce?

— Pentru că erai aproape. Pentru că-mi eşti dator. Pentru că am încredere că n-o să spui nimănui.

El păru uimit, apoi încântat. Trecuse multă vreme de când mai avusese cineva încredere în el. Adică să aibă

încredere cu adevărat. Zâmbi şi păru brusc mult mai tânăr.

— Vorbeşti pe bune, da? Nu mă duci cu preşu'.

— Nu te duc cu preşu', întări Vicki, obosită.

Păşind cu grijă printre cioburi, Tony se apropie de canapea şi se uită la Henry cu ochii mari.

— Nu prea arată a vampir.

— La ce te aşteptai? Să poarte smoching şi să doarmă într-un coşciug?

Nu se vedea nicio schimbare de când plecase şi, dacă nu arăta mai bine, măcar nu arăta mai rău.

— Ei, linişteşte-te. Victory. Există tot felul de ciudăţenii, să ştii.

Ea oftă şi dădu deoparte de pe fruntea lui Henry o şuviţă roşcată de păr.

— Ştiu. Îmi pare rău. Sunt îngrijorată.

— E okay. Tony o bătu uşurel pe braţ în timp ce înconjura canapeaua. Înţeleg îngrijorarea. Respiră adânc şi-şi frecă palmele de blugi. Ce tre' să fac?

Ea îi arătă unde să îngenuncheze, apoi îi lipi vârful lamei cuţitului de încheietură.

— Poate că-i mai bine să tai singur, propuse el, pentru că ea ezita.

— Poate că-i mai bine.

Sângele arăta foarte roşu pe pielea lui palidă şi Vicki simţi că-i tremura mâna când împinse tăietura spre gura lui Henry.

Ce mama naibii fac? se întrebă ea, în timp ce el începea să sugă şi expresia lui Tony devenea de-a dreptul fericită. *Devin codoaşă pentru un vampir.*

*

Sânge din nou, dar de astă-dată nu simţea nevoia la fel de tare şi trecu mult mai puţin până să devină conştient de lumea din jur.

*

— Chiar suge. Chiar este…

— Un vampir. Da.

— Este… ăăă… interesant.

Tony se foi puţin, trăgându-se de un crac al blugilor.

Aducându-şi aminte ce simţise ea şi recunoscătoare că Tony nu vedea cum roşise, îşi scoase haina şi se duse în baie, întrebându-se dacă un vampir modern avea tot ce-i trebuia în dulăpiorul de medicamente. Rănile lui Henry depăşeau cu mult capacitatea trusei minuscule de prim-ajutor pe care o purta ea în geantă, dar, dacă era nevoie, putea improviza.

Spre surpriza ei, vampirul modern avea şi feşe sterile, şi leucoplast. Le luă cu ea, împreună cu două comprese umede, un prosop şi halatul din bumbac atârnat pe uşă, apoi se grăbi să se întoarcă în salon, sprijinindu-se de pereţi şi de mobilă ori de câte ori i se ivea ocazia.

Avea să se ocupe de una dintre rănile adânci de pe braţul lui Henry şi pe urmă să se odihnească. Vreo două zile, poate.

*

Cu cheile tremurându-i în mână, Greg deschise uşa spre cămăruţa unde se odihnea şi-şi ţinea lucrurile şi scoase un ţăruş de crochet.

— Doar la nevoie, îşi spuse el, cercetându-i muchiile. Ca să fiu pregătit.

*

Încercând să nu se gândească la cât era de adâncă sau de periculoasă, Vicki curăţă rana, apoi lipi marginile sfâşiate ale pielii şi muşchilor, legându-le cu o faşă. Braţul lui Henry tremura, dar nu încercă să-l tragă într-o parte. Tony avusese grijă să-şi ferească privirea.

*

Odată cu conştienţa veniră şi întrebările. De la cine se hrănea? Mirosul lui Vicki era inconfundabil, dar pe cel al tânărului nu-l cunoştea.

Simţea că i se refăceau puterile, simţea că se

însănătoşea, că nu mai avea nevoie de sânge ca să trăiască. Acum avea nevoie numai de timp.

*

— Cred c-a terminat.

— Adică s-a oprit?

Tony ridică încheietura.

— Asta înseamnă de obicei c-a terminat. Rana rămăsese deschisă, dar numai un strop se rostogoli pe manşeta murdară a jachetei de blugi.

Vicki se aplecă spre el.

— Henry?

— Stai aşa, Victory. Tony se ridică şi se răsuci pe călcâie. Dacă ai de gând să-l trezeşti, eu m-am cărat.

— Poftim?

— Nu mă cunoaşte şi cred că e mai bine să nu fiu aici cât îl convingi tu că nu spun la nimeni.

Vicki se gândi o clipă şi ajunse la concluzia că poate nu era o idee rea. Nu-şi dădea seama cum putea interpreta Henry faptul că secretul lui fusese destăinuit unui străin. În locul lui, ea s-ar fi înfuriat.

Îl conduse pe Tony până la uşă.

— Cum te simţi?

— Excitat. Şi puţin ameţit, adăugă el, înainte să reuşească ea să spună ceva. Nu cred că a luat de la mine la fel de mult cât a luat de la tine. Şi, sigur, eu sunt mai tânăr.

— Şi mai gură-spartă. Se întinse şi-l apucă de umeri, zgâlţâindu-l uşor. Mulţumesc.

— Hai, că nu puteam să ratez aşa ceva. O clipă, chipul lui arătă deschis şi vulnerabil, apoi rânjetul şmecheresc îi reveni. Aş vrea să aud cum ai ajuns în chestia asta.

— Ai să auzi. Scoase din buzunar un pumn de bancnote mototolite şi i le împinse în mână. Bea cât mai multe lichide. Şi, Tony, să nu te vadă portarul când ieşi.

— Vinzi castraveţi la grădinar, Victory.

*

În lift, Greg se tot lovi peste picior cu ţăruşul de optzeci de centimetri. Nu credea cu adevărat că Henry Fitzroy era vampir, chiar nu credea, dar nu credea nici că doamna Hughes era moartă, şi ea chiar era. Ceea ce crezi, aflase el după o viaţă lungă, nu are nicio legătură cu realitatea.

La etajul paisprezece, îşi îndreptă umerii şi ieşi pe coridor, hotărât să-şi facă datoria. Nu se considera el cine-ştie-ce viteaz, dar avea nişte responsabilităţi faţă de locatarii din bloc. Nu stătuse pe gânduri când fusese vorba să se bată cu naziştii, nu stătuse pe gânduri nici în Coreea şi nu avea de gând să stea pe gânduri acum.

La uşa lui Henry Fitzroy, verifică să aibă ţăruşul ascuns după pantaloni – nu intenţiona să-l folosească, dacă nu era nevoie – şi bătu.

*

— La dracu'! Vicki se uită la uşa lui Henry. Nu suna ca şi cum ar fi fost poliţia – poliţia bătea într-un mod inconfundabil –, dar să nu răspundă putea fi cea mai proastă soluţie. Dacă observase cineva din stradă demonul pe balconul lui Henry…

Văzu prin vizor imaginea deformată a portarului în vârstă de la intrare. Tocmai ridica mâna şi bătea din nou. Nu ştia ce vroia şi nici nu-i păsa cine-ştie-ce. Nu putea sta de vorbă cu Henry şi trebuia să se descotorosească de el fără să-l lase să vadă câmpul de bătălie din salon. Dacă omul bănuia ceva – şi, după cum arăta, cu siguranţă că-l nemulţumea ceva –, trebuia să-i dea de înţeles în mod clar cum îşi petrecuse Henry ultimele ore. Iar, dacă nu bănuia nimic, era important nici să nu intre la bănuieli.

*

E o nebunie, îşi dădu seama dintr-odată Greg. *Ar trebui să vin aici după răsăritul soarelui, când se culcă.* Degetele i se plimbau nervoase în sus şi în jos pe ţăruşul de crochet. *Pot să iau cheia de rezervă şi, într-un fel sau altul…*

Uşa se deschise şi, odată cu ea, rămase şi el cu gura căscată, uitându-se la femeia ciufulită care-l privea

somnoroasă, mai mult sau mai puţin înfăşurată într-un halat.

Vicki stinsese toate luminile, cu excepţia celei din hol, din spatele ei, sperând că întunericul avea să acopere tot ce nu acoperea vederii corpul ei. Umplea spaţiul dintre uşă şi toc, rezemându-se de amândouă şi, ca să fie şi mai sigură, lăsase halatul să-i alunece puţin pe umăr. Nu intenţiona să-i ia ochii portarului cu frumuseţea ei, dar, dacă-l ghicise bine, era genul de situaţie numai bună să-l pună în încurcătură.

Putea la fel de bine să fie şi o tâmpenie. Oricum, nu-i trecuse altceva prin minte.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea, înăbuşindu-şi un căscat nu în întregime prefăcut.

— Aăăă… domnul Fitzroy… este acasă?

— Este. Vicki zâmbi şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas. Halatul mai alunecă puţin. Doarme. E destul de… – şi făcu o pauză destul de lungă, pentru ca portarul să aibă timp să devină stacojiu – … obosit.

— A! – şi Greg îşi drese vocea, întrebându-se cum ar fi putut ieşi din situaţia în care se băgase. Se vedea clar că Henry Fitzroy nu ieşise din apartament în ultimele ceasuri. Era la fel de evident şi că nu-şi înfipsese colţii în gâtul acestei tinere şi nici în altă parte din anatomia ei. Nu că Greg s-ar fi uitat amănunţit la ea. Am venit pentru căăă… a avut loc un *incident* în pădurice şi m-am gândit că poate a văzut ceva sau poate a auzit ceva neobişnuit în noaptea asta, spuse el. Vreau să zic, ştiu că ferestrele dânsului nu dau în partea aceea…

— Nu cred să fi remarcat ceva deosebit. A fost… – şi făcu din nou o pauză, în care portarul se înroşi din nou – … ocupat.

— Uitaţi, îmi pare foarte rău că v-am deranjat. Am să stau de vorbă cu domnul Fitzroy altădată.

Părea atât de necăjit, încât Vicki simţi nevoia instinctivă de a-i întinde o mână de ajutor.

— Acest incident s-a petrecut cu cineva cunoscut?

Greg încuviinţă şi răspunse cu o voce plină de simpatie:

— Cu doamna Hughes şi cu Owen. Owen era câinele ei. Locuiau chiar aici, la capătul culoarului.

Arătă într-acolo şi lui Vicki i se tăie respiraţia când văzu ce avea în mână.

El îi sesiză privirea şi deveni încă şi mai purpuriu la faţă. Dungile roşii strălucitoare desenate în vârful ţăruşului parcă îşi băteau joc de el. Uitase ce ducea în mână.

— Copiii, se grăbi el să explice. Lasă tot felul de lucruri peste tot. Vreau numai să duc ţăruşul la locul lui.

— Aha. Cu un efort, Vicki reuşi să-şi desprindă privirea de pe ţăruş. Dacă îi acorda prea multă atenţie, se ducea totul de râpă, iar să i-l smulgă din mână şi să-l arunce în puţul liftului – cum şi-ar fi dorit – ar fi însemnat, probabil, să-i dea prea multă atenţie. Îmi pare rău de femeie şi de câinele ei, reuşi ea să spună.

El clătină din nou din cap.

— Şi mie. Pe urmă, se îndreptă şi Vicki îl văzu la propriu reluându-şi responsabilităţile şi îndatoririle. Trebuie să mă întorc la post. Îmi pare rău că v-am deranjat. Noapte bună, doamnă.

— Noapte bună.

Greg aşteptă până când auzi cheia răsucindu-se în broască şi pe urmă se întoarse spre lift. În timp ce uşile se închideau în spatele lui, se uită la ţăruş şi clătină din cap. Ultima dată când se mai simţise la fel de stânjenit avea nouăsprezece ani, era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi intrase din greşeală în latrina voluntarelor.

— Vampiri! Hă! Cred că m-am senilizat.

Vicki se rezemă de uşă pe dinăuntru, simţind că i se înmuiau genunchii. Aproape că-i prinsese. Aprinzând iar becurile din salon, se strădui să se întoarcă la Henry.

Avea ochii deschişi şi ridicase un braţ, ca să se apere de lumină.

— Te simţi mai bine? îl întrebă.

— Depinde… mai bine decât ce?

Se strădui să-şi coboare picioarele de pe canapea şi reuşi să se ridice în şezut. Nu se mai simţise atât de rău de

foarte multă vreme.

Vicki se întinse şi-l sprijini, pentru că era gata să se prăbuşească.

— Se pare că domnul Stoker n-a exagerat în ceea ce priveşte puterea de a se însănătoşi a vampirilor.

Henry încercă să zâmbească. Fără prea mare succes.

— Domnul Stoker a fost un scriitor la metru. Îşi mişcă umerii şi-şi întinse picioarele. Păreau să funcţioneze. Totul părea să funcţioneze, deşi nu fără durere. Cine a fost băiatul?

— Îl cheamă Tony. Trăieşte pe stradă de când era mic. Se pricepe foarte bine să accepte oamenii aşa cum sunt.

— Chiar şi pe vampiri?

Ea se uită la faţa lui. Nu părea furios.

— Chiar şi pe vampiri. Şi mai ştie şi cum e să vrei să fii lăsat în pace.

— Ai încredere în el?

— Totală încredere. Dacă nu, m-aş fi gândit la altceva. La altcineva. Spunea asta fără să aibă nici cea mai vagă idee la ce sau la cine. Pe Celluci nu-l luase în considerare. Nici măcar o clipă. *Ceea ce dovedeşte că, şi conştientă doar pe jumătate, sunt mai deşteaptă decât par.* Celluci nu ar fi reacţionat cum trebuie şi nu i-ar fi sărit în ajutor. *Probabil c-ar fi trebuit să jefuiesc Crucea Roşie.* Aveai nevoie de mai mult sânge, dar n-ai încercat să…

— Nu se putea, o întrerupse el încetişor. Dacă luam mai mult, ar fi trebuit să-l iau pe tot. Sub vânătăile purpurii şi verzi de pe frunte, ochii lui păreau trişti. Dacă bei prea mult sânge de la o singură persoană, rişti să-ţi pierzi controlul. Te-am simţit bine şi am simţit dorinţa să te beau.

Ea zâmbi, nu se putu abţine.

— Ce este?

Henry nu înţelegea de ce zâmbea. Amândoi fuseseră în pragul morţii.

— Mi-a venit în minte o frază dintr-o carte pentru copii: „Nu există leu domesticit”. Nu eşti domesticit, nu-i aşa? În ciuda faptului că arăţi atât de civilizat.

El se gândi o clipă.

— Nu, cred că nu sunt, după criteriile tale. Te sperie? Ridică amândouă sprâncenele şi pe urmă, aproape imediat, şi le coborî. Era prea obosită ca să se prefacă.

— Haide, te rog!

El zâmbi, apoi îi luă mâna şi răsuci încheietura spre lumină.

— Mulţumesc, spuse el, trecând uşor cu degetul peste cicatricea de deasupra venelor.

Vicki simţi cum i se ridica fiecare firicel de păr de pe corp şi trebui să înghită înainte să poată vorbi:

— Cu plăcere. Aş fi procedat la fel cu oricine.

Încă ţinându-i mâna, zâmbetul lui deveni şi mai nedumerit.

— Eşti îmbrăcată cu halatul meu. Împingându-şi ochelarii în sus pe nas, Vicki încercă să nu se uite la mormanul de haine de pe masa din sufragerie.

— E lungă povestea.

Îl lăsă s-o tragă lângă el şi-şi umezi nervoasă buzele. Pielea i se înfioră sub mâna lui.

Şi nici măcar nu atinge ceva interesant.

Apoi, expresia lui se schimbă şi ea se întoarse să vadă ce anume îi provoca o asemenea neîncredere îngrozită. Una dintre uşile bibliotecii, cu sticla surprinzător de întreagă, atârna deschisă.

— Demonul, spuse Henry cu o voce aidoma expresiei de pe faţa lui, a pus mâna pe *grimoire.*

Treisprezece

Henry se ridică în picioare, clătinându-se.

— Trebuie să…

Vicki se întinse şi-l conduse spre canapea, unde el se prăbuşi.

— Trebuie să ce? Nu eşti în stare să te duci undeva.

— Trebuie să recuperez *grimoire*-ul înainte să poată fi invocat demonul-stăpân. Se desprinse din mâinile ei şi se ridică din nou, îndreptându-şi umerii. Dacă mă apuc de-acum, s-ar putea să reuşesc să iau urma demonului. Ca să care *grimoire*-ul, trebuie să-şi păstreze forma materială.

— Să-i iei urma… cum?

— După miros.

Vicki se uită la balcon, apoi la Henry.

— Las-o baltă. Are aripi. Probabil că zboară. Indiferent ce eşti tu, nu poţi să iei urma cuiva *numai* după miros.

— Dar…

— Niciun dar. Dacă n-ai fi ce eşti, acum ai fi mort. Crede-mă. Poate că n-am văzut secole în şir de morţi, ca tine, dar am văzut destule, cât să-mi dau seama.

Avea dreptate. Henry se duse la fereastră şi-şi rezemă uşor fruntea de sticlă. Rece şi netedă, reuşea să-i mai domolească durerea din cap. Funcţiona, dar îl dureau toate. Nu-şi mai amintea când se simţise ultima oară atât de slăbit şi atât de suferind, iar trupul lui, acum, când trecuse valul iniţial de energie generat de faptul că se hrănise, insista să se odihnească şi să fie lăsat să se refacă.

— Mi-ai salvat viaţa, recunoscu el.

— Atunci, nu ţi-o irosi, spuse Vicki, simţind un val slab de căldură urcând din tăietura de la încheietura ei. Nu-l băgă în seamă. Poarte că aveau ocazia să continue de unde

rămăseseră, dar acum cu siguranţă nu era momentul potrivit. *Şi orice mai energic decât nişte mângâieri probabil că ne-ar omori pe amândoi.* Îşi adună hainele, se duse în bucătărie şi trase una dintre uşi după ea.

— Ai făcut tot ce-ai putut, acum trebuie să laşi pe altcineva.

— Pe tine.

— Mai vezi pe cineva pe aici?

Henry reuşi o jumătate de zâmbet.

— Nu.

Avea dreptate şi în această privinţă. El îşi avusese propria ocazie şi dăduse greş.

— Bine. Îşi încheie fermoarul la blugi şi-şi scoase halatul. Poţi să mi te alături după ce apune soarele, dacă ai să fii în stare să te mişti.

— Lasă-mă să mă odihnesc o zi şi am să revin la normal. Mă rog, poate nu chiar la normal – se corectă el, după ce Vicki pufni pe nas neîncrezătoare –, dar voi fi funcţional.

— Vom vedea. Am să-ţi las un mesaj pe robot imediat ce voi şti unde este posibil să fiu.

— Ai mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să găseşti *grimoire*-ul într-un oraş cu trei milioane de locuitori. Poate c-ai fost o poliţistă bună, Vicki…

— Am fost cea mai bună, îl informă ea, trăgând cu grijă marginea tricoului peste ochelari.

— Bine. Ai fost cea mai bună. Dar n-ai fost *atât* de bună. Nimeni nu poate fi.

— Poate că nu, răspunse ea, pe un ton care nu admitea replică, în ciuda vorbelor, dar, în timp ce tu ţi-ai petrecut nopţile aşteptându-l pe demon să acţioneze, să ştii că eu nu mi-am petrecut zilele stând degeaba. Păşind cu grijă printre cioburi, se întoarse la canapea şi se aşeză, ca să se încalţe. Unul dintre lucrurile furate de demon a fost un sistem de calcul. Se pare că nu există încă ceva mai rapid şi mai deştept decât calculatorul ăsta. Am fost astăzi la Universitatea York – o mulţime de elemente indicau locul, aşa că mi-am imaginat că există o legătură – şi am vorbit cu şeful catedrei de computere. Mi-a dat o listă cu

douăzeci şi trei de nume, studenţi în stare să facă să cânte o asemenea maşinărie. Se îndreptă şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas. Aşa că, în loc de unul din trei milioane, trebuie să găsesc unul din douăzeci şi trei din vreo douăzeci de mii de studenţi.

— Nemaipomenit! Henry traversă încăperea, scoţându-şi cămaşa făcută zdrenţe. Lăsându-se să cadă cu grijă pe canapea, aruncă ghemul de pânză în ecranul făcut ţăndări al televizorului. Unul din douăzeci şi trei din douăzeci de mii.

— Nu-s cifre imposibile. În plus, nu trebuie să am de-a face cu toţi cei douăzeci de mii. Băieţii şi fetele de pe listă fac parte dintr-un grup restrâns, destul de bine definit. Dacă nu-i găsesc, cred că ştiu cum să-i fac să iasă la iveală.

— Într-o zi? Pentru că, dacă *grimoire*-ul va fi folosit la noapte, doar atât mai rămâne până să înceapă masacrul.

Ea ridică bărbia şi se încruntă.

— Şi ce propui? Să mă las păgubaşă, pentru că tu crezi că-i imposibil? Ai crezut şi că poţi să-l dovedeşti tu pe demonul mai slab, îţi aminteşti? Îşi coborî privirea spre rănile lui. Nu cred că eşti întru totul infailibil.

Henry închise ochii. Vorbele ei tăiau în carne vie, mai adânc decât orice lovitură primită în noaptea aceea. Avea dreptate. Era vina lui că-i fusese luat *grimoire*-ul, era vina lui că durerea şi moartea ameninţau lumea la o scară pe care puţine minţi de muritori şi-ar fi putut-o imagina.

— Henry, iartă-mă. Au fost vorbe nelalocul lor.

— Dar adevărate.

Se mutase mai aproape. El simţea cum bătăile inimii ei făceau aerul să vibreze. Mâna ei o acoperi uşor pe a lui şi se aşteptă să audă platitudinile care oricum n-ar fi fost în stare să-l elibereze de sentimentul de vinovăţie.

— Da, recunoscu ea. El deschise ochii. Dar n-ai fi trăit atât de mult, dacă n-ai fi reuşit să înveţi din greşeli. Când voi găsi persoana în cauză, voi avea nevoie de sprijinul tău.

— Ce să spun, mulţumesc foarte mult.

Asta îi mai lipsea, să fie tratat de sus de cineva ai cărui strămoşi scurmau pământul ca să mănânce, în timp ce el

călărea de-a dreapta unui rege. Îşi trase mâna de sub a ei şi încercă să nu geamă, atunci când mişcarea îi activă rana din braţ.

— Înainte s-o faci pe jignitul, Alteţă, poate ar trebui să te gândeşti: cui altcuiva i-aş putea cere ajutorul? Ascultă-mă pe mine, suspiciunea de invocare a demonilor nu-i în stare să impresioneze poliţia. Cred că nici măcar nu-i un delict.

— Ce zici de tânărul Tony?

— Tony are treburile lui. În plus, nu-i genul de lucru la care să mă poată ajuta.

— Aşadar, sunt singura variantă din oraş?

— *Suntem* singura variantă din oraş.

Se priviră în ochi o clipă şi Vicki îşi dădu seama brusc ce prostie făcea – toate filmele, toate poveştile cu vampiri te preveneau! Pentru o clipă, se simţi clătinându-se pe marginea unui abis şi se împotrivi din răsputeri dorinţei de a se arunca în hău. Dar clipa trecu şi abisul fu înlocuit de nişte ochi căprui obosiţi, iar ea îşi dădu seama, cu inima bătându-i ceva mai repede, că reacţionase la bărbat, nu la vampir. Sau poate la bărbat ca vampir. Sau la vampir ca bărbat. Sau aşa ceva. *Minunat. Oraşul – lumea întreagă – este pe punctul să fie cuprinsă de flăcări, iar eu gândesc cu ovarele.*

— Trebuie să mă apuc de treabă cât mai devreme. Probabil c-ar trebui să plec.

— Probabil c-ar trebui.

Mai rămăseseră câteva zeci de lucruri nespuse.

El o urmări îmbrăcându-şi haina, aproape asurzit de bătăile inimii ei. Dacă i-ar fi băut ceva mai mult sânge, n-ar mai fi fost în stare să se oprească să nu-i ia şi viaţa. Acel mod de a te hrăni era cel mai dulce dintre toate şi mulţi vampiri îşi găsiseră sfârşitul, pentru că-i prinseseră gustul. Faptul că i-l adusese pe băiat îi salvase pe amândoi. Era cu adevărat o femeie remarcabilă, puţini muritori ar fi reuşit să reziste seducţiei poftei lui.

Vroia mai mult. Mai mult din ea. Dacă reuşeau să supravieţuiască următoarelor douăzeci şi patru de ore…

Ea se opri în drum spre uşă, sprijinindu-se cu mâna de

spătarul unui scaun.

— Era să uit: unde ai fost mai devreme? Am tot sunat şi mi-a răspuns robotul.

— De aceea ai ajuns atât de târziu?

— Ce rost avea să vin, dacă nu erai acasă?

— Eram acasă. Dar am pus robotul, ca să selectez apelurile. El ridică din sprâncene în timp ce ea se încruntă. Tu nu faci aşa?

— Dacă sunt acasă, răspund la telefon.

— Dacă aş fi răspuns şi ai fi fost aici când a venit…

— … am fi morţi amândoi, completă ea fraza.

El încuviinţă.

— Vicki? Cu mâna pe clanţă, se întoarse şi se uită la el. Îţi dai seama că s-ar putea prea bine să dăm greş? Că s-ar putea să nu găseşti nimic şi că nimic din ce vom face nu-l va opri pe demonul-stăpân?

Ea îi zâmbi şi Henry descoperi oarecum şocat că nu era el singurul prădător din încăpere.

— Nu, spuse ea. Nu-mi dau seama câtuşi de puţin. Hai, odihneşte-te.

Apoi plecă.

*

Străzile oraşului şiroiau de sânge şi toţi oamenii care boceau şi se târau pe ele îşi aşteptau salvarea de la ea. Ridică mâinile să-i ajute şi văzu că sângele şiroia din răni căscate larg la încheieturile ei.

— Vine, Vicki!

Henry Fitzroy căzu în genunchi în faţa ei și lăsă sângele să curgă peste el, cu gura deschisă, ca să-l prindă.

Ea încercă să se tragă înapoi și descoperi că nu se putea mișca, betonul întărit îi acoperea picioarele până la glezne.

— Vine, Vicki, spuse Henry din nou. Se aplecă în faţă și începu să-i lingă sângele de la încheieturi.

Un vânt rece izbucni dintr-odată în spatele ei și se auzi zgomotul ghearelor pe piatră, ca și cum ceva uriaș s-ar fi târât către ea. Nu se putea întoarce să vadă ce era: mâinile lui Henry și betonul o ţineau pe loc. Nu putea decât să se

zbată și să audă cum ajungea creatura mai aproape, tot mai aproape. Mirosul de putreziciune deveni mai puternic și, când se uită în jos, la picioarele ei nu mai era Henry, ci cadavrul descompus al bătrânei, cu gura înfiptă în încheietura ei. În spate, se vedea ce mai rămăsese din Mike Celluci.

— De ce nu mi-ai spus? întreba el cu un rest de gură. De ce nu mi-ai spus?

*

Vicki orbecăi după întrerupător şi se ridică, gâfâind, în lumina bruscă, inima bătându-i atât de tare, de mai-mai să-i spargă pieptul. Visul care o trezise fusese doar ultimul dintr-un şir. Din fericire, pe celelalte nu şi le aducea aminte în detaliu.

Cu mâinile tremurându-i, îşi trecu braţele ochelarilor pe după urechi şi se uită la ceas. 5:47. Dormise aproape trei ore.

Închise alarma devenită inutilă – îl pusese să sune la 6:30 – şi-şi dădu jos picioarele din pat. Dacă cel care chema demonii îşi respecta obiceiurile, demonul-stăpân trebuia să-şi facă apariţia la miezul nopţii. Îi rămâneau, aşadar, optsprezece ore ca să-l sau s-o găsească şi să-i îndese *grimoire*-ul pe gât, pagină cu pagină. Visele acelea o îngroziseră şi nimic n-o înfuria mai tare decât frica împotriva căreia nu putea face nimic.

Încet, cu grijă, se ridică în picioare. Litrul de suc de portocale şi cele două comprimate cu fier pe care le luase după ce ajunsese acasă poate c-o ajutaseră să-şi refacă sângele, dar ştia că nu avea să fie în cea mai bună formă. Nu astăzi. Şi nici pentru o vreme. Tăietura de la încheietură aproape că se vindecase, deşi pielea din jur era uşor învineţită şi părea fragilă. Amintirea hrănirii se amestecase acum cu amintirea visului şi le dădu deoparte pe amândouă, ca să le aleagă mai târziu. Pentru moment, avea lucruri mai importante cu care să-şi bată capul.

Ar fi trebuit să stea mai îndelung sub duş, încercând să se cureţe de coşmar, dar nu putea scăpa de senzaţia că era

ceva în spatele ei. Cu văzul şi auzul acoperite de jetul de apă, se simţea prea vulnerabilă şi prea expusă, ca să mai întârzie.

Porni filtrul de cafea şi, cu încă un litru de suc de portocale în mână, rămase o vreme în picioare, uitându-se în stradă. Mai erau una sau două ferestre luminate şi, sub ochii ei, tânărul Edmond Ng ieşi căscând pe verandă şi se aplecă într-un colţ, ca să ia teancul de ziare pe care le avea de împărţit în dimineaţa aceea, fără să ştie câtuşi de puţin că era posibil să fie ultima lui cursă. Peste optsprezece ore scurte, hoardele iadului puteau face bucăţi oraşul şi pe locuitorii lui.

— Şi singurii care le stau în cale sunt o fostă poliţistă pe jumătate oarbă şi fiul nelegitim al regelui Henric VIII. Luă o înghiţitură zdravănă din cutia cu suc şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas. Asta ar putea să-ţi cam dea de gândit, nu-i aşa?

Numai că nu-i plăceau gândurile care îi treceau prin cap.

Să găseşti unul din douăzeci şi trei din douăzeci de mii. De fapt, atâta vreme cât era vorba despre muncă de poliţie, şansele nu erau rele deloc. Dacă reuşea să obţină adresele studenţilor de la Administraţia Universităţii – şi, sincer, fără o insignă se îndoia că le putea obţine – şi să stea de vorbă cu respectivii studenţi, ei puteau să-i ofere o pistă. Cei din vârful grămezii ştiu întotdeauna cine le împărtăşeşte preocupările şi, dacă unul dintre cei douăzeci şi trei era persoana căutată, atunci vreun altul ar fi putut să-i arate încotro să se îndrepte.

Desigur, exista şi posibilitatea să-şi fi făcut o imagine greşită asupra indiciilor de până atunci. Adică nu numai să latre la alt copac, dar şi să caute în altă pădure.

Simţi cum îi curgea transpiraţia pe spinare şi rezistă dorinţei de a se întoarce. Ştia că apartamentul era gol şi că nimic nu stătea în spatele ei şi nu avea de gând să creadă în fantome – existau deja destule motive reale de frică.

Îi rămânea destul timp să-şi ia micul dejun înainte să se îndrepte spre York; nu avea rost să ajungă cu burta goală

într-un campus gol. La ora 6:35, după ce-şi mâncase omleta şi aproape că terminase a doua cană de cafea, îi telefonă lui Mike Celluci, lăsă să sune de trei ori, apoi închise. Ce-ar fi putut să-i spună? Că i se părea c-ar putea şti cine era ucigaşul? Ştiuse asta încă din noaptea petrecută în Woodbine, când îl întâlnise pe Henry. Că unul dintr-o listă de douăzeci şi trei de genii în materie de computere invoca demoni în timpul liber şi că, dacă nu era oprit sau oprită, avea să cheme ceva mai puternic decât putea stăpâni şi să distrugă lumea? Ar fi crezut că îşi ieşea din minţi.

— Totul se întoarce la demon. Totul. Rahat. Computerul acela furat care trimitea, destul de subţire, la unul dintre cei douăzeci şi trei de studenţi nu avea legătură cu crimele cercetate de Celluci decât prin intermediul demonului. Şi de unde ştiu eu despre demon? Mi-a spus un vampir.

Îşi goli cana de cafea şi o aşeză pe masă cu mai multă forţă decât ar fi fost nevoie. Coada i se rupse în mână. Cu un zvâcnet rapid al braţului, o aruncă de cealaltă parte a încăperii şi o auzi cu satisfacţie spărgându-se de perete în bucăţi şi mai mici.

Dar satisfacţia nu dură decât o clipă.

— O fostă poliţistă pe jumătate oarbă şi fiul nelegitim al regelui Henric VIII, repetă ea, ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă, să înţeleagă cu adevărat că nu mai era poliţistă.

În ciuda a orice – a ochilor, a demisiei –, în ultimele opt luni se gândise la ea însăşi tot ca la un ofiţer de poliţie. Nu mai era. Nu-i mai asigura nimeni acoperire, sprijin. Până la apusul soarelui, se afla complet de una singură şi, dacă trebuia să fie ţinut cineva la curent cu ce făcea ea, acela nu era Mike Celluci, ci Henry Fitzroy.

— La naiba! îşi frecă ochii cu mâneca şi-şi puse ochelarii la loc pe nas. N-o făcea să se simtă mai bine nici faptul că n-ar fi putut ajunge atât de departe, dacă ar mai fi lucrat în continuare în poliţie, căci regulile şi regulamentele – oricât erau ele de flexibile pentru cei care lucrau la vârf – ar fi legat-o de mâini. Nu c-ar fi ajuns atât de departe, dacă n-ar fi lucrat *niciodată* în poliţie, pentru că atunci, pur şi

simplu, informaţia nu i-ar fi fost la îndemână. Par să fiu exact ceea ce îmi cere situaţia, îşi spuse cu glas tare, singura femeie în stare să oprească Armaghedonul.

Trase aer adânc în piept şi-şi împinse bărbia înainte.

— Păi, hai să-i dăm drumul. Simţea ouăle în stomac ca pe un bolovan şi gâtul ca pe un stâlp dureros din ceva ce nu avea nicio legătură cu carnea. Nu-i nimic. Se putea descurca şi aşa. Cu puţin noroc, avea timp să-şi pună sentimentele în ordine mai târziu.

Ar fi trebuit să-i ducă şi lui Henry o copie a listei de nume încă de aseară. Acum nu mai avea timp – nici să facă o copie, nici să treacă să i-o lase.

— Henry, sunt Vicki. Din fericire, robotul lui nu avea limită de timp pentru mesaje, pentru că lista numelor şi a planurilor ei pentru ziua aceea dură ceva mai mult de cinci minute. Când mai aflu ceva, te caut, încheie ea.

Şapte fără cinci. Şaptesprezece ore. Vicki vârî lista în geantă, îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă. Îi trebuia o oră ca să ajungă la York şi-i mai rămâneau şaisprezece pentru cercetări.

Ieşise deja pe uşă şi se străduia să vâre cheia în yală, când sună telefonul. Curioasă cine suna atât de devreme, aşteptă să se deruleze mesajul de întâmpinare.

— Bună ziua. Vicki Nelson? Sunt Coreen. Dacă ai vrut cumva să dai de mine, îmi pare rău că nu m-ai găsit. M-am dus la nişte prieteni.

Zăvorul încuietorii alunecă în lăcaş. Avea să stea de vorbă cu Coreen mai târziu. Într-un fel sau altul, până la miezul nopţii, cazul urma să fie închis.

— Am fost foarte supărată din cauză că fata aceea omorâtă, Janet, era bună prietenă cu mine. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă n-aş fi fost atât de tâmpită în legătură cu Norman Birdwell, m-ar fi aşteptat pe mine s-o duc acasă.

— Rahat! Încuietoarea se dovedi la fel de dificil de deschis, pe cât fusese de închis. Norman Birdwell era unul dintre numele de pe listă!

— Dar bănuiesc că, dacă-l găseşti pe vampirul care l-a

omorât pe Ian, îl găseşti şi pe cel care a omorât-o pe Janet, nu-i aşa? Acum vreau să-l găseşti mai mult ca niciodată.

Se opri şi oftatul ei aproape că fu acoperit de zgomotul zăvorului deschis în sfârşit.

— Am să fiu acasă toată ziua, dacă vrei să mă suni…

— Coreen? Nu închide, eu sunt, Vicki Nelson.

— A, bună. Părea puţin stânjenită că fusese prinsă vorbind cu o maşinărie. Te-am trezit? Îmi pare rău că sun aşa devreme, dar am un examen azi şi vreau să mă duc să studiez la bibliotecă.

— Nu-i nicio problemă, sincer. Ascultă, vreau să-mi vorbeşti despre Norman Birdwell.

— De ce? E un ciudat.

— Este important.

Vicki aproape că o auzi cum ridica din umeri.

— Bine. Ce vrei să ştii?

— Cât de bine îl cunoşti.

— Păi, ţi-am spus că-i un ciudat. Facem împreună cursul de religie comparată. Atâta tot.

— Şi cum ai fost tâmpită în legătură cu el?

— Poftim?

— Ai spus mai devreme că, dacă n-ai fi fost atât de tâmpită în legătură cu Norman Birdwell, Janet te-ar fi aşteptat s-o duci acasă.

— Ăăă, da, păi… Nu m-aş fi dus cu el, dacă n-aş fi băut trei beri, dar mi-a spus că-mi poate dovedi că există vampiri şi că ştie cine l-a omorât pe Ian. Mă rog, nu ştiu dacă a spus chiar aşa… dar cam aşa ceva. În orice caz, m-am dus cu el la el acasă, dar nu vroia, de fapt, decât să mi-o tragă. N-avea nimic de-a face cu vampirii.

— Ai observat cumva dacă avea un computer? Un sistem mare şi complicat?

— Are un computer. Nu ştiu cât de complicat. Am fost ocupată să nu mă las înghesuită şi prostită cu poveşti despre invocat demoni.

Lumea se opri în loc pentru o clipă.

— Vicki Nelson? Mai eşti acolo?

— Nu plec nicăieri, crede-mă. Vicki se lăsă să cadă în

scaunul de la birou şi cotrobăi după un creion. Este foarte important, Coreen. Unde locuieşte Norman?

— Ăăă, undeva în vestul campusului.

— Poţi să-mi dai adresa exactă?

— Nu.

— NU? Vicki trase aer adânc în piept şi încercă să nu uite că nu folosea la nimic să ţipe. Ţinând receptorul sub bărbie, luă anuarul telefonic de jos şi îl împinse pe birou. Bird… Birddal… Bird of Paradise.

— Dar, dacă-i chiar atât de important, cred că pot să te duc acolo. Am mers cu maşina în noaptea aceea şi s-ar putea să ştiu să ajung din nou. S-ar putea.

— S-ar putea îmi ajunge. Nu exista niciun Birdwell în cartea cu numere de telefon. Avea sens, probabil că se mutase în apartament toamna, la începutul anului şcolar, iar numerele noi apăreau abia pe la sfârşitul lui mai. Vin imediat acolo. Unde ne putem întâlni?

— Păi, nu ne putem întâlni mai devreme de cinci. Ţi-am spus, am un examen astăzi.

— Coreen, este foarte important!

— Şi examenul meu este foarte important. Tonul ei nu lăsa niciun loc de negociere.

— Înainte de examen…

— *Chiar* trebuie să învăţ.

Bine, la ora cinci era, totuşi, destul de devreme. Mai rămâneau vreo două ore până la apus şi şapte până la miezul nopţii. Îl identificaseră şi şapte ore ar fi trebuit să ajungă. În plus, nu folosea la nimic să ţipe.

— Atunci la cinci. Unde?

— Ştii unde este Amfiteatrul Burton?

— Pot să-l găsesc.

— Ne vedem în faţa intrării dinspre nord.

— În regulă. La cinci după-amiază, la intrarea dinspre nord în Amfiteatrul Burton. Ne vedem acolo.

Vicki închise telefonul şi rămase o clipă să se uite la el. Dintre toate situaţiile posibile, incluzând şi situaţia disperată în care ar fi trebuit să se confrunte cu stăpânul demonilor în persoană, asta nu-i trecuse prin minte – că

cineva i-ar putea, pur şi simplu, arunca răspunsul în poală. Îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi clătină din cap. N-ar fi trebuit, bănuia, să se arate atât de surprinsă: atunci când reuşeai să extragi din abis întrebările potrivite, urmau de obicei şi răspunsurile.

Desenând pe coperta anuarului telefonic, sună la informaţii – pentru orice eventualitate.

— Bună ziua, caut numele unui abonat nou, Norman Birdwell. Nu am o adresă, dar este undeva pe lângă Universitatea York.

— Un moment, vă rog. Avem un număr nou pe numele N. Birdwell…

Vicki scrise numele pe coperta artistică a cărţii operatorului de telefonie.

— Vă deranjez dacă vă cer şi adresa?

— Îmi pare rău, dar nu avem permisiunea să dăm asemenea informaţii.

— O să-ţi pară rău, dacă o să vină sfârşitul lumii, mormăi Vicki, închizând telefonul cu degetul. Faptul că anticipase răspunsul nu-l făcea mai puţin neplăcut. Se pare că nu rămâne decât Coreen.

8:17. Căscă. Îşi putea petrece restul zilei încercând să dea de N. Birdwell – care putea fi Norman sau nu – dar avea mult mai mare nevoie de încă patru sau cinci ore de somn. Pierderea de sânge şi faptul că se culcase târziu – întotdeauna fusese mai degrabă genul repede-în-pat-şi-trezit-devreme – chiar îi pusese capac. Probabil că tot ar fi trebuit să se ducă la York şi să încerce să vorbească şi cu ceilalţi de pe listă, dar, de când se ivise pe neaşteptate ocazia de a trage un pui de somn, corpul ei părea să fi hotărât pe cont propriu să profite de ea.

Se duse clătinându-se în dormitor, îşi lăsă hainele să cadă pe jos şi reuşi să rămână trează numai până fixă soneria ceasului la ora unu. Ochii i se închiseră încă înainte să-şi aşeze capul pe pernă. Telefonul lui Coreen destrămase nesiguranţa, definise ameninţarea şi acum Vicki avea arme să învingă coşmarurile, dacă mai apăreau.

„Uneori învingem datorită armamentului mai avansat,

datorită numărului mai mare şi armelor mai puternice, dar, de cele mai multe ori, cunoaşterea ne aduce victoria. Este suficient să cunoşti un lucru, pentru ca el să-şi piardă puterea asupra ta."

Vicki se trezi cu vorbele unuia dintre instructorii de la Academie răsunându-i în minte. Avea o înclinaţie pentru texte bombastice şi discursuri shakespeariene, dar ceea ce-l ridica în ochii studenţilor nu era numai faptul că el, unul, credea cu tărie în ceea ce spunea, ci şi faptul că, de cele mai multe ori, avea dreptate.

Monstrul avea un nume. Norman Birdwell. Acum putea fi învins.

După un bol de supă, o felie de pâine prăjită cu roşii şi încă o pastilă cu fier, îl sună pe Henry.

— … aşa că, în clipa în care obţin vreun fel de adresă de la Coreen, îţi telefonez şi ţi-o spun. După câte am aflat, nu-i greu să te descurci cu el, dacă nu-i vreun demon prin preajmă. Am s-o rog pe Coreen să mă ducă înapoi la York şi te aştept acolo.

Apăsă contactul cu degetul şi rămase să asculte tonul, uitându-se în gol, încercând să ia o decizie. În cele din urmă, se hotărî.

N-are ce să strice.

Indiferent dacă o credea sau nu, trebuia să-i transmită informaţia.

— Cu Mike Celluci, vă rog. Da, aştept.

Nu se afla în clădire şi tânărul de la celălalt capăt al firului nu-i putea fi de niciun folos.

— Spuneţi-i că l-a căutat Vicki Nelson.

— Da, doamnă. Asta-i tot?

Se vedea limpede că tânărul nu auzise de ea şi că numele ei nu-l impresiona.

Vicki schimbă tonul. Nu avansase în grad la vârsta ei, fără să înveţe cum să se poarte cu tinerii cu nasul pe sus. Rosti cuvintele de parcă i-ar fi ordonat pas de defilare.

— Spune-i că ar trebui să verifice un student de la Universitatea York pe nume Norman Birdwell. Îi voi da detalii când voi şti mai multe.

— Da, domnule! Adică… doamnă.

Ea zâmbi oarecum trist când închise.

— Okay, deci nu mai sunt poliţist, îi spuse unei vechi fotografii cu ea însăşi în uniformă, atârnată deasupra biroului. Dar să nu aruncăm şi copilul odată cu apa din copaie. Poate că-i momentul să punem bazele unei relaţii complet noi cu Departamentul de Poliţie.

Cum avea timp şi nimic mai bun de făcut, Vicki porni spre York cu transportul în comun. O copilărie petrecută strângând bănuţ cu bănuţ o făcea să se ţină departe de taxiuri pe cât putea, dar, deşi înjura şi ea şi se plângea de Direcţia Transporturilor din Toronto, la fel ca toată lumea din oraş, trebuia să recunoască faptul că, dacă nu te grăbeai şi nu circulai în orele de vârf, înghesuit laolaltă cu alţii, mai devreme sau mai târziu ajungeai acolo unde vroiai să ajungi.

În timpul lungului drum până la universitate, făcu o listă cu tot ce ştia. Când schimbă ultimul autobuz, ajunse şi la ultima întrebare. După ce-l prindeau pe Norman Birdwell, ce trebuia să facă cu el?

Întâi îi luăm grimoire-*ul şi scăpăm de ameninţarea imediată.* Se uită pe fereastră la întinderea cenuşie de clădiri industriale cu un singur nivel. *Şi pe urmă? Nu poate fi acuzat decât de posesie de bunuri furate şi deţinere ilegală de armament. Una la palmă şi câteva ore în serviciul comunităţii – asta dacă nu se îneacă totul în chichiţe procedurale – şi pe urmă va fi iarăşi liber să invoce demoni.* La urma urmei, reuşise să omoare şapte oameni încă înainte de a pune mâna pe *grimoire.* Trebuia să existe şi altă soluţie decât cea care-i trecea prin minte – una permanentă. *Poate, dacă spune la tribunal cum a făcut rost de computer, de haina de piele şi de restul lucrurilor, îl vor considera nebun.*

Trebuia să-l găsească.

Să pună mâna pe *grimoire.*

Să lase restul în seama poliţiei.

Îi veni să râdă ce străveziu era raţionamentul. Din poziţia în care se afla, să lase restul în seama poliţiei

devenea foarte atrăgător.

Coreen o aştepta în faţa intrării principale de la Amfiteatrul Burton, cu părul roşu ca un far strălucitor într-o altă după-amiază mohorâtă şi umedă de primăvară.

— Am terminat examenul mai repede decât am crezut, îi spuse ea lui Vicki, când se apropie. Ce bine că ai ajuns mai devreme; m-aş fi plictisit de moarte să mai rămân aici. Maşina mea e parcată în spate. Vicki o porni împreună cu ea şi fata îşi dădu la o parte de pe faţă o buclă, în troncănit de brăţări de plastic, apoi oftă. Nu sunt niciodată sigură dacă-i bine sau rău să termini în timpul cel mai scurt. Asta înseamnă că ori ştii totul la perfecţie, ori nu ştii nimic şi ţi se pare că ştii totul la perfecţie.

Nu părea să aştepte vreun răspuns, aşa că Vicki continuă să meargă în tăcere. *N-am fost niciodată atât de tânără,* se gândi ea.

— Eu personal cred că am făcut perfect. Ian spunea întotdeauna că n-are rost să te gândeşti că ai dat-o în bară, dacă tot nu mai poţi face nimic să îndrepţi lucrurile.

Se întristă brusc, amintindu-şi de Ian, şi nu mai spuse nimic decât după ce ieşiră cu maşina pe Shoreham Drive.

— Norman chiar asta face, nu-i aşa?

Vicki se uită la fată, ale cărei degete se albiseră strângând volanul.

— Ce să facă? întrebă ea, mai mult ca să tragă de timp, nu pentru că n-ar fi înţeles la ce se referea Coreen.

— Cheamă demoni, aşa cum a zis. M-am gândit la asta după ce-am stat de vorbă. Nu există vreun motiv pentru care să nu fi fost demon şi nu vampir cel care i-a omorât pe Ian şi pe Janet. De asta îl cauţi, nu?

Vicki se gândi ce posibilităţi avea şi hotărî că adevărul i-ar fi fost cel mai de folos. Coreen n-ar fi înţeles de ce o ducea cu preşul şi nici pe ea n-ar fi ajutat-o cine-ştie-ce.

— Da, spuse ea încetişor, chiar asta face.

Coreen viră spre nord pe şoseaua Hullmar, cu cauciucurile scârţâind uşor.

— Şi ai venit să-l opreşti.

Nu era o întrebare, dar Vicki îi răspunse totuşi:

— Nu, am venit doar să-l găsesc.

— Dar ştiu eu unde – patru, cinci, şase – este. Intră în parcarea unui complex de patru blocuri. Stă chiar în clădirea aia. Opri maşina la câţiva paşi de uşă şi Vicki îşi notă numărul.

— Ţii minte numărul apartamentului? întrebă ea, uitându-se prin sticla fumurie a holului de la intrare.

— Nouă sute şi ceva, ridică din umeri Coreen. Nouă este un număr puternic. Probabil că-l ajută la invocări.

— Corect.

Vicki se dădu jos din maşină şi Coreen o urmă.

— Eu zic c-ar trebui să punem mâna pe el chiar acum.

Oprindu-se în mijlocul pasului, Vicki se uită în jos la însoţitoarea ei.

— Poftim?

Coreen îi răspunse cu o privire sfidătoare:

— Tu şi cu mine. Ar trebui să punem mâna pe el chiar acum.

— Nu fi ridicolă, Coreen. Tipul ăsta e periculos.

— Norman? Periculos? Pufni în râs. Demonul lui poate c-o fi periculos, dar el nu-i decât un ciudat ratat. Pot să-l prind şi singură, dacă nu te interesează. O porni din nou şi Vicki păşi în faţa ei.

— Stai pe loc, nu-i momentul eroismelor de amator.

— Eroismelor de amator? ripostă Coreen, ridicând tonul cu o octavă. Eşti concediată, Vicki Nelson! Răsucindu-se pe un călcâi, scăpă din blocajul lui Vicki şi se năpusti spre clădire.

Oftând, Vicki o urmă. Putea păstra constrângerea fizică drept ultimă metodă. *La urma urmei, nici n-are cum să intre în clădire.*

Dar uşa interioară a holului era întredeschisă şi Coreen o izbi de perete de parcă ar fi fost Eliot Ness[13] pornit să-l prindă pe Al Capone. În spatele ei, Vicki se întinse s-o oprească.

[13] Eliot Ness (1903-1957), agent al Trezoreriei americane în anii 1930, şeful echipei de agenţi supranumiţi „Incoruptibilii”, care au luptat pentru impunerea legii Prohibiţiei la Chicago.

— Coreen, eu…

— Staţi pe loc, amândouă…

Tânărul apărut de după palmierul din ghiveci era peste măsură de respingător. Înalt şi slab, se mişca de parcă şi-ar fi împrumutat corpul de la altcineva. Avea în buzunar un toc de plastic doldora de creioane şi pantalonii de poliester i se opreau pe neaşteptate la cinci centimetri deasupra gleznelor.

Coreen dădu ochii peste cap şi se îndreptă direct spre el.

— Norman, nu fi aşa un…

— Coreen. Vicki îşi înfipse mâna în umărul ei, silind-o să se oprească. Poate ar fi mai bine să procedăm cum ne cere domnul Birdwell.

Rânjind larg, Norman ridică pistolul-mitralieră AK-47 furat.

Vicki n-ar fi riscat viaţa nimănui pe presupunerea că încărcătorul aflat la vedere era gol, mai ales că raportul poliţiei specifica faptul că se furase şi muniţie.

Unul dintre cele patru lifturi ale blocului se afla la parter, cu uşile deschise. Norman le făcu semn celor două femei să urce în el.

— Mă uitam pe fereastră şi v-am văzut în parcare, le spuse. Am ştiut c-aţi venit să mă opriţi.

Vicki nu se îndoia c-ar fi putut să-i ia puşca fără ca cineva – poate cu excepţia lui Norman – să fie rănit, dar nici nu-i trecea prin cap să încerce asta într-un lift cu pereţi care păreau din oţel inoxidabil. Ar fi fost de ajuns un foc de armă, care ar fi ricoşat până i-ar fi făcut fărâme pe toţi trei. O strânse în continuare de braţ pe Coreen, în timp ce se îndreptau pe culoar spre apartamentul lui Norman, ţeava puştii ruseşti de asalt fluturând printre ele ca un fel de barieră nebună.

Dă, Doamne, să nu deschidă nimeni uşa, se rugă ea. *Pot să mă descurc singură cu asta, dacă toată lumea rămâne calmă.* Întrucât nu putea conta pe faptul că vreun vecin nu-şi va face brusc apariţia în bătaia puştii, trebuia să aştepte să ajungă în apartament, ca să acţioneze.

Uşa lui Norman nu era încuiată. Vicki o împinse uşor pe

Coreen înaintea ei. *Imediat ce el închide uşa…* Auzi clicul, dădu drumul braţului fetei, se răsuci şi se trezi trasă într-o parte de Coreen, care se năpustea asupra răpitorului lor.

— La dracu'!

Se feri de un cot agitat sălbatic şi încercă s-o împingă pe Coreen afară din bătaia puştii. Metalul negru, aproape albăstrui al ţevii îi lovi ochelarii. Văzu cu coada ochiului degetele lui Norman albindu-se pe patul puştii. Coreen o înşfacă de umăr. Nu observă patul metalic al armei luându-şi elan dincolo de limitele câmpului ei vizual. Îi rată osul moale al tâmplei numai cu un fir de păr – o lovi în craniu, izbind-o de perete, trimiţând-o în întuneric.

*

Cu sprâncenele încruntate într-un V adânc, Celluci împrăştie mesajele telefonice lăsate pe biroul lui, verificând de la cine proveneau. Doi reporteri, un unchi, Vicki, curăţătoria, din nou unul dintre reporteri… şi încă o dată. Mormăind în barbă, le adună la loc şi le îndesă în buzunar. Nu avea timp acum de prostii.

Îşi petrecuse ziua pieptănând zona unde fusese găsită ultima victimă şi câinele ei. Stătuse de vorbă cu cei doi copii care găsiseră cadavrul şi cu aproape toată lumea pe o rază de patru străzi. La locul faptei rămăseseră mai multe urme pe jumătate şterse, care sugerau că omul căutat de ei umbla desculţ, avea trei călcâie şi unghii foarte lungi la picioare. Nimeni nu văzuse nimic, deşi un beţiv aciuat mai încolo în pădurice auzise un zgomot ca de vele strânse şi simţise miros de ouă clocite. Laboratorul poliţiei îi adusese la cunoştinţă că, între colţii dogului, existau resturi identice cu ce-o-fi-fost-aia din mâna lui DeVerne Jones. Nu se apropiase câtuşi de puţin de vreo rezolvare.

Sau, cel puţin, de una pe care s-o poată accepta.

Mai multe lucruri în cer şi pe pământ…

Trânti uşa biroului şi o porni repede pe hol. Noua clădire a poliţiei părea să înăbuşe zgomotele, dar el se străduia să facă zgomot cât de mult putea.

Locul ăsta are nevoie de nişte uşi bune de trântit. Iar

Shakespeare ar fi trebuit să-şi vadă dracului de treaba lui!

Trecu pe lângă recepţie şi cadetul de serviciu se aplecă înainte.

— Ăăă, domnule detectiv, v-a căutat mai devreme la telefon o anume Vicki Nelson. Insista foarte tare că trebuie să verificaţi…

Celluci ridică mâna şi-l întrerupse.

— Ai scris mesajul?

— Da, domnule. L-am lăsat la dumneavoastră pe birou.

— Atunci, înseamnă că ţi-ai făcut treaba.

— Da, domnule, dar…

— *Nu* mă învăţa tu cum să mi-o fac pe-a mea.

Cadetul înghiţi în sec. Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos deasupra gulerului strâmt al uniformei.

— Nu, domnule.

Încruntat, Celluci se năpusti afară din clădire. Avea nevoie să fie singur şi să se gândească. Ultimul lucru cu care vroia să-şi bată acum capul era Vicki.

Paisprezece

Henry ieşi de sub duş şi se încruntă la imaginea reflectată de oglinda cât un stat de om. Tăieturile mai mici şi zgârieturile căpătate noaptea trecută se vindecaseră de tot, tăietura mai mare se vindeca şi nu avea să-i facă probleme. Desfăcu punga de plastic din jurul pansamentului de pe braţ şi apăsă uşor. Îl durea şi bănuia că avea să-l mai doară o vreme, dar îşi putea folosi braţul, dacă era atent. Trecuseră atât de mulţi ani de când nu mai avusese o rană serioasă, încât problema lui principală era să-şi aducă aminte acum că o avea, înainte să apuce să-l doară mai rău.

Se întoarse puţin din profil şi clătină din cap. Pete galbene rămase după vânătăi îi acopereau încă o mare parte din corp.

— Arată familiar, până la urmă…

*

Vârful lăncii îi intră sub braţul drept, îl ridică şi-l dădu jos din şa. O clipă rămase suspendat în aer, apoi, în timp ce zumzetul mulţimii evolua crescendo, se prăbuşi la pământ. Sunetul armurii care se izbea de pământul bătătorit al arenei îi răsună în cap la fel cum îi răsună şi capul lovindu-se de coif. Aproape că nici nu i-ar fi păsat de căderi, dacă n-ar fi fost atât de întreit de zgomotoase. Închise ochii. *Numai până se opreşte zgomotul…*

Când îi deschise din nou, se uita în sus la chipul lui sir Gilbert Talboys, soţul mamei sale. *De unde naiba a apărut?* se întrebă el. *Unde mi-a dispărut coiful*? Îi plăcea sir Gilbert, aşa că încercă să zâmbească. Dar faţa părea să nu-i funcţioneze.

— Poţi să te ridici, Henry? Înălţimea-Sa regele se apropie.

Exista o insistenţă în vocea lui sir Gilbert, care izbuti să-i străpungă ţiuitul din urechi. Putea să se ridice? Nu era foarte sigur. Îl durea totul, dar nu părea nimic rupt. Regelui, căruia nu-i plăcea că fusese doborât din şa, avea să-i placă şi mai puţin să-l vadă zăcând mai departe în ţărână. Strânse din dinţi şi-l lăsă pe sir Gilbert să-l ridice în şezut, apoi, cu ajutor, să-l pună pe picioare.

Henry se clătină, dar reuşi cumva să nu se prăbuşească nici după ce-l lăsară mâinile venite în ajutor. Vederea i se înceţoşă, apoi reuşi să se concentreze şi să-l vadă pe rege, magnific în catifeaua roşie şi hainele ţesute cu fir de aur, apropiindu-se dinspre tribuna arenei. Încercă disperat să-şi adune minţile rătăcite. Nu mai era în favorurile tatălui său de când lăsase imprudent să se afle că o considera pe regina Catherine adevărata şi singura regină a Angliei. Ar fi fost pentru prima dată când tatăl său vorbea cu el, de când se însoţise cu târfa aia luterană. Chiar şi după trei ani, Curtea Franţei tot mai zumzăia de poveşti despre sora lui mai mare, Mary, iar lui Henry nu-i venise să creadă că taică-său putea s-o urce pe tron pe Anne Boleyn.

Din nefericire, Henric VIII exact asta făcuse.

Mulţumindu-i lui Dumnezeu că armura îl scutea să se lase într-un genunchi – se îndoia că s-ar mai fi putut ridica sau c-ar fi reuşit măcar să controleze căderea –, Henry se înclină cât de tare putu şi aşteptă ca regele să-i vorbească.

— Ţii scutul prea departe de corp. Ţine-l mai aproape şi atunci nimeni nu va reuşi să te lovească pe dedesubt. Mâini regale pline de aur şi de pietre preţioase îi ridicară braţul şi i-l potriviră pe lângă corp. Ţine-l uite aici.

Henry nu reuşi să se abţină să geamă, când mânerul spadei îi atinse o vânătaie.

— Eşti rănit, nu-i aşa?

— Nu, sire.

Nu-i folosea să-şi recunoască suferinţa.

— Dacă nu eşti acum, vei fi mai târziu. Regele chicoti

încet, încruntându-şi sprâncenele blond-roşcate deasupra ochilor adânci şi pătrunzători. Nu ne place să te vedem întins la pământ.

Dacă răspundea cum trebuie, conta. Henry îşi umezi buzele; cel mai la îndemână era s-o facă pe prinţul Hal[14].

— Îmi pare rău, sire, aş fi vrut să fiţi domnia-voastră în locul meu.

Faţa lată a regelui se înroşi periculos de mult.

— Ai fi vrut să-ţi vezi regele trântit la pământ?

În imediata lor apropiere se făcu linişte totală. Curtenii îşi ţinură respiraţia.

— Nu, sire, pentru că, dacă aţi fost în locul meu în şa, sir John ar fi fost cel trântit la pământ.

Regele Henric se întoarse şi-l măsură din creştet până în tălpi pe sir John Gage, un bărbat cu zece ani mai tânăr decât el, aflat în culmea forţei şi a energiei. Începu să râdă.

— Mda, flăcăule, ai dreptate. Dar un mire nu participă la turnir, ca să nu-şi rupă lancea.

Clătinându-se sub o lovitură glumeaţă pe spate, Henry s-ar fi prăbuşit, dacă sir Gilbert nu i-ar fi întins discret o mână de ajutor. Râse împreună cu ceilalţi, pentru că regele făcuse o glumă, dar, deşi era mulţumit că-i reintrase în graţii, nu se putea gândi decât cum avea să-şi înmoaie vânătăile într-o cadă cu apă fierbinte.

*

Îşi ridică un braţ.

— Un pic mai subţire, poate, dar categoric aceeaşi formă, spuse Henry. Rotindu-şi umerii, tresări când una dintre rănile pe jumătate vindecate se deschise. Răni care pe vremuri aveau nevoie de săptămâni, chiar luni ca să se vindece, acum dispăreau în câteva zile. Totuşi, o armură bună nu mi-ar fi stricat ieri-noapte, îşi spuse el.

Ieri noapte… Luase mai mult sânge de la Vicki şi de la prietenul ei decât mânca de obicei într-o lună. Îi salvase

[14] Personaj shakespearian, modelul prinţului uşuratic, petrecăreţ şi iresponsabil, care devine ulterior un rege bun.

viaţa aproape cu riscul vieţii şi el îi era recunoscător, dar asta deschidea un şir întreg de complicaţii. Complicaţii noi, care aveau de aşteptat până se vor fi rezolvat cele vechi.

Îşi puse ceasul la mână. 8:10. Poate că Vicki îl sunase când era sub duş.

Nu-l sunase.

— Grozav. Norman Birdwell, Universitatea York şi te mai sun eu. Păi, atunci sună. Se uită la telefon. Aşteptarea reprezenta partea cea mai grea acum, când ştia *grimoire*-ul în posesia altcuiva şi pe punctul de a fi folosit.

Se îmbrăcă. 8:20. Tot nu sunase.

Cărţile lui de telefon zăceau stivuite în debaraua din hol. Le dezgropă de acolo, pentru orice eventualitate. Nu exista niciun Norman Birdwell. Niciun fel de Birdwell.

Mesajul ei îl ţinea prizonier în apartament. Se aştepta să-l găsească aici, atunci când i-ar fi telefonat. Nu putea pleca să cerceteze pe cont propriu. Ar fi fost chiar inutil, din moment ce ea se afla atât de aproape.

8:56. Aproape că reuşise să strângă toată sticla de pe jos. Telefonul sună.

— Vicki?

— Vă rugăm să nu închideţi. Staţi de vorbă cu un compu…

Henry trânti receptorul cu destulă putere cât să se crape plasticul.

— La naiba! încercă să formeze un număr şi ascultă din nou mesajele de la Vicki – pentru a treia oară de când apusese soarele, fără să afle absolut nimic nou – şi, de data aceasta, închise ceva mai încet. Părea să nu se fi stricat nimic altceva decât carcasa.

9:17. Resturile de metal a ceea ce fusese cândva o măsuţă de cafea şi un televizor erau deja adunate în antreu, gata să fie duse la gunoi. Nu ştia ce avea de făcut acum cu canapeaua. Dar, sincer, puţin îi păsa de canapea. De ce nu suna Vicki?

9:29. Erau pete pe covor şi balconul tot nu avea uşă – deşi blocase intrarea cu o bucată de placaj – dar, în mare,

toate semnele de luptă fuseseră şterse din apartament. Nu mai rămăseseră treburi de făcut în stare să-l împiedice să se gândească. Şi nu reuşea să se împiedice să se gândească la trupul frânt al unei femei atârnând de un cârlig ruginit.

— La naiba, Vicki, sună!

Spaţiul gol de pe raftul bibliotecii îi atrase privirea şi sentimentul de vinovăţie pe care reuşise să-l înăbuşe până acum rupse bariera. *Grimoire*-ul era al lui. Reprezenta responsabilitatea lui. Dacă ar fi fost mai puternic. Dacă ar fi fost mai rapid. Dacă ar fi fost mai deştept. Dar, după patru sute cincizeci de ani de experienţă, ar fi fost în stare să păcălească un muritor şi cu numai o zecime din puterea lui.

Se uită plin de regrete în jos la oraş.

— Ar fi trebuit…

Lăsă vocea să i se stingă. Nimic n-ar fi *putut* face diferit. Chiar dacă ar fi continuat să creadă că ucigaşul era un copil nedorit din specia lui, chiar dacă Vicki nu l-ar fi găsit aplecat peste cadavrul acela, chiar dacă s-ar fi hotărât să nu aibă încredere în ea, tot n-ar fi putut schimba soarta bătăliei cu demonul de ieri-noapte, faptul că fusese învins, faptul că pierduse *grimoire*-ul. Singurul mod în care ar fi putut preîntâmpina toate astea ar fi fost să-l fi distrus atunci când pusese mâna pe el, pe la 1800, şi, sincer, nu era convins că-l putea distruge, nici atunci şi nici acum.

— Şi totuşi, recunoscu el, cu mâna stângă strânsă în jurul braţului drept, cu pielea arătând încă şi mai palidă decât de obicei pe faşa albă, dacă Vicki n-ar fi intervenit în ecuaţie, aş fi murit. Şi atunci, n-ar mai fi existat nimeni care să-l împiedice pe stăpânul demonilor să-şi facă apariţia. Îşi trase buzele şi-şi dezgoli colţii. Nu că *eu* aş părea în stare să-l împiedic.

Oare de ce nu sunase Vicki?

Începu să se plimbe înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, prin faţa ferestrei.

Femeia pierduse o mulţime de sânge noaptea trecută. Oare n-o fi intrat în vreo încurcătură pentru care se simţea

prea slabă?

Îşi aduse aminte de senzaţia cărnii moarte a Ginevrei în braţele lui, atunci când tăiase laţul. Fusese atât de vie. La fel cum Vicki era atât de vie…

Oare de ce nu-l suna?

*

Devenise conştientă de ceva vreme, dar continua să zacă liniştită, cu ochii închişi, aşteptând ca bubuielile din tâmple să nu-i mai reverbereze în urechi. Timpul era esenţial, într-adevăr, dar, dacă se mişca brusc, urma să-şi verse măruntaiele şi nu vedea cum ar fi putut-o ajuta lucrul acesta. Mai bine să aştepte, să adune informaţii şi să se mişte când putea s-o facă în mod folositor.

Îşi linse buzele şi simţi gust de sânge, simţi şi cum îi curgea cald din nas. Avea braţele legate laolaltă de la încheieturi până aproape de coate; legăturile erau dintr-un material textil, nu sfoară. Fusese răsturnată pe o parte, cu genunchii îndoiţi, cu obrazul stâng pe o suprafaţă tare şi lipicioasă – probabil pardoseala. Cineva îi scosese haina. Nu avea ochelarii pe nas. Se străduí să-şi reprime frica stârnită de această descoperire.

Auzea – sau simţea – paşi în spatele ei şi pe cineva cu polipi respirând în aceeaşi parte. Norman. Din partea opusă auzea răsuflări scurte şi sacadate, fiecare expiraţie semănând cu un pufnit nervos. Şi Coreen.

Deci ea este încă în viaţă. Bun. Şi sună ca şi cum ar fi furioasă, nu rănită. Mai bine. Vicki bănuia că şi Coreen era legată, altfel n-ar fi stat atât de liniştită. *Ceea ce, având în vedere circumstanţele, este un lucru bun. Nimeni nu moare mai repede decât un erou amator. Nu că profesioniştii,* adăugă ea în minte după ce un fulger dureros o săgetă în ceafa, *s-ar fi descurcat mai cu succes.*

Mai rămase să zacă o vreme, jucându-se cu gândul *cum ar fi fost dacă nu intervenea Coreen,* până când durerea cea nouă se atenuă şi se pierdu în durerea cea veche.

Putoarea rămasă după apariţiile demonului se simţea foarte puternic – numai într-o clădire locuită de studenţi ar

fi putut Norman să-şi facă de lucru netulburat cu aşa ceva – acoperită de mirosuri de cărbuni arşi, lumânări, esenţe de împrospătat aerul şi pâine prăjită.

— Ai putea să-mi dai şi mie, să ştii. Sunt moartă de foame.

— Ai să mănânci după.

Pe Vicki n-o surprindea că Norman vorbea cu gura plină. *Probabil că se scobeşte în nas şi poartă şosete la sandale. Un tip minunat în toate privinţele.*

— După ce?

— După ce demonul-stăpân te va face a mea.

— Fii serios, Birdwell. N-au demonii atâta putere!

Norman râse.

Vicki simţi degete reci pe spinare şi se abţinu să se răsucească, ca să nu mai aibă spatele expus către creatura în care se transformase Norman Birdwell. Mai auzise o singură dată un tip râzând aşa. Luptătorii din trupele SWAT avuseseră nevoie de şapte ore ca să pună mâna pe el şi pierduseră doi dintre ostatici.

— Vei vedea, se auzi vocea lui peste sfârâitul pâinii prăjite. Mai întâi am vrut să te văd ruptă în bucăţele mici, cât se poate de încet. Pe urmă, am vrut să te folosesc în ritualul de invocare a demonului-stăpân. Ţi-am spus că e nevoie să sacrifici o viaţă? Până să apăreţi voi, mă gândisem să-l răpesc pe puştiul de pe hol. Vocea se apropie şi Vicki îi simţi un vârf de pantof înfigându-i-se în spate. Acum am hotărât s-o folosesc pe ea şi să te păstrez pe tine pentru mine.

— Eşti dezgustător, Birdwell!

— NU SPUNE ASTA!

Ameţită sau nu, Vicki deschise ochii la timp ca să-l vadă pe Norman repezindu-se înainte şi plesnind-o pe Coreen peste faţă. Fără ochelari, vedea detaliile înceţoşat, dar după sunet nu fusese cine-ştie-ce palmă.

— Te-am lovit rău? întrebă el, furia dispărându-i la fel de subit cum îi apăruse.

Părul mare şi strălucitor al lui Coreen se mişcase înainte şi înapoi. Fata îşi scuturã capul, ca să-şi descopere faţa.

— Nu, răspunse ea, ridicând bărbia.

Acum se simţea şi frică în vocea ei, dar tot rămăsese copleşită de furie.

— A, spuse Norman, terminându-şi pâinea prăjită şi ştergându-şi degetele de pantaloni. Păi, să ştii că asta o să fac.

Vicki putea înţelege şi accepta furia lui Coreen. Era furioasă la rândul ei – pe Norman, pe situaţie, pe neajutorarea ei. Deşi ar fi preferat să urle, să tune şi să fulgere, încerca să-şi ţină mânia sub control. Dacă izbucnea acum, legată cum era, nu i-ar fi fost de folos nici ei, nici lui Coreen, nici oraşului. Inspiră adânc şi expiră încet. I se părea că-şi ţinea capul într-un echilibru precar pe marginea lumii şi că orice falsă mişcare i-l putea prăvăli în neant.

— Scuză-mă…

Nu intenţionase să vorbească în şoaptă, dar numai de atât se dovedi în stare. Norman se întoarse.

— Da?

— Mă întrebam… *Înghite. Controlează durerea. Continuă…* dacă ai putea să-mi dai ochelarii. *Respiră, doi, trei, cât Norman încă aşteaptă răbdător. La urma urmei, nu pleacă nicăieri.* Fără ei, nu pot să văd ce faci.

— A, da. Aproape că-l auzi ridicând din sprâncene, chiar dacă nu izbutea să-l vadă. Mi se pare corect să poţi vedea ce se va întâmpla.

Păşi în afara câmpului ei vizual şi ea închise ochii o clipă, ca să-i odihnească.

I se pare corect? Doar atât? Mă rog, presupun c-ar trebui să fiu fericită că nu vrea să se piardă degeaba locurile din rândul întâi.

— Poftim. Se lăsă pe vine şi-i puse cu foarte multă grijă braţele de plastic pe după urechi, potrivindu-i cu blândeţe şaua ochelarilor pe nas. E mai bine?

Vicki clipi, dând ochii dintr-odată cu cusătura complicată a cizmelor lui negre de *cowboy*.

— Mult mai bine. Mulţumesc. De aproape şi analizându-i trăsăturile fără să-i ia în considerare expresia, nu era un

tânăr neatrăgător. Puţin cam slab şi cam stângaci, poate, dar cu timpul se puteau rezolva amândouă. Timp pe care nu-l mai avea nimeni dintre ei, mulţumită lui Norman Birdwell.

— Bun. O bătu uşurel peste obraz, iar atingerea, oricât de uşoară fusese, îi trimise valuri de durere în tot capul. Am să-ţi spun ce i-am spus şi ei. Dacă ţipi sau provoci vreun zgomot puternic, vă omor pe amândouă. Am să mă duc să-mi curăţ dinţii acum, continuă el, ridicându-se. Mă spăl pe dinţi de fiecare dată după ce mănânc. Trase din tocul de plastic ceva ce semăna cu un stilou gros şi-i desfăcu capacul. Se dovedi a fi o periuţă de dinţi portabilă, cu rezervă de pastă în mâner. Ar trebui să vă luaţi şi voi aşa ceva, le spuse el, arătându-le cum funcţiona, plin de sine. Nu am avut *niciodată* vreo carie.

Din fericire, nu aştepta vreun răspuns.

O întâmplare fericită o plasase pe Coreen exact în partea opusă a camerei, aşa că, slavă Domnului, Vicki nu trebuia să mişte capul. O studie câteva secunde; nu avea nimic altceva decât o pată roşie pe obrazul palid. Chiar şi cu ochelari, i se părea dificil să-şi concentreze privirea.

— Eşti în regulă? o întrebă încetişor.

— Ce părere ai? Coreen nu se obosi să-şi tempereze vocea. Sunt legată de unul dintre scaunele de bucătărie ale lui Norman Birdwell – cu ciorapi, dacă-ţi imaginezi!

Cel puţin câte şase ciorapi legau fiecare picior al lui Coreen de picioarele scaunului. Ciorapi de nailon gri, negri şi maro, întinşi la limită şi imposibil de rupt. Intrigată, trase de propriile ei legături; nu păreau să fie ciorapi. Părându-i-se mai sigur decât să mişte capul, întinse braţele pe pardoseală până când reuşi să le vadă. Cravate. Cel puţin patru, poate chiar cinci – modelele şi jocul contrastant de culori făcea greu de spus cu siguranţă – şi, cu toate că avea legătură mai degrabă cu slăbiciunea ei decât cu talentele lui – nu părea genul care să fi fost în tabere de cercetaşi –, Norman se pricepea la noduri.

— Te pregăteai să sari pe el, nu-i aşa?

— Poftim?

Vicki se uită în sus şi-şi dori să nu fi făcut gestul, pentru că trupul ei reacţionă cu valuri succesive de greaţă şi de ameţeală.

— Când am intrat în apartament şi eu… Vreau să zic… Iartă-mă, na.

Suna mai mult a provocare, decât a scuză.

— Nu-ţi mai face probleme acum. Vicki înghiţi, încercând să nu mărească băltoaca de salivă adunată sub obraz. Hai să încercăm doar… să ieşim din încurcătură.

— Dar ce crezi că încercam eu să fac? Coreen se smuci tare, izbutind numai să împingă scaunul mai în spate cu vreun centimetru. Nu-mi vine să cred! Chiar nu-mi vine să cred că se întâmplă chestia asta!

Auzind nuanţe de început de panică, Vicki spuse, cu cea mai neutră voce cu putinţă:

— *Seamănă* puţin cu… *Răzbunarea tocilarilor,* filmul lui Alfred Hitchcock.

Coreen o privi uimită, pufni şi răspunse cu vocea oarecum tremurătoare:

— Sau cu *Visez la Jeannie* de David Cronenberg.

Bravo! Vicki avu nevoie de toată energia disponibilă ca să-i zâmbească aprobator. Dacă era periculos pentru Coreen să nu-l ia pe Norman în serios, era şi mai periculos dacă pe fată o apuca frica.

Efortul, zbaterea să se desfacă din strânsoare îi făcea mai rău ei decât legăturilor. Dar continuă să se zbată. Dacă lumea trebuia să-şi găsească sfârşitul, avea să fie condamnată pe vecie dacă o lăsa îngenuncheată sub cizmele ridicole de *cowboy* ale lui Norman Birdwell. Ajungea dezastrul, nu mai trebuia să suporte şi umilinţa.

*

— Destul! – şi Henry se desprinse de fereastră şi se năpusti spre uşă. Avea un nume, un loc, trebuia să pornească la vânătoare. N-ar fi trebuit deloc să aştept atât de mult.

La uşă se linişti, îşi luă haina şi ieşi pe hol încercând să arate în parametri normali. Încuie cu cheia, apoi se

îndreptă spre scări, urând aparenţele care-l sileau să se mişte în ritmul unui muritor.

În lumina slabă a casei scărilor, lăsă prefăcătoria la o parte şi coborî cât de repede îi permiteau muşchii dureroşi.

Rămăseseră ceva mai puţin de două ore până la miezul nopţii.

Uitase complet că şi casa scărilor făcea parte din sistemul video de supraveghere a blocului.

*

Vicki îşi recăpătă cunoştinţa, gândindu-se: *Chestia asta trebuie să înceteze.* De fiecare dată când încerca să se mişte, de fiecare dată când încerca să ridice capul, aluneca înapoi în abis. Uneori, întunericul o înghiţea chiar fără să facă altceva decât să zacă liniştită, străduindu-se să-şi adune forţele pentru o nouă încercare de a se elibera. *Trebuie să mă gândesc la altă cale.*

Toate încercările ei intermitente reuşiseră doar să-i înrăutăţească starea şi să-i descopere ceasul.

Zece şi şapte minute. Henry probabil se dă cu capul de pereţi. Ah, Doamne, Henry! tresări involuntar, provocându-şi altă săgeată de durere. N-o băgă în seamă, groaza apărută brusc era mai puternică. *Am uitat să-l avertizez în legătură cu portarul.*

*

Deşi recunoştea necesitatea prezenţei camerelor de supraveghere, lui Greg nu-i plăcuseră niciodată. Îl făceau mereu să se simtă ca un pervers care trage cu ochiul la alţii. Doi sau trei paznici patrulând întruna şi un om la biroul de la intrare – lui aşa îi plăcea să lucreze. O cameră nu poate înlocui un om priceput aflat la faţa locului. Dar oamenii pricepuţi trebuie plătiţi, iar camerele nu, aşa că se umpluse peste tot de camere.

Când domnişoara cea drăguţă din jacuzzi ieşi din apă şi se întinse după prosop, el îşi feri politicos privirea. Poate că îmbătrânea el, dar cele două petice de material nu se

puteau chema costum de baie. Când se uită din nou, pe monitor se vedeau doar rânduri ordonate de maşini înşiruite în garajul subteran.

Se lăsă pe spate pe scaun şi-şi aranjă panglica neagră de pe mânecă, pe care o purta în semn de respect faţă de doamna Hughes şi de Owen. Blocul avea să fie altfel fără ei. Când se lăsa noaptea, mereu se aştepta să-i vadă ieşind la ultima plimbare dinainte de culcare şi mereu îşi aducea aminte că nu avea să-i mai vadă niciodată. Tânărul pe care-l schimbase ridicase o sprânceană când văzuse panglica lui de doliu şi încă una când îi auzise explicaţia. Tinerii din ziua de azi nu mai ştiau ce înseamnă respectul; nici faţă de morţi, nici faţă de autorităţi, nici faţă de ei înşişi. Henry Fitzroy era singurul tânăr întâlnit de el în ultimii zece ani care mai înţelegea.

Henry Fitzroy. Greg se trase de buza de jos. Ieri-noapte, făcuse un lucru foarte, foarte nebunesc. Se simţea stânjenit şi-i părea rău, dar nu era complet sigur că greşise. Aşa cum spunea pe vremuri un sergent de-al lui: „Dacă merge ca o raţă, măcăne ca o raţă şi se poartă ca o raţă, atunci trebuie să fie raţă”. Sergentul se referea la nazişti, dar Greg se gândea că se putea aplica la fel de bine şi la vampiri. Deşi nu avea niciun dubiu că un tânăr de calitatea domnului Fitzroy nu putea comite o crimă atât de nebunească – nu fusese nimic nebunesc în ceea ce remarcase Greg în ochii domnului Fitzroy acum mai multe săptămâni, dimpotrivă, era ceva înspăimântător de sănătos – nu putea crede că un bărbat de calitatea domnului Fitzroy i-ar fi îngăduit unei tinere doamne care-l vizitează să răspundă la uşă în *déshabillé*[15]. Ar fi trebuit să se ridice şi să răspundă singur. După ce se liniştise şi se mai gândise, Greg îşi dăduse seama că ea trebuie că ascundea ceva.

Dar ce anume?

O mişcare într-unul dintre monitoare îi atrase atenţia şi Greg se întoarse. Se încruntă. Ceva negru intrase pe scara de incendiu şi coborâse până la etajul şapte prea repede ca

[15] Neglijeu (în limba franceză în original).

să-şi dea seama ce era. Se întinse şi activă camerele de pe restul casei scărilor.

Peste câteva secunde, camera de la etajul cinci îl surprinse pe Henry Fitzroy coborând scările în viteză, câte două deodată, fioros. Arăta ca orice alt tânăr bine făcut – şi prost-dispus –, care se hotărăşte să nu mai piardă timpul aşteptând liftul. Chiar dacă el însuşi, Greg, n-ar fi luat-o pe jos de la etajul paisprezece, îşi dădea seama că nu era nimic supranatural dacă Henry Fitzroy o lua pe-acolo. Şi nici în felul cum cobora.

Oftând, trecu din nou monitoarele pe supraveghere aleatorie.

— Şi ce dacă nu se poartă ca o raţă tot timpul? se întrebă el cu voce tare.

*

Henry apucase să coboare până la etajul şase, înainte ca suferinţa încercată de corpul lui cu o noapte înainte să-l silească să încetinească, ajungând la un pas mai apropiat de cel al unui muritor. Mârâi şi-şi sprijini greutatea de balustradă, frustrat de refuzul muşchilor de a răspunde aşa cum ar fi trebuit. În loc să atingă scările doar pe platforma intermediară, acum trebuia să păşească din două în două trepte.

Era într-o dispoziţie *proastă* când ajunse la maşină şi urcă rampa de ieşire din garajul subteran mult mai repede decât ar fi trebuit, cu ţeava de eşapament scrâşnind pe beton. Sunetul îl determină să se liniştească. Nu ajungea nicăieri mai repede dacă îşi distrugea maşina sau dacă atrăgea atenţia poliţiei.

La curbă, în timp ce aştepta nerăbdător să se schimbe lumina semaforului, simţi un miros cunoscut.

— Un BMW? Cred că glumeşti. Tony se sprijini cu antebraţele de fereastra deschisă şi plescăi din limbă. Iar dacă ăla-i un Rolex, adăugă el încet, să ştii că-mi vreau sângele înapoi.

Henry ştia cât de mult îi datora băiatului, aşa că încercă să-şi ascundă furia. Dar simţi cum buzele îi dezgoleau

dinţii şi-şi dădu seama că nu avusese prea mult succes.

Dacă Tony se îndoia de ceea ce îşi aducea aminte că se petrecuse cu o noapte în urmă, expresia lui Henry era de ajuns ca să-l convingă că exista foarte puţin omenesc în el. Dacă furia i-ar fi fost adresată direct, ar fi fugit şi nu s-ar fi oprit până în zori, când ar fi fost în siguranţă. Îşi trase, totuşi, mâinile din maşină, pentru orice eventualitate.

— M-am gândit că poate vrei să stăm de vorbă…

— Mai târziu.

Dacă lumea supravieţuia acelei nopţi, puteau sta de vorbă. Nu era nimic urgent.

— Da. Bun. Mai târziu e bine. Ia zi… Tony se încruntă. Victory e okay?

— Nu… Lumina semaforului se schimbă. Henry băgă maşina în viteză… ştiu.

Tony rămase cu buzele ţuguiate, cu mâinile înfundate adânc în buzunare, să se uite cum se îndepărta maşina în viteză. Răsucea mereu între degete o monedă de un sfert de dolar.

— Ăsta-i numărul meu de acasă. Vicki îi dădu cartea de vizită şi o întoarse, ca să poată vedea numărul scris de mână pe spatele ei. Iar aici este al celui pe care trebuie să-l suni dacă dai de necaz şi nu mă găseşti pe mine.

— Mike Celluci? Tony clătină din cap. Nu prea mă place, Victory.

— Asta nu-i bine.

— Şi nici eu nu prea îl plac.

— Şi ţi se pare că mie îmi pasă? Tu sună-l oricum.

Scoase moneda din buzunar şi se îndreptă spre cabina telefonică din colţ. Patru ani de trecut dintr-un buzunar într-altul ferfeniţiseră cartea de vizită, dar numărul de pe spate rămăsese lizibil. Numărul de pe faţă îl formase deja şi pierduse un sfert de dolar ca să stea de vorbă cu un tâmpit de robot. Toată lumea ştia că Victory nu-l lăsa niciodată să răspundă, dacă era acasă.

— Trebuie să vorbesc cu Mike Celluci.

— La telefon.

— Victory a dat de necaz.

Era sigur de asta cum era sigur de orice în viaţa lui.

— Cine?

Tony îşi dădu ochii peste cap şi se uită la receptor. Şi cică ăsta era cel mai tare poliţist din oraş. Ce abureală!

— Vicki Nelson. O ştii – înaltă, blondă, tupeistă, fostă poliţistă.

— Ce fel de necaz?

Bun. Celluci părea îngrijorat.

— Nu ştiu.

— Unde?

— Nu ştiu. Tony îl auzi scrâşnind din dinţi la celălalt capăt al firului. Dacă n-ar fi fost o treabă serioasă, s-ar fi bucurat. Tu eşti poliţaiul, tu să-ţi dai seama.

Închise înainte să explodeze celălalt. Făcuse tot ce putuse.

Mike Celluci se uită fix la telefon şi înjură lung şi tare în italieneşte. După ce se gândi puţin, identifică vocea ca fiind a băiatului de pe străzi al lui Vicki şi asta îi dădu mesajului destulă credibilitate, cât să nu poată fi complet ignorat. Scoase din buzunar ghemotocul de hârtiuţe roz, le puse pe masa din bucătărie şi începu să caute prin ele.

— Norman Birdwell. Universitatea York.

Ridică mesajul în lumină, într-un gest complet inutil, apoi îl lăsă lângă celelalte.

Vicki nu fusese niciodată genul care să vrea să se dea în spectacol. Întotdeauna acţionase conform regulilor, silindu-se să le facă să lucreze în favoarea ei. Nu s-ar fi dus niciodată să prindă un suspect de crime în serie – un psihotic suspect de crime în serie –, fără să aibă întăriri. *Dar acum, de unde să mai aibă întăriri? Şi poate că simte nevoia să dovedească ceva…*

Formase deja numărul sediului poliţiei, înainte să-şi termine gândul.

— Sunt Celluci. Darrel, am nevoie de numărul cuiva de la Serviciul Administrativ al Universităţii York. Ştiu că-i noapte, vreau numărul de acasă al cuiva. *Ştiu* că nu sunt de serviciu. Doar nu-ţi cer să-mi plăteşti ore suplimentare, de ce naiba te plângi? Fixă receptorul sub bărbie şi-şi luă

tocul pistolului de pe spătarul fotoliului, încheindu-l în timp ce aştepta. Sună-mă când îl găseşti. Şi, Darrel, să ştii că-i cât se poate de urgent, vreau numărul ăla ieri.

Se întinse după haină şi o puse lângă telefon. Ura să aştepte. Întotdeauna detestase aşteptarea. Scoase din nou mesajul roz din teancul de bilete.

Norman Birdwell.

— Nu ştiu din ce pălărie ai scos tu numele ăsta, Nelson, mormăi el. Dar, dacă dau fuga să te salvez şi nu eşti în rahat până la gât, vederea proastă şi nesiguranţa vor fi ultimele dintre problemele tale.

*

Norman vorbea cu *grimoire*-ul, şi asta de ceva vreme. Mormăitul lui devenise un zgomot de fond constant şi Vicki îl auzea de fiecare dată când îşi revenea în simţiri. Din când în când, auzea şi cuvinte, majoritatea legate de felul cum îl va trata lumea pe Norman aşa cum merita. Vicki nu se îndoia.

— Ei, Norman!

Bolboroseala lui se opri. Vicki încercă să-şi concentreze privirea spre Coreen. Tânăra părea… stânjenită?

Cu *grimoire*-ul deschis pe piept, Norman apăru în raza ei vizuală. Vicki se înfioră la gândul că ţinea cartea aceea atât de aproape. Singura dată când o atinsese, în apartament la Henry, i se făcuse pielea de găină şi amintirea acelei senzaţii neplăcute încă îi stăruia în minte.

— Uite, Norman, trebuie neapărat să mă duc la baie. Vocea lui Coreen era gravă şi intensă şi nu exista nicio îndoială că era sinceră, iar Vicki descoperi brusc că ar fi vrut să nu fi fost nevoită să spună asta.

— Ăhă…

În mod evident, Norman nu ştia cum să se descurce cu această problemă. Coreen oftă cu zgomot.

— Uite, dacă mă dezlegi, mă duc la baie cuminte şi pe urmă mă întorc pe scaun şi tu mă legi din nou. Poţi să mă ţii în bătaia puştii tot timpul. Chiar *trebuie* să mă duc.

— Ăhă…

— Demonul tău stăpân nu va fi deloc impresionat să se arate într-o pentagramă în care m-am scăpat pe mine.

Norman se uită lung la Coreen, plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe coperţile înnegrite ale *grimoire*-ului.

— N-ai face asta, spuse el în cele din urmă.

— Pune-mă la încercare.

Poate din cauza zâmbetului, poate din cauza vocii, Norman se hotărî să nu-şi asume riscul.

Vicki leşină din nou în timpul dezlegatului şi-şi reveni abia când Coreen, legată din nou de scaun, întreba:

— Şi ea?

Norman îşi mişcă puţin priza pe patul puştii.

— Ea nu contează, oricum va muri curând.

Vicki începuse să se teamă foarte tare că Norman avea dreptate. Pur şi simplu, nu mai avea resurse să se adune şi, de fiecare dată când îşi revenea din leşin, lumea părea din ce în ce mai îndepărtată.

Okay, dacă oricum trebuie să mor, şi ţip, şi el mă împuşcă, vecinii vor chema poliţia – nu are amortizor pe ţeavă. Desigur, ar putea să nu mă împuşte, ci doar să-mi mai tragă una în cap. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. *Dacă ţipă Coreen, şi asta poate să-l scoată din sărite destul cât s-o împuşte pe una dintre noi.*

Coreen, o fată care credea în vampiri, în demoni şi încă în cine-ştie-ce, nu înţelegea cu adevărat ce urma să se întâmple. *Nici nu-i vina ei. Nu i-am spus nimic.*

Puse în balanţă viaţa lui Coreen şi viaţa întregului oraş. Nu avea dreptul să ia o asemenea decizie. Dar o luă, totuşi. *Iartă-mă, Coreen.*

Îşi umezi buzele şi trase în piept cât mai mult aer cu putinţă.

— Cor…

Patul puştii lovi pardoseala la câţiva centimetri de nasul ei, metalul zăngănind pe pardoseală. Zgomotul şi vibraţia îi transformă aerul adunat în piept cu atâta grijă într-un fel de strigăt mut de durere. *Slavă Domnului c-a avut piedica pusă…*

— Taci din gură, îi spuse Norman jovial.

Nu avea de ales şi se supuse, căci întunericul o înghiţi din nou.

Norman îşi dădu ochii roată prin apartament, deosebit de încântat de sine însuşi. Curând, toţi oamenii aceia care-l crezuseră un nimeni, un nimic, aveau să plătească. Întinse mâna şi atinse cartea. Acolo se spunea tocmai asta.

10:43. Era momentul să înceapă să deseneze pentagrama. Era mult mai complicată decât aceea folosită de obicei şi vroia să fie sigur că-i reuşea. Această noapte urma să fie cea mai măreaţă din viaţa lui.

Cincisprezece

Știa bine că nu trebuia să stea de vorbă cu străini cu maşină. Fusese crescută cu poveşti îngrozitoare despre răpiri, violuri, fete găsite după mai multe săptămâni în canale de irigaţii. Totuşi, răspunse întrebărilor lui, pentru că toate avertismentele mamei îşi pierduseră puterea după ce întâlni privirea străinului.

— Birourile administrative… unde sunt?

Ea ştia unde erau birourile administrative sau, cel puţin, credea că ştia – de fapt, nici nu mai era sigură de ce ştia şi ce nu. Îşi umezi buzele şi răspunse:

— În clădirea Ross?

Văzuse un birou în clădirea Ross, poate chiar mai multe.

— Care este unde?

Ea se întoarse pe jumătate şi-i arătă. O clipă mai târziu, se întrebă ce căuta în mijlocul bulevardului St. Lawrence, uitându-se la o pereche de stopuri de automobil îndreptându-se către campus – şi de ce se simţea vag dezamăgită.

Henry se uită la panoul cu lista sălilor şi se încruntă. Un singur birou părea să poată conţine ceea ce căuta el: Biroul de Programe Studenţeşti, sala S302. Simţea destule vieţi în clădire, dar urma să se descurce cu ele în funcţie de situaţie.

11:22. Intra în criză de timp.

Avea noroc ca lumina să fie chioară, oricine s-ar fi uitat n-ar fi văzut decât o umbră mai compactă mişcându-se prin penumbra holului. Primele scări pe care le găsi îl duseră numai până la etajul doi. Pe urmă, găsi altele, ajunse la etajul trei şi începu să urmărească numerele vopsite pe

uşi: 322, 313, 316… 340? Se întoarse şi se uită la ieşirea de incendiu pe lângă care tocmai trecuse. Cu siguranţă trebuia să existe o regulă. Nimeni, nici măcar în secolul douăzeci, nu se apuca să numeroteze încăperile dintr-o clădire absolut la întâmplare.

— N-am timp de ghicitori dintr-astea, mârâi el.

340, 342, 355, 375a…

Un culoar în cruce împărţea numerele în două direcţii. Henry se opri, se auzeau voci şi spuneau lucruri de neignorat.

— Păi, la ce te poţi aştepta, când invoci numele unui demon-stăpân în sanctuarul perechii sale?

Sanctuar? Pereche? Oare se apucaseră de-acum şi alţii să invoce demoni, sau presupunerea lui că era implicată o singură persoană fusese greşită de la început? Nu mai avea timp să verifice. Dar nu-şi putea permite nici să nu verifice.

În josul coridorului cu care se intersectase, de sub ultima uşă din capăt, se zărea lumină. Păreau să fie acolo mai multe persoane şi vorbeau toate în acelaşi timp.

— Asta înseamnă că demonul l-a capturat pe Elias?

— Te-ai prins. Ce ai de gând să faci?

— Ce putem să facem? Mai aşteptăm.

— Aşteptaţi voi, dar Lexi o să câştige poziţia şi pe urmă o să strige cât o ţin puterile „Ashwarn, Ashwarn, Ashwarn, retrage-te!”

Henry se opri, cu mâna pe uşă. Erau şase suflete în încăpere şi nu se simţea niciun fel de prezenţă demonică. Oare ce se petrecea acolo?

— Uite, că nu se întâmplă nimic.

— Cum adică, nimic?

— Aşa cum ţi-am spus, nimic. Fata din capul mesei îl observă pe Henry în picioare la uşă, clipind, şi-i zâmbi:

— Salut. S-ar zice că te-ai rătăcit.

Jucau un joc. Se vedea cât se poate de limpede după mai multe zaruri colorate. Dar putea fi un joc care să invoce demoni?

— Caut serviciul de evidenţă a studenţilor…

— Mamă, nu eşti deloc unde trebuie, spuse un tânăr înalt, scărpinându-şi barba nerasă. Trebuie să ajungi în aripa de vest. Văzând privirea nedumerită a lui Henry, zâmbi şi continuă. Clădirea de birouri, aripa de vest, acolo sunt toate rahaturile astea.

— Mda, şi clădirea de birouri se închide la cinci după-amiază. Împingând cu grijă figurina de plumb pe tabla de joc, una dintre jucătoare se uită la ceas. Este unsprezece şi opt minute. Nu găseşti pe nimeni acolo, la ora asta.

Unsprezece şi opt. Alt timp pierdut cu cercetări fără rezultat.

— Ei, bătrâne, nu fi aşa de supărat. Poate te putem ajuta.

— Poate putem juca mai departe? mormăi altul.

Dar ceilalţi nu-l băgară în seamă. De ce nu? La urma urmei, căuta pe unul care invoca demoni. Exista o conexiune aici, oricât de inconsistentă.

— Îl caut pe Norman Birdwell.

Fata din capul mesei zâmbi.

— De ce? întrebă ea. Îţi datorează bani?

— Îl cunoaşteţi?

— Din nefericire. Grupul părea în consens.

Se pregăteau să izbucnească în râs, dar Henry ajunsese lângă masă înainte să poată ei scoate primul sunet. Se uitară unul la altul nelinişti ţi, într-o linişte nervoasă, iar Henry le citi pe chipuri că-şi amintiseră de cele nouă cadavre găsite cu gâturile sfâşiate. N-ar fi fost în stare să constrângă în vreun fel un grup atât de numeros, însă spera că erau destul de tineri ca să dea ascultare autorităţii.

— Am nevoie de adresa lui.

— Păi, am jucat la el acasă, odată. Grace, n-ai scris tu adresa?

O urmăriră toţi pe Grace, fata din capul mesei, căutând printre hârtii. Părea să aibă scrise la îndemână o mulţime de prostii. Henry rezistă ispitei de a o ajuta să caute.

— A dat Norman de necaz?

Henry rămase cu privirea aţintită spre hârtii, dornic să fie găsită cât mai repede cea de care avea nevoie.

— Da.

Jucătorii din apropierea lui se traseră mai în spate, simţind prădătorul. Dar, peste o secundă, cu aroganţa tinereţii, reveniră la loc, convinşi că nu puteau fi ei prada.

— Noi… n-am mai jucat cu el, pentru că lua toată chestia mult prea tare în serios.

— Da, începuse să se poarte ca şi cum tot jocul ar fi adevărat. Ca şi cum te-ai lovi de vrăjitori, de războinici şi de fiare cu picioare uriaşe la fiecare colţ de stradă.

— Este aşa de nesuferit!

— Nu-i decât un joc.

— Un joc pe care nu-l jucăm, le atrase atenţia cineva.

— A intrat Norman într-un necaz mare?

— Da.

Nu mai vorbiră după aceea. Nu ştiau ce să înţeleagă din tonul vocii lui Henry.

Grace îi întinse şovăind o foaie de hârtie, deloc convinsă că proceda cum trebuia.

— Stai o clipă, protestă băiatul cel înalt. Nici mie nu-mi place Norman, dar credeţi c-ar trebui să-i dăm adresa… Henry se întoarse şi-l privi în faţă. Băiatul păli şi închise ochii.

Henry băgă maşina în viteză şi ieşi din parcare în scrâşnet de roţi, apoi se uită la ceas. 11:36. Atât de puţin timp…

— … şi încă unul aici. Norman se îndreptă şi admiră mândru pardoseala apartamentului. Conturul alb al pentagramei aproape că fusese acoperit cu simboluri roşii şi galbene. Mângâie cu palma pagina deschisă a *grimoire*-ului*, s*ubliniind cu degetul desenul pe care tocmai îl terminase de reprodus. *În curând. În curând.*

Mirosul de vopsea acrilică atât de aproape de nasul ei îi sporea greaţa lui Vicki şi-i făcea ochii să-i lăcrimeze şi s-o mănânce. Nu-l mai putea ignora, aşa că trebuia să-l

suporte. Poate c-ar fi fost o idee bună să şteargă un colţ de pentagramă cât vopseaua era încă udă, apoi îşi dădu seama că n-ar fi făcut decât să-l elibereze mai repede pe demonul-stăpân. Dar trebuia să existe ceva ce se putea face. Nu vroia, nu putea să admită că Norman Birdwell câştiga.

Coreen se uita de la pentagramă la Norman şi înapoi la vopseaua care se usca. Totul era real şi, deşi crezuse tot timpul, acum chiar începea să *creadă.* Gura i se uscă dintr-odată şi inima începu să-i bată atât de repede, încât i se păru că slăbănogul ciudat n-avea cum să n-o audă. Încercă şi mai tare să-şi elibereze piciorul drept. Când Norman o legase la loc, după ce o dusese la baie, reuşise să păstreze laţul ciorapilor ceva mai larg. De atunci, în timp ce el avea treabă cu ce naiba făcea, ea încercase să-şi slăbească şi mai tare legătura, întinzând-o încetul cu încetul. Mai devreme sau mai târziu, avea să-şi elibereze piciorul. Deocamdată, mintea ei refuza să gândească mai departe de atât.

Cele cinci lumânări plasate de Norman în jurul pentagramei erau noi. Spirale roşii şi galbene se găseau mai uşor decât orice fel de lumânări negre. Ţinea mereu *grimoire*-ul la el, vârându-l sub un braţ când trebuia să aibă mâinile libere şi strâns la piept când nu avea treabă. Începuse să se simtă incomplet fără el, ca şi cum i-ar fi devenit o parte din trup; îl luase chiar şi la benzinărie, când se dusese după-amiază să-şi cumpere un *hibachi* nou. Să-l ţină în mână însemna să ştie că visurile sale cele mai fantastice urmau să devină realitate.

Bubuitul din capul lui devenise mai tare, mai sălbatic, mai greu de controlat. Tonul bătăilor varia în funcţie de ceea ce făcea; sau poate că acţiunile lui variau în funcţie de ritmul bătăilor – Norman nu mai era pe deplin sigur.

În timp ce scotea grătarul cel mic din cutie şi-l aranja în uşa balconului, se întoarse să vadă dacă îşi impresionase publicul. Femeia mai în vârstă închisese iarăşi ochii, ochelarii îi alunecaseră cât să nu poată vedea prea bine peste ei, dar respira şi ăsta era singurul lucru care conta.

L-ar fi scos din sărite să moară înainte s-o ucidă el, pentru că atunci ar fi trebuit s-o folosească pe Coreen şi avea alte planuri cu ea. Coreen nu părea nici ea impresionată, dar arăta speriată şi asta conta deocamdată.

— Nu mai râzi, îi spuse el, lovind-o cu *grimoire*-ul în spate şi remarcând cu plăcere cum tresare la atingerea lui, apoi se ghemui să aranjeze cele trei brichete de cărbune.

— Nu-i nimic de râs, Norman. Coreen se răsuci în scaun. El îi venea cumva în spate şi într-o parte acum şi detesta să nu-l poată vedea ce face. Deşi ar fi vrut să urle, încercă să se stăpânească şi să nu ridice tonul. Trebuie să vorbeşti încet cu nebunii – aşa citise ea într-o carte. Uite, cred c-ai mers prea departe. Doamna Nelson are nevoie de un doctor. Nu strica să-l roage puţin. Norman, te rog, lasă-ne să plecăm şi nici nu ne vom aduce aminte că ne-am întâlnit cu tine.

— Să vă las să plecaţi?

Era rândul lui Norman să râdă de ea. Nu credea că demonul-stăpân ar fi putut să-i ofere ceva la fel de plăcut. Râdea de ea aşa cum toată lumea, toată viaţa lui, râsese de el. Râsul crescu şi crescu, iar ea se încovoie sub greutatea lui. El îi simţi ecoul în *grimoire*, îşi simţi corpul începând să reverbereze odată cu sunetul, îl simţi copleşindu-l şi apoi pulsându-i în cap.

— Norman!

Nu vorbise foarte tare, dar destul de tare cât să-l oprească din râs. *În regulă, deci s-ar putea chiar să existe putere într-un nume. M-am înşelat asupra a o mulţime de lucruri, în ultimul timp.* Vicki încercă să-şi concentreze privirea pe faţa tânărului, nu reuşi, aşa că se lăsă păgubaşă. Isteria nebunească a râsului se oprise. Pentru asta îşi adunase toate forţele şi trebuia să fie mulţumită cu rezultatul obţinut.

Cu sprâncenele încruntate într-un V adânc, Norman se uită la femeia întinsă pe jos. Era bucuros că urma să moară. Reuşise să-i alunge râsul. Tot încruntat, aprinse lumânările şi stinse lumina electrică. Nici măcar faptul că lui Coreen i se tăie răsuflarea la întunericul survenit brusc

nu reuşi să-l facă să se simtă mai bine. Nici măcar atunci când aprinse cărbunii şi aerul din încăpere deveni albăstrui de la fumul de tămâie nu i se mai lumină expresia.

Mai rămăsese de făcut un singur lucru.

Când Vicki deschise ochii din nou, o apucă panica, gândindu-se că putea fi orice oră din noapte.

Când s-a făcut atât de întuneric?

Vedea cinci luminiţe tremurătoare. Restul încăperii, Coreen, Norman – totul dispăruse. Iar aerul… mirosea ciudat, greu, te durea să-l respiri.

Doamne sfinte, oare mor?

Încercă să se mişte, să se lupte, să trăiască. Avea braţele şi picioarele legate în continuare. Asta îi oferi o certitudine, îi încetini bătăile inimii şi respiraţia. Dacă era legată, înseamnă că nu murise. Nu încă.

Luminiţele erau lumânări, nu puteau fi altceva, iar aerul duhnea a tămâie. Probabil că ritualul începuse.

Nu-l văzu pe Norman apropiindu-se, nici măcar nu-şi dădu seama că se afla lângă ea, până când el nu-i împinse uşurel ochelarii în sus pe nas. Avea degetele calde, se luptă puţin cu braţele ei şi împinse legătura în sus, descoperindu-i încheietura stângă. I se părea că vedea dunga subţire de unde se hrănise ieri-noapte Henry şi ştia că-şi imagina. Pe lumina asta, în acest moment, n-ar fi putut vedea rănile nici dacă întreaga mână stângă i-ar fi fost ciopârţită.

Simţi lama rece a unui cuţit pe piele şi muşcătura ei îi deschise o venă. Pe urmă, încă una. Nu erau tăieturile orizontale, sigure pe care le făcuseră ea şi Tony, ci unele verticale care îi lăsară încheietura să se scurgă de sânge şi în palmă începu să i se adune o băltoacă fierbinte.

— Trebuie să rămâi în viaţă în timpul invocaţiei, îi spuse Norman, trăgându-i mâinile departe de corp şi făcându-le parte din simbolurile cu care înconjurase pentagrama. Aşa că nu te tai decât la o mână. Să nu mori prea repede. Auzi cuţitul lăsat să cadă pe podea în spatele ei şi paşii lui îndepărtându-se.

A naibii să fiu că nu… Furia o obosea, aşa că renunţă la ea. *Esenţial acum este să nu spui deloc moarte.* Mai ales când moartea însemna să te goleşti de sânge pe o pardoseală împuţită şi să aduci în oraş, ca să nu mai pomenim de lume, Armaghedonul. Zăcând culcată pe partea stângă, inima ei nu putea fi la mai mult de zece centimetri de podea. Concentrându-şi toate forţele rămase în braţul drept, reuşi să-l vâre sub stângul, ridicând încheietura sângerândă cât mai sus cu putinţă. Poate nu chiar la zece centimetri, dar destul cât să întârzie curgerea sângelui.

Presiunea va fi mică… Aş putea să rezist… cu orele.

Poate că nu era decât o chestiune de timp, dar, pe cât posibil, trebuia să fie timpul ei, nu al lui. Prin urechea lipită de pardoseală de greutatea capului nu auzea decât un şuierat ritmic, aşa cum se aude sunetul mării într-o scoică. Se concentră să asculte numai asta, ignorând incantaţia începută lângă ea.

*

Ar fi putut identifica blocul din complex şi fără adresă. Puterea din jurul clădirii, aşteptarea răului îi ridică lui Henry fiecare firicel de păr de pe corp. Ieşi din maşină chiar înainte să se fi oprit de tot şi, o clipă mai târziu, intra în hol prin uşa încuiată. Sticla securizată nu era destul de groasă cât să reziste bordurii de beton cu care o izbise.

*

Norman scuipă în aer ultimul cuvânt disonant şi lăsă mâna stângă să-i cadă pe *grimoire*-ul deschis, ţinut cu dreapta. Îl durea gâtul, îl înţepau ochii şi tremura de excitare, aşteptând vibraţia de aer care semnifica sosirea demonului.

Dar aerul nu vibră. O secundă, pentagrama rămase goală şi bătaia din cap îşi iuţi straşnic ritmul. În secunda următoare, fără niciun avertisment, pentagrama se umplu şi din bătaie nu mai rămase decât ecoul.

Norman ţipă şi căzu în genunchi, uitând de *grimoire* şi

ridicând amândouă mâinile ca să-şi ascundă faţa.

Coreen scânci şi se înmuie în legături, pierderea cunoştinţei apărând-o de ceea ce nu putea accepta că putea exista.

Vicki se strădui să respire încet printre dinţi, bucuroasă pentru prima dată că nu putea *vedea* cu adevărat. Toate fricile pe care le simţise vreodată, toate coşmarurile, toate spaimele din copilărie şi până ieri se adunaseră dintr-odată lângă forma insuficient conturată din pentagramă. Se împotrivi strângând din maxilare dorinţei de a se pune pe jelit şi se folosi de starea ei fizică – durerea, slăbiciunea –, ca să se izoleze de demonul-stăpân. *Mă doare prea tare ca să mă mai poată durea în plus.*

Lucrul din pentagramă părea amuzat.

Culorile se amestecară laolaltă în moduri în care nu se pot amesteca, făcând umbre care îţi pârjoleau inima şi umbre care îţi îngheţau sufletul, iar, în cele din urmă, născură o creatură cu bucle blonde, ochi albaştri şi dinţi foarte, foarte albi. Subţire şi hermafrodit, nu avea niciun sex, deşi le avea pe amândouă.

— Destul, spuse demonul-stăpân, şi groaza coborî până la un nivel suportabil. Verifică limitele închisorii lui şi vieţile din jur. Pe Coreen o ignoră, dar se înghesui în pentagramă pe partea dinspre Vicki şi zâmbi aprobator la băltoaca de sânge de pe podea.

— Aşadar, tu eşti viaţa care deschide drumul puterii mele. Zâmbi şi Vicki se simţi recunoscătoare că nu putea vedea decât o vagă umbră din expresia lui. Dar nu eşti foarte cooperantă, nu?

Numai faptul că muşchii nu-i răspundeau la comenzi o făcu să se împotrivească nevoii disperate de a lăsa încheietura sângerândă jos pe pardoseală. Un brusc sentiment de familiaritate îi dădu putere.

— Eu… te cunosc.

Nu chipul, nu această creatură în mod special, ci esenţa ei, da, esenţa o cunoştea.

— Şi eu te cunosc pe tine. Ceva se zbătu o clipă în ochii stăpânului demonilor. Şi de astă-dată, tot eu am câştigat.

S-a terminat, Victoria.

Chiar că ura numele ăsta.

— Nu, până… nu cântă şi grăsana.

— O glumă? În situaţia ta? Cred că mai bine ţi-ai folosi puterile rămase ca să ceri îndurare. Creatura se ridică în picioare şi-şi puse mâinile în şolduri. Păcat că nu-ţi pot îngădui să trăieşti. Reacţiile tale la planurile mele mi-au făcut atâta plăcere!

Tot ce şi-ar mai fi dorit Vicki în această clipă era să-i fi rămas destulă salivă, cât să-l poată scuipa.

Demonul se întoarse spre Norman, încă ghemuit lângă *hibachi.*

— Ridică-te!

Luând *grimoire*-ul, ţinându-l ca pe un talisman, Norman se ridică în picioare, tremurând.

— Eliberează-mă!

Buza de jos a lui Norman se împinse înainte şi expresia băiatului deveni limpede încăpăţânată.

— Nu. Eu te-am chemat. Eu sunt stăpânul tău.

El avea puterea, nu creatura asta! El făcuse totul!

Râsul demonului-stăpân spulberă ferestrele apartamentului.

Ca şi cum ar fi avut fire legate de umeri şi demonul ar fi fost păpuşarul, Norman se trezi smucit spre pentagramă.

— Nu, scânci el. Eu sunt stăpânul.

Se luptă, îşi dădu seama Vicki. S-ar fi aşteptat ca voinţa lui să se frângă aşa cum se rupe un băţ de chibrit. Dar iată că vanitatea şi egoismul se apărau mai puternic decât ar fi crezut ea.

*

Când ieşi din lift la etajul nouă, mirosul de sânge aproape că-l copleşi pe Henry. Se ridica peste mirosul pătrunzător al demonului şi-l conduse la uşa căutată. Era încuiată.

Metalul rezistă. Lemnul tocului se făcu ţăndări şi cedă.

Vicki auzi zgomotul ca şi cum ar fi venit de la mare distanţă. Îl recunoscu, îi înţelese semnificaţia, dar nu păru

să-i pese prea mult de el.

Demonul-stăpân auzi şi el zgomotul, dar nu-l băgă în seamă. Îşi concentra atenţia asupra lui Norman, care stătea la numai câţiva centimetri de marginea pentagramei, transpirând, tremurând şi pierzând bătălia.

Cuvântul părea alcătuit numai din consoane şi-ţi sfâşia urechile cum îţi sfâşia şi gâtul.

Demonul mârâi şi se întoarse, conturul omenesc şovăind în timpul mişcării. Când îl văzu pe Henry, trăsăturile i se statorniciră şi zâmbi.

— Mi-ai rostit numele, copil al nopţii, tu eşti apărătorul aici? Ai venit să salvezi lumea muritorilor de sub dominaţia mea?

Henry simţi lovitura asupra minţii lui şi o întoarse, cu propriul mârâit nu mai puţin demonic decât al creaturii.

— Întoarce-te înapoi în infern, sămânţa lui Satan! Lumea aceasta nu e lumea ta!

— Sămânţa lui Satan? Demonul clătină din cap. Îţi arăţi vârsta, Henry Fitzroy. Această lume nu crede în Stăpânul Întunericului. Îmi va face plăcere s-o învăţ să creadă şi tu nu mă poţi împiedica să fac precum doresc.

— Nu-ţi voi permite să distrugi această lume fără luptă. Nu îndrăznea să-şi desprindă privirea din ochii demonului-stăpân, ca să se uite după Vicki, deşi ştia că sângele ei umplea încăperea de miros.

— Ne luptăm cum doreşti, se înclină creatura graţios. Dar vei pierde.

— NU! Norman stătea cu picioarele desfăcute, cu *grimoire*-ul sub braţ, strângând pistolul-mitralieră AK-47 cu destulă forţă, încât să i se albească degetele. *Eu* te-am chemat! EU SUNT STĂPÂNUL TĂU! N-AI SĂ MĂ IGNORI! NU SE POATE! NU SE POATE! NU SE POATE!

Rafala scurtă trecu peste pentagramă, aproape tăind demonul în două. Urlând de furie, acesta îşi pierdu controlul asupra formei, devenind din nou vârtejul de întuneric de la început.

Focuri de armă neautorizate, se gândi Vicki ameţită, în timp ce gloanţele făceau ţăndări dulapul de bucătărie din

spatele ei.

Zgomotul o făcu pe Coreen să-şi revină. Începu să se zbată în legături cu toată forţa fricii, aruncându-se violent dintr-o parte într-alta şi ridicând scaunul cu câţiva centimetri de la pământ.

Ca şi cum ar fi alungat noaptea din sine însuşi, demonul căpătă din nou formă şi temperatura din cameră coborî. Zâmbi, dezvelind nişte colţi mari, curbaţi, pe care mai înainte nu-i avusese. Norman începu din nou să fie smucit înspre el.

Becurile se aprinseră, scăldând totul în lumină şi o voce strigă:

— Poliţia! Staţi pe loc!

Prima clipă de expresii împietrite aşa cum fuseseră surprinse păru oarecum nostimă, apoi Henry ridică mâna să-şi acopere ochii, demonul-stăpân se răsuci să înfrunte noul adversar şi Norman se năpusti spre uşă, strigând:

— Nu, este al meu! Nu mă poţi opri! Este al meu!

Coreen îşi eliberă, în sfârşit, un picior din strânsoarea ciorapilor. Îl întinse şi-i puse piedică lui Norman.

El se zbătu să-şi păstreze echilibrul, fluturându-şi braţele. Scăpă *grimoire*-ul pe jos. O clipă mai târziu, cădea înăuntrul pentagramei.

Pe urmă, Norman dispăru, dar ţipătul lui se mai auzi preţ de o bătaie de inimă sau două.

Lângă întrerupătorul de curent stătea Mike Celluci, cu pistolul calibrul 38 într-o mână, iar cu cealaltă, parcă fără voia lui, îşi făcea semnul crucii.

— Isuse Cristoase, şopti el în liniştea lăsată brusc. Ce dracu’ se petrece aici?

Demonul se întoarse cu faţa către el.

— Exact asta, detective. *Dracul* vine pe pământ.

Era mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina Celluci. Imposibil să-l fi văzut pe derbedeul cu puşcă de asalt dispărând în aerul subţire. Imposibil să vadă creatura care stătea în mijlocul camerei, zâmbind.

Dar îl văzuse. Îl vedea.

Pe urmă, o observă pe Vicki şi ciudăţeniile deveniră mai

puţin importante.

— Cine a făcut asta? întrebă el, apropiindu-se de ea şi lăsându-se într-un genunchi. Ce se petrece aici? Întrebarea, pusă pentru a doua oară, suna mai mult decât disperat. În timp ce-i pipăia gâtul ca să-i simtă pulsul, stătea cu ochii pe demon – direcţia din care venea în mod evident pericolul, după cum remarcase de când intrase.

— Cam ceea ce se vede, îi răspunse Henry. În mod clar, ofiţerul de poliţie cel voinic era un prieten de-al lui Vicki. Ceea ce credea el că făcea aici se putea lămuri mai târziu. Acesta este un demon puternic, un demon-stăpân. Tocmai l-a distrus pe… pe cel care l-a chemat şi suntem într-un mare necaz.

— Necaz? întrebă Celluci, fără să-şi bată capul pentru moment dacă tot ce auzea credea sau nu.

— Da, spuse demonul-stăpân, păşind afară din pentagramă. Luă fără efort pistolul din mâna lui Celluci şi-l aruncă afară pe fereastră.

Celluci se uită la pistol cum dispărea în noapte, apoi, nemaiavând ce face altceva, cu buzele strânse într-o dungă îngustă şi palidă, se aplecă peste Vicki, ignorând transpiraţia îngheţată care îi scălda întreg trupul, ignorând groaza care îi strângea inima într-un pumn îngheţat, ignorând orice altceva în afara singurului lucru pe care-l putea rezolva. Luptându-se cu nodurile cravatelor, îi bandajă încheietura cu prima pe care reuşi s-o desfacă.

— Nu-i va fi de niciun folos, remarcă demonul. Cu toată atenţia concentrată asupra lui Vicki, creatura alunecă într-o parte, se învârteji şi se lăsă în jos după *grimoire.*

Dar Henry ajunse acolo primul, apucă bine cartea şi se trase înapoi cu ea. Spre surpriza lui, demonul-stăpân mârâi, dar îl lăsă să plece.

— Nu ai putere, înţelese Henry. Eşti în această lume, dar fără puteri.

— Invocaţia nu s-a terminat, recunoscu demonul, fără să-şi dezlipească ochii de la carte, nu se poate sfârşi până când nu moare femeia.

— Atunci invocaţia nu se va termina niciodată. Cineva îi

legase lui Vicki încheieturile picioarelor ca o brută, iar Celluci azvârli cravatele în cealaltă parte a încăperii, cu o inutilă forţă.

— Se va termina foarte curând, insistă demonul. Moare.

— Ba nu, mormăi Celluci, întorcând trupul fără vlagă al lui Vicki cu faţa în sus.

Ba da. Vicki ar fi vrut să poată simţi mâna lui mângâindu-i faţa, dar nu mai era în stare să simtă nimic de ceva vreme. Ochii o usturau, dar nu avea puterea să clipească. Şi-ar fi dorit să nu se întâmple în felul acesta. Dar făcuse tot ce putuse. Venise clipa să se odihnească.

Atunci, demonul-stăpân îşi îndreptă capul şi se uită direct la ea, cu o plăcere răutăcioasă, cu o expresie clar triumfătoare.

Dacă ea murea, el câştiga.

Câştigă pe naiba! Se agăţă de câtă viaţă îi mai rămăsese şi se scutură cu putere. *N-am să mor. N-am de gând să mor!*

— N-am… de gând… să mor…

— Asta am spus şi eu!

Celluci nu se obosi să zâmbească. Nimeni nu l-ar fi crezut. Ascultă. Prin fereastra fără geam, jos, pe stradă, se auzeau apropiindu-se sirene.

— Cavaleria? întrebă ea.

El încuviinţă.

— Am anunţat *poliţist rănit* când am intrat în clădire – locul părea ca sub asediu. Vine şi o ambulanţă cu ei. Nu-mi pasă cât sânge ai pierdut, ţi-l vor înlocui.

— Mai este şi lovitura…

— Ai capul destul de tare ca s-o suporţi. N-ai să mori.

Se întoarse pe jumătate spre demon, renunţând cu greu la convingerile lui. Creatura zâmbea neplăcut.

— Toţi muritorii mor, în timp. Voi încerca, desigur, să fac să se întâmple asta mai degrabă mai devreme, decât mai târziu.

— Numai peste cadavrul meu, mârâi Celluci.

— Nu-i nevoie, clătină din cap Henry. Nu poate s-o omoare, altfel ar fi omorât-o când a ieşit din pentagramă.

Moartea ei este legată de invocare, iar el nu poate interveni în invocare. Nu-i rămâne decât să aştepte. Dacă rămâi, îi spuse demonului, apropiindu-se de el, va trebui să te lupţi pentru fiecare clipă. Nu te putem distruge, dar, cum nu ai puteri, nu va dura mult până să se întâmple de la sine.

Demonul-stăpân îl urmărea mişcându-se, cu ochii îngustaţi.

Nu, îşi dădu seama Vicki, *nu pe el îl urmăreşte, urmăreşte cartea.*

— Şi ce propui? îl luă în râs creatura. Să mă predau? N-am nevoie decât de timp, şi timp am din belşug.

Vicki împinse braţul lui Celluci, eliberându-se de sub postura lui protectoare.

— Un târg… Vrei… *grimoire*-ul… Măcar dacă n-ar fi avut limba atât de grea. Haide… rupe vraja invocării… şi-i al tău.

— În timp, voi pune mâna şi pe *grimoire.* Voi habar nu aveţi cum să folosiţi cu adevărat informaţiile din carte. Nu făcea niciun efort să-şi ascundă dorinţa, atunci când se uita la tomul despre ştiinţa demonilor. Târgul tău nu-mi oferă nimic.

— Puterea oferită de bună-voie este mai mare şi mai preţioasă decât aceea luată cu forţa, spuse Coreen, înroşindu-se când cei doi bărbaţi şi demonul-stăpân se întoarseră să se uite la ea. Aşa este. Toată lumea ştie.

— Şi puterea oferită de bună-voie nu-i o putere uşor de găsit, acolo de unde vii, adăugă Henry, încuviinţând încet. Fata pusese punctul pe i. Ai putea da marea lovitură.

— Numele… scris peste… oraş. Demonimea nu se dovedea lipsită de ambiţii. Vicleşug, stăpânire. Demonul rosti câteva cuvinte într-o limbă de neînţeles, aidoma unei pisici care scuipă, apoi începu din nou să-şi modifice aspectul.

— De ce să aştepţi să stăpâneşti lumea asta, când poţi pune mâna pe lumea ta chiar acum? îl îmboldi Henry. Vrei *grimoire*-ul. Cu el ai putea să-i controlezi pe cei aidoma ţie. Să-ţi învingi duşmanii…

— Da, sssssigur…

— Ţi-l dăm de bună-voie, cu condiţia să rupi invocarea şi să te întorci de unde ai venit. Cel care te-a chemat nu mai există. Nimic nu te mai ţine aici. De ce să aştepţi, când poţi domni chiar acum?

Demonul făcu efortul să-şi păstreze forma, întinzând nişte mâini care nu prea mai semănau a mâini.

— Dă-mi-l. Am să-ţi fac pe plac.

— Jură pe numele tău.

— Jjjjjur aşşşşşa cum ssssspui…

— Şi că nu vei folosi cartea împotriva omenirii, adăugă repede Coreen, înainte ca Henry să se mişte.

— Ascunde cunoştinţe potrivite numai împotriva demonilor.

Ea scoase în afară buza de jos.

— Jură oricum. Pe numele tău.

— Jjjjjur. Jjjjjur.

Henry păşi într-o parte şi puse cartea în ce mai rămăsese din mâinile demonului. *Grimoire*-ul şi demonul-stăpân dispărură.

Vicki începu să chicotească.

Celluci se uită în jos la ea şi se încruntă.

— Ce-i? întrebă el.

— Mă întrebam… numai… ce-o să scrii… în raport.

*

— L-am văzut pe Henry. Tony termină ultima porţie de jeleu şi puse paharul înapoi pe tavă. A venit şi mi-a povestit ce s-a întâmplat. Zice că am dreptul să ştiu. E de treabă. Dar cred că mă verifică.

— Probabil, recunoscu Vicki. Ştii periculos de multe lucruri despre el.

Tony ridică din umeri.

— Nu eu sunt un pericol. Nu interesează pe mine la ce oră se scoală cineva.

— Nu *mă* interesează.

El rânji.

— Aşa am zis şi eu.

Pantofii asistentei scârţâiră uşor pe pardoseală, atunci când intră în salon.

— Orele de vizită s-au terminat. Poţi să mai vii şi mâine.

Tony îşi mută privirea de la asistentă la Vicki şi se ridică în picioare. Se opri în uşă şi se uită înapoi.

— Păstrează-mi jeleul.

Vicki se strâmbă.

— Tot numai pentru tine, îi promise ea.

Asistenta îşi mai făcu de lucru câteva minute, aranjând păturile, apoi verificând perfuzia şi bandajele care îi acopereau braţul lui Vicki de la palmă până la cot. La ieşire, dădu peste Mike Celluci, care se pregătea să intre.

— Îmi pare rău, spuse sora, încercând să blocheze uşa cu toată înălţimea. Orele de vizită s-au terminat.

Celluci o dădu uşurel la o parte şi, când începu să-i sară ţandăra, scoase insigna.

— Treburi de-ale poliţiei, zise el şi închise uşa.

Clătină din cap văzând cearcănele vinete de sub ochii lui Vicki, ţâţâi din limbă la adresa perfuziei, se aplecă, o sărută şi-i spuse fără să se ridice:

— Arăţi ca un rahat.

— De fapt, mă simt mult mai bine. Se întinse şi-i dădu deoparte de pe frunte bucla de păr negru. Ieri, m-am şi *simţit* ca un rahat. Şi, apropo de ieri, unde ai fost?

— Mi-am scris raportul. Se aşeză în scaunul tras de Tony lângă pat. Sigur, tu îţi permiţi să râzi. Este una dintre muncile poliţieneşti de care poţi să te bucuri c-ai scăpat.

Parcă n-o mai durea la fel ca înainte. Cu timpul, bănuia că nu avea s-o mai doară deloc.

— Şi ce ai scris?

— Am spus adevărul. Zâmbi când îi văzu expresia. Mă rog, nu chiar *tot.*

— Şi despre Norman?

— A fugit în timp ce încercam să te salvez pe tine. Din fericire, şefii te ţin minte ca pe o comoară şi li se pare o scuză suficientă. L-am dat în urmărire generală. Ridică din umeri. Nu-mi face bine la recordul de arestări, dar crimele vor înceta şi presupun că el a primit ce-a meritat.

Vicki nu era sigură că era de acord, dar nu spuse nimic. Semăna prea tare cu „ochi pentru ochi”. *Şi uite-aşa, toată lumea sfârşeşte oarbă.*

— Noul tău prieten e cam timid.

Zâmbi, auzind tonul.

— Ţi-am spus, e scriitor. Este obişnuit să fie singur.

— Da, bine. Şi eu ţi-am spus că nu te pricepi să minţi. Dar îi sunt dator că s-a ocupat de… puştoaica aia, aşa că-l las să scape, de data asta.

Zâmbetul lui Vicki se strâmbă. Coreen habar n-avea că, în cele din urmă, se întâlnise cu un vampir şi că aşa-numitul vampir o *convinsese* că mai tot din ceea ce se petrecuse nu se petrecuse cu adevărat. După spusele lui Coreen, versiunea lui Henry exclusese complet demonul-slugă şi demonul-stăpân şi dăduse toată vina pe Norman Birdwell. Într-un fel, Norman căpăta, până la urmă, recunoaşterea pe care şi-o dorise.

Întinse braţul sănătos şi-l împunse în coapsă.

— Puştoaica aia, cum îi spui, tocmai mi-a plătit un onorariu decent pentru toată gâlceava, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai vorbi despre ea cu mai mult respect.

Celluci se strâmbă:

— Vicki, fata-i cu capu-n nori. N-am nicio idee cum a făcut-o el să nu vorbească despre… mă rog, ştii tu… Nu putea rosti cuvintele, ar fi făcut ca totul să devină mult prea real. Mă înfior când mă gândesc ce ar fi putut să povestească în presă. Dar acum, se ridică el în picioare, îndreptându-se spre uşă, am să plec şi eu, ca să poţi dormi.

Somnul nu venea uşor. Ascunsese în palmă pastilele pe care încercaseră s-o facă să le ia şi rămase întinsă în pat, ascultând cum spitalul devenea tot mai liniştit.

Se făcuse aproape ora 1:00 când uşa se deschise din nou.

— Eşti trează, spuse el încetişor.

Ea încuviinţă din cap, conştientă că el o vedea, chiar dacă ea nu era în stare să-l vadă.

— Mă aşteptai?

Ea încercă să-i vorbească pe acelaşi ton.

— Păi, m-am gândit că nu vei veni în orele obişnuite de vizită.

Îl simţi aşezându-se pe marginea patului.

— Nu eram sigur că vrei să mă vezi.

— De ce nu?

— Păi, nu cred că ai amintiri prea plăcute din timpul petrecut împreună.

— Nu prea multe, într-adevăr.

Câteva amintiri i se păreau foarte plăcute, dar Vicki nu era sigură că vroia să i le reamintească acum. Cu patru sute şi cincizeci de ani de experienţă, avea deja prea multe atuuri.

Henry se încruntă, nevăzut în întuneric. Spunea una, dar mirosul ei zicea altceva…

— Trebuie să-ţi fi fost greu să ajungi aici.

— Spitalele au puţine locuri întunecoase, admise el. Să sper că te-aş putea vedea după ce ieşi…?

— Sigur. *Oare el înţelegea ce-i oferea ea? Dar ea înţelegea?* Poate ieşim la cină.

Nu-i vedea zâmbetul, dar îi auzi râsul şi pe urmă îi simţi presiunea degetelor în jurul mâinii.

— Crezi în destin? o întrebă.

— Cred în adevăr. Cred în dreptate. Cred în prietenii mei. Cred în mine însămi. O vreme nu mai crezuse, dar acum reuşea din nou. Şi cred în vampiri.

Buzele lui se frecară de încheietura mâinii ei şi atingerea caldă a răsuflării lui îi ridică fiecare firicel de păr de pe trup.

— E de-ajuns.